

ಚಂದ್ರಮಾಸು

ಸಂಸ್ಥಾಪಕರು : 'ಚಿತ್ರ ಸಾಹಿ'

ಸಂಚಾಲಕರು : ನಾಗ ರೆಡ್ಡಿ

ವಿಜ್ಞಾನ ವಿಷಯದ ಒಂದು ರೀತಿಯಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಉದಾಹರಣೆಗಾಗಿ, ಶಾಲೆ, ಕಾಲೇಜು ಕಾರ್ಯಾಲಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ಒಂದು ಮನೆಯೊಳಗೇ ಇರುವವರಾಗಲಿ ರೂಪ, ಆಕಾರ, ಗುಣಗಳಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಯಾಗಿಯೇ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಅವರೊಳಗೆ ಒಬ್ಬಬ್ಬರು ಯಾವುದ ರಲ್ಲಾದರೂ ಹೆಚ್ಚಿನವರಾಗಿರಬಹುದು. ಅಂಥವರು ಉಳಿದ ವರನ್ನು ಕೀಳು ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದರೆ ಕಡೆಗೆ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದೀತು. ಈ ಸಂಚಿಕೆಯ "ವಿಕಲಾಂಗರು" ಎಂಬ ಕಥೆಯನ್ನು ವಿಕಲಾಂಗರಿಗಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ವಿಷಯ ಗಳಿಗೂ ಹೊಂದಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು.

ಅ ಮ ರ ವಾ ನ

ಹಿರಿಯ ಕೋಶಿಕೆ ಪುನೀತ ಯು ವಸಾ, ೨೦ ರಸ್ತೆ, ೨೦
ಕಡೆಗೆನ ವಿವಾಹಿಣಿ ಸುಪ್ರಸ, ೨೦ ರಸ್ತೆ, ೨೦

ತರಕಾರಿಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬೆನ್ನಾಗಿ ಅಡಿಗೆ ಮಾಡಿದರೂ ಉಪ್ಪು ಹೂಕದೆ ಹೋದರೆ ಅವು ಉಪಯೋಗವಾಗುವು. ಹಾಗೆಯೇ ರಸಜ್ಞತೆ ಇಲ್ಲದ ವಿದ್ಯೆಯೂ ಶೋಭಿಸುವುದಿಲ್ಲ.

ಸಂಪುಟ : ೭೨

ಮೇ : '೮೪

ಸಂಚಿಕೆ : ೩

ಬದಿ ಪ್ರತಿ ರೂ. ೨-೦೦

:: ವಾರ್ಷಿಕ ಬೆಲೆ ರೂ. ೨೪-೦೦

ಚಂದ್ರಮಾನ ಹರಟೆ

ದೂರವಾಗುವ ಚಂದ್ರ

ಭೂಮಿಯಿಂದ ಹಿಂದಿಗಿಂತಲೂ ಕ್ರಮಕ್ರಮವಾಗಿ ದೂರವಾಗುತ್ತಾ, ಶತಮಾನಕ್ಕೆ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಚಿಕ್ಕದಾಗುತ್ತಾ ಬರುತ್ತದೆ. ಚಂದ್ರನು ಹೀಗೆ ದೂರವಾಗುವುದರಿಂದ, ಮುಂದೆ ಮುಂದೆ ಸಂಪೂರ್ಣ ಸೂರ್ಯಗ್ರಹಣವಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು. ಆದರೂ ಹಾಗೆ ನಡೆಯಲು ಇನ್ನೂ ಎಷ್ಟೋ ಲಕ್ಷ ವರ್ಷಗಳು ಆಗುತ್ತವೆ !

ಗಡಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಯಾಣ

ಸೈರಿಸ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಇಬ್ಬರು ಯುವಕರು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ, ಅಡಿಗೆ ಮಾಡುವ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಗಡಿಗೆಯನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು, ಈಶ್ಟೋ ನದಿಯ ಮೇಲೆ ಇನ್ನೊರ ಮೂವತ್ತು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರ ಉಲ್ಲಾಸವಾಗಿ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿದರು.

ನೆಪೋಲಿಯನ್ ನೌಕೆಗಳು

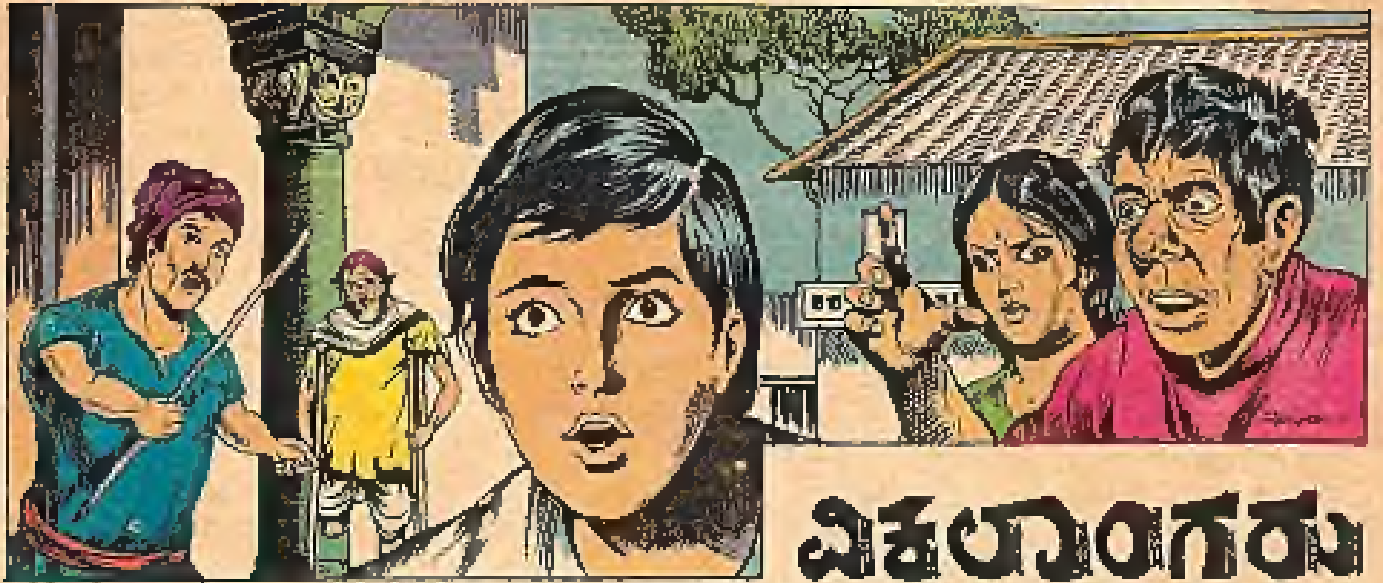

೧೮೯೮ ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ನೈಲ್ ನದೀಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ನೌಕಾದಳ ನಾಯಕನಾದ ಆಡ್ಮಿರಲ್ ನೆಲ್ಸನ್, ಫ್ರೆಂಚ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ನೆಪೋಲಿಯನ್ ಜೊಸೆಫ್ ಪಾಟೆಗೆ ಸೇರಿದ ನಾಲ್ಕು ನೌಕೆಗಳನ್ನು ಮುಳುಗಿಸಿದನು. ಆ ನಾಲ್ಕು ನೌಕೆಗಳು ಇನ್ನೂ ಅಲೆಗ್ಸಾಂಡ್ರಿಯಾ ತೀರಕ್ಕೆ ೮ ಕಿ.ಮೀ. ದೂರದಲ್ಲಿ ನೀರಿನಡಿಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕೆಡದೆ ಇರುವುದಾಗಿ ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲ್ಪಟ್ಟವೆ. ಅವುಗಳನ್ನು ಮೇಲೆ ಹೇಗೆಯೂ ಕೆಲಸವು ಇತ್ತೀಚೆಗಷ್ಟೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಿದೆ.

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ?

೧. ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕಾಗಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲು ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನ ಪಡೆದವರು ಯಾರು ?
೨. ಮೊತ್ತಮೊದಲು ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನ ಹೊಂದಿದವರಾರೊಂದು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ ?
೩. ಭೂತಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊದಲನೇ ಸಾರಿ ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನ ಯಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು ?
೪. ರಸಾಯನಿಕ ಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲು ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನ ಯಾರಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿತು ?
೫. ವೈದ್ಯಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಮೊತ್ತಮೊದಲು ನೋಬೆಲ್ ಬಹುಮಾನವನ್ನು ಯಾರು ಹಿಡಿದರು ?

(ಉತ್ತರ ೬೪ ಕ್ಕೆ ಪುಟದಲ್ಲಿ)

ವಿಕಲಾಂಗರು

ಒಂದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಗಂಡುಮಗುವೊಂದು ಹುಟ್ಟಿತು. ಸುಂದರವಾದ ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಸುದೀಪನೆಂದು ಹೆಸರಿಟ್ಟರು. ಆ ಮಗು ಬಹಳ ಸುಂದರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಊರವರೆಲ್ಲಾ ಆ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಿ ಅತ್ಯಂತ ಮುಚ್ಚಿ ಪಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಸುದೀಪನು ಬೆಳೆದು ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತ ಬಂದಂತೆ ಇನ್ನಷ್ಟು ಅಂದಗಾರನಾಗುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಹತ್ತಾರು ಮಂದಿ ತನ್ನ ಸೌಂದರ್ಯವನ್ನು ಮೆಚ್ಚಿ ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವನಿಗೆ ಬಹಳ ಹೆಮ್ಮೆ ಬೆರೆತ ಸಂತೋಷವೆನಿಸುತ್ತಿತ್ತು.

ಅವನಿರುವ ಊರಿನಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮೆಳ್ಳೆಗಣ್ಣಿನವಳೂ ವಶ್ಯಮೂಗಿನ ಹುಡುಗನೂ, ಸೊಟ್ಟಿ ಕೈಗಳ ಭಿಕ್ಷುಕನೂ, ಕುಂಟತಾಡನೊಬ್ಬನೂ ಇದ್ದರು. ಈ ವಿಕಲಾಂಗರನ್ನು ಕಂಡಾಗಲೆಲ್ಲಾ ಸುದೀಪನು ವಿನೋದ ಒಂದು ಗೇಲಿಯ ಮುಳ್ಳು ಮಾತುಗಳಿಂದ ಅವರುಗಳನ್ನು ಚುಚ್ಚುತ್ತಿದ್ದನು. ಕೆಲವುಸಾರಿ ಬೇಕೆಂತ ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಲಿಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಅವರ ಮುಂದೆ ಅವನು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಸುದೀಪನ ತಾಯಿ ಮಗನ ಆ ಬಗೆಯ ಪುಂಡುತನಕ್ಕೆ ಬಹಳವಾಗಿ ನೊಂದುಕೊಳ್ಳುವಳು. ಮಗನಿಗೆ ನೀತಿಯ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಹೇಳುವಳು. “ಅಪ್ಪಾ, ಯಾವ ಮನುಷ್ಯರಾದರೂ ವಿಕಲಾಂಗರಾಗಿದ್ದರೆ, ಅಂಥವರಿಗೆ ನಾವು ಕೈಲಾದರೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಬೇಕೇ ಹೊರತು ಗೇಲಿಮಾಡಲೇ ಬಾರದು. ಅದು ಮಹಾಪಾಪ! ಅದು ಅವರ ತಪ್ಪು ಅಲ್ಲ” ಎನ್ನುವಳು. ಆದರೆ ಸುದೀಪನಿಗೆ ಆ ಮಾತುಗಳು ಕಿವಿಗೆ ಅಂಟುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ.

ಒಂದು ದಿನ ಆ ನಾಲ್ವರು ವಿಕಲಾಂಗರೂ ಒಂದೇ ಕಡೆಯಲ್ಲಿದ್ದಾಗ ಸುದೀಪನು ಅವರನ್ನು ಎಷ್ಟು ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಿದನೆಂದರೆ, ಅವರೆಲ್ಲ ಸಹನೆ ವೀರಿಸಿ ಒಟ್ಟಾಗಿ ಅವನನ್ನು ಹೊಡೆಯಲಿಕ್ಕೆ ಬಂದರು. ಸುದೀಪನು ಕೇಕೇ ಠಾಕಿ ನಗುತ್ತ, ಅಣಕಿಸುತ್ತ ಅವರಿಗೆ ಸಿಗುವ ಹಾಗೆ ಅಟ ತೋರಿಸಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿಹೋದನು.

ಅವನು ಓಡಿಹೋಗುವಾಗ ವಿಕಲಾಂಗರು ನಾಲ್ವರೂ ಏಕಕಂಠದಿಂದ, “ನಾವು ನಿನ್ನಗೇನು ಅನ್ಯಾಯ ಮಾಡಿದ್ದೇವೆ? ಸುಮ್ಮನು ಮುನ್ನೆ

ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡಿಸುವ ನಿನಗೆ ನಮ್ಮ ಉಸಿರುತಾಗದೆ ಹೋಗದು ! ಒಂದು ದಿನ ನೀನೂ ಇವನ್ನೇ ಅನುಭವಿಸುವೆಯೋ ದುಷ್ಟಾ ! ಎಚ್ಚರದಿಂದಿರು !” ಎಂದು ಅರಚಿದರು.

ಅವರ ಶಾಪಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಸುದೀಪನು ಮೆಣ್ಣುಕಾಡು ಇದ್ದರೂ, ಮನಸ್ಸಿನೊಳಗಿನ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಎನೋ ಭಯದ ಸುಳಿ ಅಲುಗಿತು. ಆಮೇಲೆ ಏನೋ ಅದೈದೆಯಾದಿಂದ, ಕಂಡರೂ ಕಾಣದವನಂತೆ ಅವರ ತುಟಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಗರ್ಜಾಟಿಪ್ಪಾಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ಕೆಲವು ದಿನಗಳ ಮೇಲೆ ಅವನ ತಂದೆ ಆ ಊರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಪಟ್ಟಣಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ತಲೆ ಊರಿದನು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಸುದೀಪನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ದೊಡ್ಡವನಾದನು. ಅವನ ತಂದೆ ಪಟ್ಟಣದಲ್ಲಿ ವ್ಯಾಪಾರ ಮಾಡಿ ಧನಸಂಪಾದನೆ ಮಾಡಿ ದೊಡ್ಡ ಶ್ರೀಮಂತನಾದನು. ಯುಕ್ತವಯಸ್ಸಿನಾದ ಸುದೀಪನಿಗೆ ತಕ್ಕ

ಸುಂದರಿಯಾದ ಕನ್ಯೆಯೊಂದಿಗೆ ವಿವಾಹವಾಯಿತು. ಮುಂದೆ ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಸುದೀಪನ ತಾಯಿಯೂ, ತಂದೆಯೂ ಗತಿಯಾದರು.

ಸುದೀಪನು ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಹಳ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದನು. ಅವಳು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ ನವಮಾಸಗಳು ಸಮಾಪಿಸುತ್ತಿರಲು, ಪ್ರಸವ, ಬಾಣಂತಿ ತಪ್ಪಾಗಲಾಗಿ ಸುದೀಪನು ಅವಳನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಅವಳ ಕಾಂಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು. ಹುಟ್ಟಿರಲಾದ ಮಗುವಿನ ಯೋಚನೆಯೇ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡಿತ್ತು.

ಹಾಗೆ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಒಂದೆರಡು ದಿನ ರಾತ್ರಿ ಸುದೀಪನಿಗೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತಿನವರೆಗೆ ನಿದ್ರೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ತಾನು ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ಊರಿನಲ್ಲಿಯೆ ವಿಶೇಷಗಳು ಒಂದೊಂದೇ ನೆನಪಿಗೆ ಬರತೊಡಗಿದವು. ತಾನು ಆಗಾಗ ಬೇಕೆಂದೇ ವಿಶಲಾಂಗರನ್ನು ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಿರುವುದನ್ನು ನೆನಪಿಟ್ಟೊಡನು. ಅದೊಂದು ದಿನ ಕುಂಟುಕಾತನೊಂದಿಗೆ ಉಳಿದ ಮೂವರು ವಿಶಲಾಂಗರೂ ವಿವಾಹ ಕೋಪದಿಂದ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಮುಗಿಬಿದ್ದವರನ್ನು ನೆನೆದನು. ಆಗ ಹೊರಟ ಅವರ ಶಾಪವಾಕ್ಯಗಳು ಅವನನ್ನು ಜುಮು ಗುಟ್ಟಿಡುವವು. ಎಂಥದೋ ಭಯದಿಂದ ಪರುಗುತ್ತಿರಲು, ಹಾಗೆಯೇ ನಿದ್ರೆಯೊಳಗೆ ಹಾರಿಕೊಂಡನು.

ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಗಂಡು ಮಗುವನ್ನು ಹಡೆದಳೆಂಬ ಸುದ್ದಿ ಒಂದೆ ಕೂಡಲೇ ಸುದೀಪನು ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಲು ಹೊರಟನು. ಆ ಮಗುವಿಗೆ ಸೊಟ್ಟಿ ಕೈಗಳು, ಕುಂಟು ಕಾಲು, ವಾರೆ ಮೂಗು, ಮೆಳ್ಳೆ ಗಣ್ಣು ! ಅಂತಹ ಮಗುವನ್ನು ನೋಡಲಾಗದೆ ಸುದೀಪನು ನಿಶ್ಚೇಷ್ಟಿತನಾದನು.

ಸುದೀಪನ ಹೆಂಡತಿ ಮಾತ್ರ ಏನೂ ಆಗದವಳಂತೆ, “ನೋಡಿದಿರಾ ! ದೇವರು ಕೊಟ್ಟ ಮಗು ! ಎಷ್ಟು ಮುದ್ದುಮುದ್ದಾಗಿದ್ದಾನೆ ! ಬಂಗಾರದ ಪೊಂಟಿ !

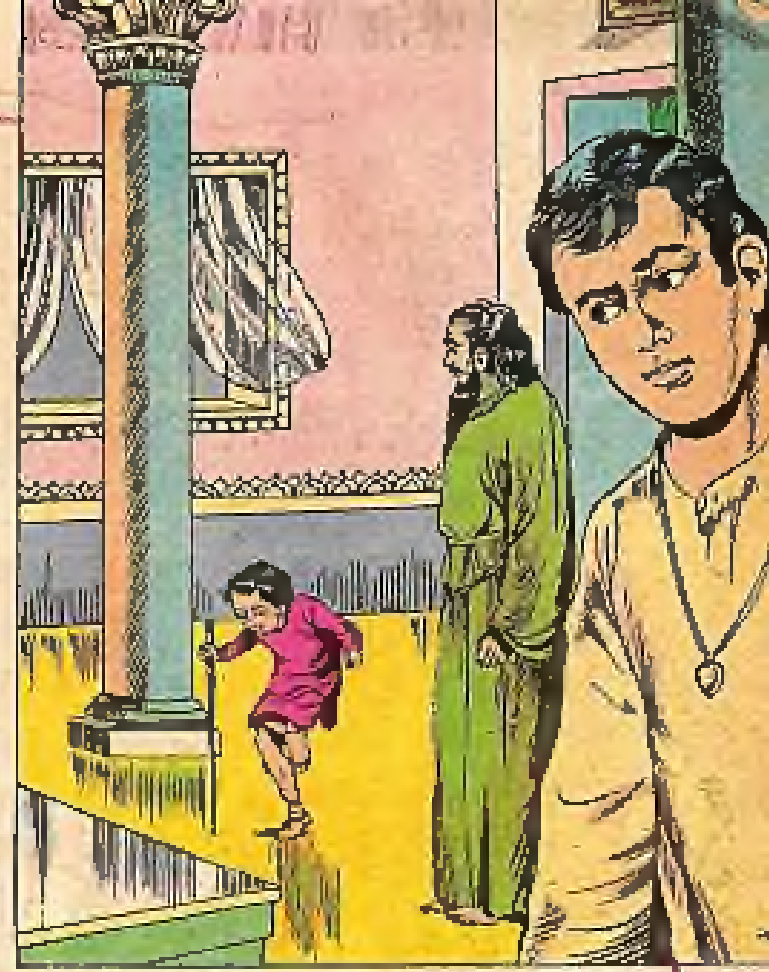
ಅಯ್ಯೋ ! ಹಾಗನ್ನದಾರದು, ನನ್ನದೇ ದೃಷ್ಟಿ ಬದ್ಧೀತು !" ಎಂದು ದೃಷ್ಟಿ ಮುಂದಳು.

ಹೆತ್ತವಳಿಗೆ ಹೆಗ್ಗಣವೂ ಮುರ್ದೇ, ತನ್ನ ಮಗು ಹೇಗಿದ್ದರೂ ಕಾಯಿಗೆ ಮುರ್ದಾಗಿಯೇ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಇದನ್ನು ತಿಳಿದು ಸುದೀಪನು "ಹೌದೊಂದು ! ಎಷ್ಟೊಂದು ಮುರ್ದಾಗಿದ್ದಾನೆ ನನ್ನ ಮಗ !" ಎಂದು ಉರುಬಿಟ್ಟನು.

ಆ ದಿನದಿಂದಲೂ ಸುದೀಪನು ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ವನ್ನು ಗಮನಿಸಿದನು. ಹೆಂಡತಿಯಾಗಲಿ, ಮಗು ವನ್ನು ನೋಡಿದ ಯಾರೇ ಆಗಲಿ, ಮಗುವಿನ ವಿಕಲಾಂಗವನ್ನು ಕುರಿತು ಚಕಾರವೆತ್ತುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನೆ ಮಗು ಬೆದರಿದೆಯೆಂದು ಹೊಗಳಿ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಮಮಕಾರದಿಂದ ಹೆಂಡತಿಯೂ, ತಾನು ದೊಡ್ಡ ಧನವಂತನಾದುದರಿಂದ ಬಂಧು ಗಳೂ, ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ ವೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು.

ಮಗನು ಬೆಳೆಯುತ್ತ ದೊಡ್ಡವನಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಸುದೀಪನಲ್ಲಿ ಬೆತೆಯೂ ದಿಗಿಲೂ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ತನ್ನ ಮಗನು ವಿಕಲಾಂಗನೆಂಬ ಮಾತು ನಿಜವೇ. ಇನ್ನು ಹತ್ತು ಮಂದಿಗಳ ಇದಿರಿನಲ್ಲಿ ಅವನು ಅವ ಹೇಳನೆಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅದುದರಿಂದ ಅವನು ಕಾಯಿಯ ಹತ್ತಿರವೋ, ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವೋ ಮುದುಡಿ ಕೊಂಡೇ ಇರಬೇಕು. ಅವನು ಯಾರೊಡನೆ ಯಾರರೂ ಆಡುವಾಗ, ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಯಾಗಲಿ, ತಂದೆ ಯಾಗಲಿ ಇರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಆಗ ಯಾರೂ ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಲಾರದು.

ಈ ಬಗೆಯ ಕಟ್ಟು ಪಾಡಿನಲ್ಲೇ ಸುದೀಪನು ಮಗನನ್ನು ಬೆಳೆಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ವಿಕಲಾಂಗರನ್ನು ನೋಡಿ ಅವಹೇಳನೆ ಮಾಡಿ ದಾಗ ಅವರನ್ನು ಸಂಕಟಪಟ್ಟುಬಿಟ್ಟುದು ಈಗ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅವರ ಶಾಪಗಳ ಫಲ

ವಾಗಿಯೇ ತನಗೆ ಇಂತಹ ಮಗನು ಹುಟ್ಟಿದನೆಂದು ಸುದೀಪನು ನಂಬಿದನು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಸುದೀಪನ ಮನೆಯ ಸಮೀಪ ದಲ್ಲಿಯೇ ಭತ್ತಕ್ಕೆ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣದೊಬ್ಬನು ಬಂದು ಉಳಿದು ಕೊಂಡನು. ಆತನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಗಳಿರು ವಂತೆಯೂ, ಮಹಾತ್ಮನಾಗಿರುವಂತೆಯೂ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು.

ಸುದೀಪನು ಆ ಸಣ್ಣಸಣ್ಣನನ್ನು ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಆಹ್ವಾನ ಮಾಡಿ, ಉಪಚರಿಸಿ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಅವನ ಮುಂದಿರಿಸಿದನು.

"ಗೃಹದೀಪದಂತಹ ಮಗ ! ನೀನು ಬಹಳ ಅದ್ಭುತಶಾಲಿಯವನಾ !" ಎಂದನು ಸಣ್ಣಸಣ್ಣ.

ಸುದೀಪನು ಮಗನನ್ನು ಬಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ, ಸಣ್ಣಸಣ್ಣನ ಮುಂದೆ ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಕೊಡುಗೆನ್ನು ಹೇಳಿಕೊಂಡನು. ಚಿಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ತಾನು ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಕೂಡಾ ಹೇಳಿದನು. ಅದನ್ನೆಲ್ಲ ಕೇಳಿ

ಸನ್ಮಾಸಿಯ ಮುಖವು ಗಂಭೀರಭಾವ ತಾಳಿತು. ಅವನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಕಣ್ಣು ಮುಚ್ಚಿ ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ, "ನೀನು ಕೂಡಲೇ ನಿನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೋಗಿ ಈ ಮೊದಲು ನೀನು ಆವಹೇಳನೆ ಮಾಡಿದ ಆ ವಿಕಲಾಂಗರನ್ನು ನೋಡಿ ಕ್ಷಮೆ ಕೇಳಿಕೋ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕುಂಟುತಾತ ಈಗ ಬದುಕಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಆ ಊರಲ್ಲಿಯೇ ಅವನ ಸಮಾಧಿಯೊಂದಿದೆ. ಆ ಸಮಾಧಿಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತು ಕ್ಷಮಾವಣೆ ಹೇಳಿಕೋ. ನಿನ್ನ ಮಗನ ವಿಕಾರ ಲಕ್ಷಣಗಳು ಹೋಗಿ ನಿನಗೆ ಶುಭವಾಗುತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಕೂಡಲೇ ಸುದೀಪನು ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡಿ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ ಹೋದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮೆರೆಗಣ್ಣಿನ, ವಕ್ರ ಮೂಳಿನ, ಸೊಟ್ಟಿಕ್ಕಿಗಳ ವಿಕಲಾಂಗರನ್ನು ನೋಡಿ, ತಾನು ಯಾರೊಬ್ಬರನ್ನು ಹೇಳಿ ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡನು.

ಅವರು ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಮರೆಯಾದೆಯೆಂದ, "ಅಯ್ಯಾ ! ಜಾಗೆಗಳಿಗೆ ಕೂಡಾ ನಮ್ಮಂತಹ ಅನಾಗಾರಿ ಮಕ್ಕಳು ಹುಟ್ಟಬೇಕೆಂದು ಕೋರಲಾರೆವು. ನಿಮ್ಮ ಮಗನ ಅವಲಕ್ಷಣಗಳು ನಾವು ಕ್ಷಮಿಸಿದರೆ ಹೋಗುತ್ತದೆಂದು ನೀವು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ನಾವು ಮನಃಪೂರ್ವಕ ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸುತ್ತೇವೆ ಅಯ್ಯಾ !" ಎಂದರು.

ಅವರ ಒಳ್ಳೆಯತನಕ್ಕೆ ಸುದೀಪನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷವಟ್ಟು. ಅವರಿಗೆ ತಲಾ ಹತ್ತು ಬಂಗಾರದ ನಾಣ್ಯಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ಕುಂಟುತಾತನ ಸಮಾಧಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದನು.

"ಕಾತಾ ! ನೀನು ಕುಂಟನೆಂದು ಎಂತಾಳೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ನನ್ನ ದುರ್ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿ ನನ್ನ ಮಗನನ್ನು ಆಶೀರ್ವದಿಸು !" ಎಂಬ ಕಣ್ಣೀರು ತುಂಬಿ ಬೀಡಿದನು.

ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲೇ ಸುದೀಪನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಯಿತು. ಸ್ವಪ್ನವಲ್ಲದರೇನಾಯಿತು ? ತಾನು ಅವಮಾನ ಪಡಿಸಿದವರೆಲ್ಲಾ ಕ್ಷಮಿಸಿದವೆಂದು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ಅವನು ಅನಂದದಿಂದಲೇ ಎದ್ದನು.

ಮುಂದೆ ಒಂದು ವಾರದ ಮೇಲೆ ಅವನ ಮಾನಸ ಮನೆಯಿಂದ, ಸುದೀಪನಿಗೆ ಗಂಡುಮಗುವಾಯಿತೆಂದೂ, ತಾಯಿ ಮಗು ಕ್ಷೇಮವೆಂದೂ ಸುಖ ಪ್ರಸವವೆಂದೂ ಸುದ್ದಿಬಂದಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಸುದೀಪನು ಅತ್ತೆಯವರ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಮುದ್ದಿನ ಮುನೀಯಂತಿವ್ವ ತನ್ನ ಮಗನನ್ನು ನೋಡಿ, ಹೆಂಡತಿಯೊಂದಿಗೆ, "ಬೆಕ್ಕಂದಿನಲ್ಲಿ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅವಮಾನಿತರಾದ ನಾಲ್ವರು ವಿಕಲಾಂಗರೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ನನ್ನನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅದುದರಿಂದಲೇ ಮಗು ಲೆಂಡಾಗಿದೆ" ಎಂದನು ಸಂತೋಷದಿಂದ.

ಬುಧಿಯಮಾರ್ಗ

ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಕಪ್ಪುಸೊಕ್ಕಿರಾಗದೆ, ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲೇ ನೆಲೆನಿಂತಿರುವ ಬೇತಾಳವೇಷವಾದ ಕವನವು, ಮತ್ತೆ ಬಂದ ರಾಜಾ ಕ್ರಿಮಿಕರನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ, ತನ್ನ ಹೆಗಲ ಮೇಲೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಮೌನಮುದ್ರೆಯಿಂದ ಸ್ವತಃನರ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಆಗ ಕವದ ಬಾಯಿಯ ಮೂಲಕ ಬೇತಾಳವು ಮಾರ್ಗವು ಕೊಡು, "ಎಲೈ ಮಹಾರಾಜನೇ, ಇಂತಹ ನಡುರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಭಯಂಕರವಾದ ಸ್ವತಃನ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ನೀನು ಮಾರುವ ಸಾಹಸವು, ಎಂದೋ ಒಂದು ದಿನ ಫರಿಸುವ ಅವಕಾಶವಿದೆ. ಎಂಬುದೊಂದೂ, ಆಗ ನಿನ್ನ ಮನಸ್ಸು ಹೇಗೆ ಬದಲಾವಣಗೊಳ್ಳುವುದೋ ಹೇಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಕ್ಷತ್ರಿಯ ಧರ್ಮವನ್ನನುಸರಿಸಿ ಪರರಾಜ್ಯವನ್ನು ಜಯಿಸಿದ ಬೊಕ್ಕ ಪರಾಕ್ರಮಿಗಳಾದ ರಾಜರೇ ಅಲ್ಲ, ವಿಮರ್ಶೆಗೂ, ಮತ್ತೇನೋ ಕಂಕಿಗಳೂ ಹೆದರಿ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ವಿಷಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟುಕೊಟ್ಟು ಪಲಾಯನ ಮಾಡುವುದುಂಟು. ನೀನು ಕೊಡು ಕಾರ್ಯ ಸಾಧನೆಯಾದ ಮೇಲೆ ತಾಗೆ ಮಾಡಲಾರ ಎಂಬ ಹೇಗೆ ನಂಬಲು ಸಾಧ್ಯ? ಉದಾಹರಣೆಯಾಗಿ

ಬೈತ್ರಾಳಕಥೆಗಳು?

ನಿನ್ನಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನೇನು ರಾಜನ ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳು
ಶ್ರೇಣಿ," ಎಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು:

ಉಜ್ಜಲ ದೇಶದ ಗಿರಿಪುರವೆಂಬ ಒಂದು ಊರಿ
ನಲ್ಲಿ ಮೈಥಿಲಿ ಮತ್ತು ವಾಸಂತಿಕಾ ಎಂಬ ಇಬ್ಬರು
ಅಕ್ಕತಂಗಿಯಿದ್ದರು. ಚಿಕ್ಕಹನದಲ್ಲೇ ತಾಯಿತಂದೆ
ಯರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಿದ್ದ ಅವರನ್ನು ಅವರ
ಅಜ್ಜಯೇ ಬೆಳೆಸಿ ದೊಡ್ಡವರಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದಳು.
ಆ ಅಜ್ಜ ಕೂಡಾ ತೀರಾ ಮುದುಕಿಯಾಗಿ ಒಂದು
ದಿನ ಕಾಲಧರ್ಮ ಹೊಂದಿದಳು.

ಮೈಥಿಲಿಯೂ ವಾಸಂತಿಕೆಯೂ ಒಳ್ಳೆಯ ಸುಂದರಿ
ಯರೇ. ಆದರೆ ವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಥಿಲಿಯೇ ಹೆಚ್ಚಿನ
ವಳು. ವಾಸಂತಿಕೆ ಓದುಬರಹಗಳಲ್ಲಿ ಹೆದ್ದಿಯಾದರೂ
ಮಧುರವಾಗಿ ಹಾಡಬಲ್ಲವಳು.

ಒಂದು ಸಾರಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಮಳೆ ಬಾರದೆ ಉಜ್ಜಲ
ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಾಮಕಾಲವು ಬಂದಿತು. ರಾಜನಾಗಿದ್ದ
ವಿನಯವರ್ಮನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಹೊಟ್ಟೆಬಿಚ್ಚಿಗಳಾಗಿ

ತನ್ನ ಸಾಧ್ಯವಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಬೇಕಾದ
ಅನೇಕ ಏರ್ಪಾಡುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವ ಕೆಲಸಗಳಲ್ಲಿ
ಗಮನ ಹರಿಸಿದನು. ಹಾಗೆ ರಾಜನು ಕ್ಷಾಮದ
ಕಷ್ಟ ಪರಿಹಾರಗಳಲ್ಲೇ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಗಮನ ಹರಿಸಿ
ಕೊಂಡಿರುವಾಗ, ಕುಲಿ ಹಾವಳಿಯ ಮೇಲೆ ಹುತ್ತ
ಮಗುತಿ ಬಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಉಜ್ಜಲ ದೇಶದ ಬಲಹೀನ
ವರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೇ ತನ್ನಿಗೆ ಅನುಕೂಲಪಡಿಸಿಕೊಂಡು,
ನರೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ವರಾಳ ದೇಶದ ರಾಜನಾದ ಕೀರ್ತಿ
ಸೇನನು ದಂಡೆತ್ತಿ ಬಂದನು. ವಿನಯವರ್ಮ
ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಇದಿರಿಸಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು
ಹೋರಾಡಿದರೂ ಸೋತುಹೋದನು. ಕೀರ್ತಿ
ಸೇನನು ರಾಜಧಾನಿಯನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡು,
ವಿನಯವರ್ಮನನ್ನು ಸೆರೆಮನೆಯಲ್ಲಿ ಹಾಕಿದನು.

ಉಜ್ಜಲ ದೇಶವನ್ನು ಜಯಿಸಿಕೊಂಡ ಮೇಲೆ
ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು, ಅಲ್ಲಿಯ ಕ್ಷಾಮ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು
ಸ್ವತಃ ತಿರುಗಾಡಿ ನೋಡಿ, ಬಹಳ ಸಂತುಷ್ಟನು.
ಈಗ ಆ ದೇಶಕ್ಕೆ ತಾನೇ ರಕ್ಷಕನಾದುದರಿಂದ ಪ್ರಜೆ
ಗಳನ್ನು ಕಷ್ಟಗಳಿಂದ ಪಾರುಮಾಡಬೇಕಾದುದು ತನ್ನ
ಹೊಣೆಯಾಗಿರುವುದನ್ನು ತಿಳಿದನು. ಅವನು
ತನ್ನೊಂದಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸೈನ್ಯವನ್ನೂ, ಉದ್ಯೋಗಸ್ಥ
ರನ್ನೂ ಕರೆದುಕೊಂಡು ದೇಶದೊಳಗಿನ ಎಲ್ಲಾ
ಪ್ರಾಂತಗಳನ್ನೂ ಸಂದರ್ಶಿಸುತ್ತ, ವಿಚಾರಿಸುತ್ತ, ತಕ್ಕ
ಸಹಾಯವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ಬಂದನು.

ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು ಹೀಗೆ ದೇಶಪರ್ಯಟನೆ ಮಾಡುತ್ತ
ಗಿರಿಪುರಕ್ಕೆ ಬಂದು ಹೋದ ದಿನದಲ್ಲಿ ವಾಸಂತಿಕೆ
ಎಲ್ಲಿಯೋ ಕಾಣದೆ ಹೋದಳು. ಎಂದಿನಂತೆ
ವಾಸಂತಿಕೆ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನೀರು ತರಲಿಕ್ಕಾಗಿ ನದಿಯ
ಕಡೆಗೆ ಹೋದವಳು ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಮೈಥಿಲಿ ತಂಗಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ನದಿಗೆ
ಹೋದಳು. ಅಲ್ಲಿ ವಾಸಂತಿಕೆಯ ಸುಲವೇಷನು
ಕಾಣದಿದ್ದರೂ ಬದಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ

ದ್ದಿತು, ಅವಳು ಬಿಂದಿಗೆಯನ್ನು ಅಲ್ಲಿಟ್ಟು ನದಿಯ ಮೇಲುಗಡೆಗೆ ಹೋದುದನ್ನು ನೋಡಿದವೆಂದು ಒಂದಿಬ್ಬರು ಹೇಳಿದರು. ನದಿಯೇನೋ ಒಣಗಿದ್ದಿತು. ಅಲ್ಲಲ್ಲಿಯ ಗುಂಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ನೀರಿದ್ದಿತು. ವಾಸಂತಿಕೆ ಒಳ್ಳೆಯ ನೀರಿನ ಗುಂಡಿಯನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋಗುವಾಗ, ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು ಸೈನಿಕರೊಂದಿಗೆ ಆ ಕಡೆಯಿಂದಲೇ ಹೋದನೆಂದು ಕೆಲವರು ಮೈಥಿಲಿಯೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರು. ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನೇ ಅವಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿ ಒಯ್ಯಿರಬೇಕೆಂಬ ಅನುಮಾನವನ್ನು ಹೊರವಡಿಸಿದನು.

ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮೈಥಿಲಿಗೆ ಕಳವಳವಾಯಿತು. ಅವಳು ಸೀದಾ ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹೋಗಿ, ರಾಜನ ದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಬಂದಿರುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದಳು. ಅಗ ಸಭೆ ನಡೆಸೊಂಡಿದ್ದ ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು ಅವಳನ್ನು ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು ಅವಳು ಬಂದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನು ತಿಳಿದು, "ಹದರಬೇಡ. ನಿನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ನಾನು ಹುಡುಕಿಸುತ್ತೇನೆ. ನಿನಗೆ ಯಾರ ಮೇಲೆಯಾದರೂ ಅನುಮಾನವಿದ್ದರೆ ಹೇಳು" ಎಂದನು.

"ನನಗೊಬ್ಬರ ಮೇಲೆ ಅನುಮಾನವಿದೆ ಪ್ರಭುಗಳೇ" ಎಂದಳು ಮೈಥಿಲಿ.

"ಯಾರ ಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಅನುಮಾನ?" ಎಂದು ರಾಜನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದನು.

"ಅಸಹಾಯಕಳಾಗಿದ್ದ ಒಬ್ಬಳು ಅಬಲೆಯನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದವರ ಮೇಲೆಯೇ ನನಗೆ ಅನುಮಾನ" ಎಂದಳು ಮೈಥಿಲಿ.

ಅವಳ ಮಾತಿಗೆ ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, "ನೀನು ಏನೋ ಗೂಢಾರ್ಥದಲ್ಲಿ ಹೇಳುವ ಹಾಗಿದೆ. ಧೈರ್ಯದಿಂದ ವಿವರವಾಗಿ ಹೇಳು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ ಪ್ರಭೂ. ನಾನು ಎಲ್ಲದಕ್ಕೂ ಸಿದ್ಧಳಾಗಿಯೇ ಬಂದು ನಿಂತಿದ್ದೇನೆ.

ಆದುದರಿಂದ ನನ್ನನ್ನು ನೀವು ಕಠಿಣವಾಗಿ ಶಿಕ್ಷಿಸುವ ರೆಂಬ ಭಯ ನನಗಿಲ್ಲ. ನಾನು ಅನುಮಾನಿಸುವುದು ನಿಮ್ಮನ್ನೇ" ಎಂದಳು ಮೈಥಿಲಿ.

ಕೀರ್ತಿ ಸೇನನು ಕ್ಷಣಕಾಲ ಬೆರಗಾಗಿ "ನನ್ನನ್ನೋ!" ಎಂದು ಗದರಿಸುವಂತೆ ಕೇಳಿದನು.

ಮೈಥಿಲಿ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಚಲಿಸದೆ, ಇನ್ನಾವು ದೃಢ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ, "ಹೌದು ಪ್ರಭೂ. ನಿಮಗೆ ಕೋಪವು ಬರುವುದೆಂದು ನನಗೆ ಮೊದಲೇ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಇದು ನನ್ನ ಒಬ್ಬಳ ಅನುಮಾನವಲ್ಲ. ಗಿರಿವೃದ್ಧ ವಾಸಿಗಳ ಎಲ್ಲರ ಅನುಮಾನವೂ ಹೀಗೆಯೇ ಇದೆ. ನೀವು ದೀನಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿರುವ ನಮ್ಮ ರಾಜ್ಯಲಕ್ಷ್ಮಿಯನ್ನು ಸೆರೆಹಿಡಿದ ಧರ್ಮದೂರರಾದವರು. ಅಂತಹ ನೀವು ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿರುವ ಸುಂದರ ಶರಣೆಯನ್ನು, ಏಕಾಂಗಿನಿಯಾಗಿ ದೊರೆತವಳನ್ನು ಅಪಹರಿಸಲಿಲ್ಲವೆಂದರೆ ಹೇಗೆ ವಂಬಲಿ? ನೀವು ಸೈನ್ಯದೊಂದಿಗೆ ಶ್ಯಾಮಳಮುಖೀ ನದಿಯ ಪ್ರಾಂತದಿಂದ ಹೋಗು

ವಾಗಲೇ ಅವಳು ಮಾಯವಾಗಿದ್ದಾಳೆ!" ಎಂದಳು. ಮೈಥಿಲಿಯ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ನಿಶಿತವಾದ ವಿವರಗಳೊಂದಿಗೆ ಇದ್ದಿತು. ಸುಲಭವಾಗಿ ಅರ್ಜುಗಳೆಂಬ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲದಂತಹ ಅಭಿಯೋಗವೂ ಇದ್ದಿತು. ಹರಿತವಾದ ತರ್ಕಬದ್ಧತೆಯೂ ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದಿತು.

ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸಭೆಯ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವಳಿಗೆ ಎನು ಉತ್ತರ ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ತೋರದೆ ಹಿತಿ ಸೇನನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡನು, ಸಭೆಗೆ ಅವಳ ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯೂ, ನ್ಯಾಯವೂ ಇರು ವಂತಹ ಭ್ರಾಂತಿಯೂ ಇದೆ. ತಾನು ಹಾಗೆ ಮಾಡ ಲಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಮ್ಮನಿರುತ್ತಾ ರೆಂಬುದೇನೋ ನಿಜವೇ. ಅದು ರಾಜ ಭಯದಿಂದಲೇ ಹೊರತು ಹೃದಯವ್ಯವಹಾರವಾಗಿ ಅಲ್ಲ.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಹಿತಿ ಸೇನನು ತಲೆಯೆತ್ತಿ ಮೈಥಿಲಿಯನ್ನು ನೋಡಿ, "ನಿನ್ನ ತಂಗಿಯನ್ನು ನಾನು ಅವಶ್ಯಕವಿಲ್ಲವೆಂದು ದೈವಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ

ಸುವುದು ನನ್ನ ಆದ್ಯ ಕರ್ತವ್ಯ. ಈಗ ನೀನು ಹೊರಟುಹೋಗು" ಎಂದನು.

ಮೈಥಿಲಿ ಗಿರಿವೃಕ್ಷಕ್ಕೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದಳು. ಅವಳ ಸಾಹಸವನ್ನೂ ಧೈರ್ಯವನ್ನೂ ನೋಡಿ ಹಿತಿ ಸೇನನು ತನ್ನೊಳಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡನು. ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವೂ ಅವನನ್ನು ಆಕರ್ಷಿಸಿತು. ವಾಸಂಹಿತೆಯ ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾದ ಮೇಲೆ, ಈ ಮೈಥಿಲಿಯನ್ನೇ ವಿವಾಹ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ಅಂದುಕೊಂಡನು.

ಮೈಥಿಲಿ ತನ್ನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಸೇರಿದಾಗ, ವಾಸಂಹಿತಿ ವಾನೆಯಲ್ಲೇ ಇದ್ದಳು. ಅವಳು ಸಂಗೀತ ಕಲಾಕಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಂಗೀತ ಕಲಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ, ಸಹಸ್ರಾಭಯದಿಂದ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನನ್ನು, ದೇವಾಲಯದಲ್ಲಿ ಮದುವೆಯಾಗಿ ಅವನೊಂದಿಗೆ ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಳು. ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಮುಂದಾಗಿ ಅಕ್ಕನೊಂದಿಗೆ ಹೇಳಿದರೆ, ಅವಳು ಒಪ್ಪಲಾರ ಕೆಂದೂ, ಅಕ್ಕನಿಗಿಂತ ಮೊದಲು ತಾನು ಮದುವೆ ಯಾಗುವೆನ್ನಲು ನಾಚಿಕೊಂಡಳೆಂದೂ, ಆ

ಯಾವುದೇ ಅಡ್ಡ ಪಾಯುವ ಮೊದಲು ಮೊನ್ನೆಗೂ
ವಾಡುವ ಮನಸ್ಸು ಮೋಹದಿಂದ ಹೇಳುವದೆ
ರಂದಲಾ. ಹಾಗೂ ಹಾಗೆ ಮಾಡುವುದು ಕೂಡ
ಪ್ರಾಕೃತಿಕ ಹೇಳಿಕೆ.

ಇದ್ದರೂ ಕೂಡ ರೂಪವನ್ನು ಹೂಡುವ ಮತ್ತೆ
ರೂಪವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಕೂಡುವುದರಿಂದ ಕೂಡುವ
ವಿಷಯವನ್ನು ಹೇಳಿ, ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ ಕ್ಷಮಿಸುವುದು
ಬೇಡಿಕೆಯಿಂದಲೇ.

ಕೂಡುವುದು ನಗುತ್ತ, "ಇದರಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸುವ
ವಂತತೆಯೇನಿಲ್ಲ ಬಿಡು. ನಾನು ನಿಮ್ಮ ಈ ದೇಶ
ವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ ನಿನ್ನದಾದ್ದರಿಂದ
ನಿಮ್ಮ ರೂಪವಾಗಿ ಮತ್ತೆ ಕೂಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ತೋಷೆ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟು, ನೀನು ನಿನ್ನ ಕಿರಿಯದ
ಹಾಗೆಯೇ ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿರುವಿ.
ನಾನು ಕೊಡುವ ಈ ಕಾಣಿಕೆಯನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ
ಸುಖವಾಗು" ಎಂದು ಹೇಳಿ ಅವಳಿಗೆ ಬರೆ
ಬರೆದ ಪತ್ರವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತಾ ಮುಂದುವರಿದು.

ಕೊಟ್ಟು ಕಳಿಸಿ ಸೇವೆಯಿಂದ ವಿಶೇಷವಾಗಿ
ನನ್ನ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಅವನ ವಶಕ್ಕೆ
ಕೊಟ್ಟು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು
ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಬೇತಾಳವು ಹೀಗೆ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಗಿಸಿ, "ರಾಜಾ,
ಕೂಡುವುದಾದ ಈ ಮಧ್ಯೆ ಮದುವಾಡಿಗೆ
ಎನು ಹೇಳಬೇಕು? ಪೂರ್ವಾಪರಗಳನ್ನು ನೋಡು
ವಾಗಿ ಅವನ ರೀತಿ ಎಷ್ಟಾದರೂ ಕಂಡುಬಂದಿವೆ?
ಇದನ್ನು ತುಂಬಿದ ಸ್ವೀಕಾರ ಅನುಮಾನವಿಲ್ಲದ
ಮೈಲಿಗೊಳಿಸಿ ಮದುವೆಯಾಗಲು ಅರಿವಿನಿಂದ
ರೇನು? ಹಾಗೆ ಅಂದುಕೊಂಡವರು ಕಡೆಗೆ ಆ
ಸ್ವೀಕಾರ ಎತ್ತರವಾಗಿ? ಎತ್ತರವಾಗಿ ಎತ್ತರವೆಂದರೆ
ತಾನು ಗೆದ್ದ ರಾಜ್ಯವನ್ನೇ ಬಿಟ್ಟುಹೋದನು!
ಇದು ಅವರ ಅನುಮಾನವೇ ಮತ್ತೆ ಕೂಡುವುದು?
ಈ ಸಂದರ್ಭಗಳಿಗೆ ಇದ್ದ ಅತ್ತರ ಕೇಳಿದರೂ ದೇವರ
ಹೋದರೆ ನಿನ್ನ ತರ ಬಿಡುಬಿಡಾಗಿ ಹೋಗು
ತ್ತದೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿತು.

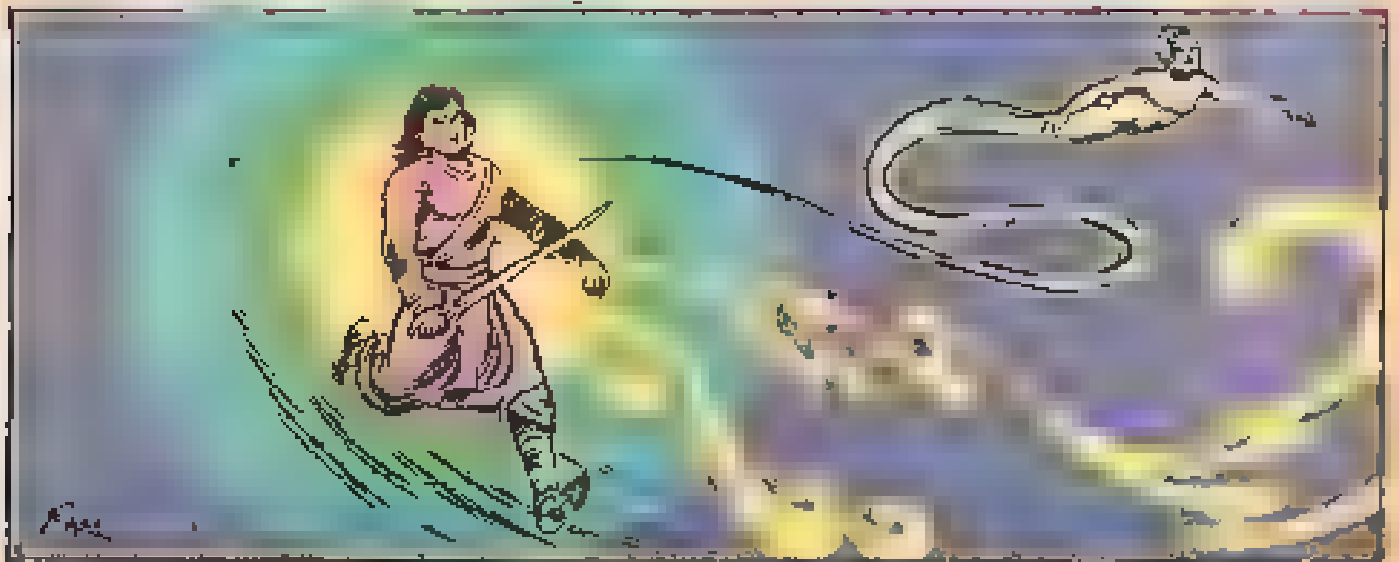

ಅದಕ್ಕೆ ತ್ರಿವಿಕ್ರಮನು ಹೀಗೆಂದನು: "ಕೀರ್ತಿ ಸೇವನ ಬುದ್ಧಿ ಮಾರ್ಪಾಡಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಅಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಅಶ್ವರ್ಯವಡವುಂಟುಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅವನ ಗುಣಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಿದೆ. ಒಂದು ದೇಶದ ರಾಜನು ದುಷ್ಟನಾಗಿರ್ದರೆ, ಬುದ್ಧಿಹೀನನಾಗಿದ್ದರೆ ತಕ್ಕ ರಾಜನು ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಂಡು ಒಳ್ಳೆಯ ಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸಿದರೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಭಕ್ತಿ ಗೌರವಗಳುಂಟಾಗುತ್ತವೆ. ಅದರ ಕೀರ್ತಿಸೇವನನು ಸೋಲಿಸಿದ ಉಜ್ವಲ ದೇಶದ ರಾಜನು ದುಷ್ಟನೂ ಅಲ್ಲ, ಬುದ್ಧಿಹೀನನೂ ಅಲ್ಲ. ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ಮಟ್ಟಿಗೆ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಬಂದ ಕಷ್ಟಕಾಲವನ್ನು ಸಮಗೊಳಿಸುವ ಕಾರ್ಯಗಳಲ್ಲೇ ನಿರತನಾಗಿದ್ದವನು. ಅಂತಹವನನ್ನು ಸಿಂಹಾಸನ ಭ್ರಷ್ಟನಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ನೆರವೇಶದ ರಾಜನು ಎಂದಿಗೂ ಪ್ರಜೆಗಳ ಗೌರವಾಭಿಮಾನಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗಲಾರನು.

ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಕೀರ್ತಿಸೇವನಿಗೆ ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ಮೈಥಿಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದಂತೆ ಹೇಳಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಯಿತು. ಅದುವ ರಿಂದಲೇ ಅವನು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ತಿರುಗಿ ವಿನಯ ವರ್ಮನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಇದು ಅವನ ವಿವೇಕವನ್ನೂ ರಾಜಕೀಯ ಚತುರತೆಯನ್ನೂ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.

ತುಂಬಿದ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ರಾಜನಾದ ತನ್ನನ್ನು ಅವಮಾನಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದ ಮೈಥಿಲಿಯ ಭೈರ್ಯಕ್ಕೂ ಸೌಂದರ್ಯಕ್ಕೂ ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಆಗ ಆತನಿಗೆ ತೋರಿದರೂ, ತನ್ನ ಆಲೋಚನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಲೋಪವು ಅಮೇಲೆ ಅವನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿದೆ. ವಾಸಂಹಿತೆ ಕಾಗದೆ ಹೋದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ಅನುಮಾನವನ್ನೇ ಅಧಾರವಾಗಿಟ್ಟು ಪೂರ್ವಾಪರಗಳ ವಿವೇಚನೆ ಇಲ್ಲದೆ, ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷ ಸಾಕ್ಷಿಯೂ ಇಲ್ಲದೆ ರಾಜನ ಮೇಲೆ ಅಪಹಾಸ ಹೇರಿದವಳು, ದುಡುಕು ಗುಣದವಳೆಂದು ಅಮೇಲೆ ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಸಾಮಾನ್ಯ ಸ್ತ್ರೀಗೆ ಅಂತಹ ದುಡುಕುತನವಿದ್ದರೆ ದೊಡ್ಡದಲ್ಲ. ರಾಗೇಶ್ವರಾದವಳು ಅಂಥವಳಾದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ. ಈ ಬಗೆಯ ವಿವೇಕದಿಂದಲೇ ಅವಳನ್ನು ಮದುವೆಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಲೋಚನೆಯನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟನು. ವಿನಯವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹದ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡುದರಿಂದ, ಉಭಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ಶುಭ್ರವಾದ ಕೀರ್ತಿ ಹೆಚ್ಚುವಂತಾಯಿತು."

ಹೀಗೆ ರಾಜನಿಗೆ ಮನನಭಂಗವಾದ ಕೂಡಲೇ ಬೇತಾಳೆವು ಶವದೊಂದಿಗೆ ಮಾರುವಾಗಿ ಹೋಗಿ ಮರದ ಕೊಂಬೆಯಲ್ಲಿ ನೇತಾಡತೊಡಗಿತು.

ಅಡ್ಡಗಿಗನಿಯಮನ

ಮಹೇಂದ್ರಪುರಿಯನ್ನು ಕನಕಗುಪ್ತ ರಾಜನು ಆಳಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿ ಪ ಅಧಿಕಾರಿಯಾದ ಪೀತಾಂಬರನು, ಕೋಶಾಧಿಕಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಇನ್ನೊಬ್ಬರು ಸಹಾಯಕರು ಬೇಕೆಂದು ಮಂತ್ರಿಯೊಡನೆ ವಿನಂತಿಸಿ ಕೊಂಡನು.

ಮಂತ್ರಿ ಅದಕ್ಕೆ ಅನುಮತಿ ಕೊಡುತ್ತ ಅವರಿಗೆ ತಲಾ ತಿಂಗಳಿಗೆ ಹನ್ನೆರಡು ವರಹಗಳನ್ನು ಸಂಬಳ ವಾಗಿ ಗೊತ್ತುಮಾಡುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ಪೀತಾಂಬರನು ಅನುಮತಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಕ್ಕೆ ಮಂತ್ರಿಗೆ ಕೃತಜ್ಞತೆ ಹೇಳಿ, ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಬಳಿಕ ಅವನು ತನ್ನ ಕೈಕೆಳಗಿನವರಾಗಿ ಮೂವರನ್ನು ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ನಿಯಮಿಸಿಕೊಂಡದ್ದೂ ಆಯಿತು.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಮಂತ್ರಿಗೆ ಬಹಳ ಕೋಪ ಬಂದಿತು. ಅವನು ಪೀತಾಂಬರನ ಹತ್ತಿರ ಬಿಡು ಪುತ್ರೆ ಮಾಡದೆ, ಕನಕಗುಪ್ತ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, “ಪ್ರಭೂ, ನಮ್ಮ ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿ ಪೀತಾಂ ಬರನು ನನ್ನ ಮಾತನ್ನು ಮೀರಿದ್ದಾನೆ. ತನಗೆ ಕೆಲಸದ

ಒತ್ತಡ ಹೆಚ್ಚಾದುದರಿಂದ, ಇಬ್ಬರು ಸಹಾಯಕರನ್ನು ನಿಯಮಿಸಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಅನುಮತಿ ಕೇಳಿದನು. ಈಗ ಮೂವರಿಗೆ ಆ ಉದ್ಯೋಗವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆ” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

“ಹೌದು, ಇದು ನಿಮ್ಮ ಅಪ್ಪಣೆಯನ್ನು ಉಲ್ಲಂಘಿಸುವುದೇ ನಿಜ ಸರಿಯಾದ ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲ. ಇದನ್ನು ವಿಚಾರಿಸದೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಬಿಡುವುದೂ ಸರಿಯಲ್ಲ.” ಎಂದನು ಕನಕಗುಪ್ತ ರಾಜ.

ರಾಜನು ಕೋಶಾಧಿಕಾರಿ ಪೀತಾಂಬರನನ್ನು ಕರೆದು ಹಾಗೆ ಮಾಡಿದುದಕ್ಕೆ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಏನೆಂದು ಕೇಳಿದನು.

“ಪ್ರಭೂ, ಮಂತ್ರಿಯವರು ಇಬ್ಬರನ್ನು ಮಾತ್ರ ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ತಲಾ ಹನ್ನೆರಡು ವರಹ ಸಂಬಳ ಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿದುದು ವಾಸ್ತವ. ಆದರೆ ನಾನು ಎಂಟು ವರಹ ಸಂಬಳದ ಮೇಲೆ ಮೂವರಿಗೆ ಉದ್ಯೋಗ ವರ್ಷಾಡಿಸಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ. ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಸಂಬಳ ಹಣ ದೋಗಿದಂತೆ ಭಾಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಇದರಿಂದ ವಿಚಾರಣೆಗೆ ನನ್ನವೇನೂ ಆಗಲಿಲ್ಲ.” ಎಂದನು ಪೀತಾಂಬರ.

ರಾಜನು ಅವನನ್ನು ಕೋಪದಿಂದ ನೋಡುತ್ತ
 "ನೀನು ಹೀಗೆ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟಪ್ರಕಾರ ಏಕೆ ಮಾಡಿದಿ
 ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಲಿಕ್ಕೆ" ನಿನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿದ್ದು"
 ಎಂದನು.

ಪೀತಾಂಬರನ ಆತ್ಮಕತೆ ವಿನಯದಿಂದ, "ಈ
 ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಮಂತ್ರಿಯವರೇ ಇಬ್ಬರನ್ನು
 ಕಳುಹಿಸಿದ್ದರು. ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಯಾರೊಂದು ತಿಳಿದ
 ಮೇಲೆ ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ಕೂಡಾ ಇದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯ
 ದೆಂದು ತೋರಿತು" ಎಂದನು.

ಆಗ ಮಂತ್ರಿ ನಡುವೆ ಬಾಯಿಹಾಕಿ, "ಹೌದು,
 ಪ್ರಭೂ, ನಾನು ಕಳುಹಿಸಿದ ಮನುಷ್ಯರು ತುಂಬಾ
 ನಂಬಿಸಿದ್ದರು, ಸಮರ್ಥ ಕೆಲಸಗಾರರು. ಆ ಕಾರಣ
 ದಿಂದಲೇ ಈ ಉದ್ಯೋಗ ನಿಯಮನ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ
 ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಆಸಕ್ತಿ ತೋರಿಸಿದೆನು" ಎಂದನು.

"ಒಳ್ಳೆಯ ಕೆಲಸವೇ, ಧನಾಗಾರಕ್ಕೆ ಸಂಬಂಧ
 ಪಟ್ಟ ಕೆಲಸವಾದುದರಿಂದ ನಿಮ್ಮ ಆಸಕ್ತಿ ಮೆಚ್ಚ
 ತಕ್ಕದ್ದೇ. ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುವವರು
 ಪ್ರಾಮಾಣಿಕರಾಗಿ ನಂಬಿಸ್ತಾರಾಗಿ ಸಮರ್ಥರಾಗಿ
 ಇರಲೇಬೇಕು" ಎಂದು ಕನಕಗುಪ್ತ ರಾಜನು
 ಪೀತಾಂಬರನನ್ನು ನೋಡಿದನು.

"ಪ್ರಭೂ, ಮಂತ್ರಿಯವರು ಉದ್ಯೋಗಕ್ಕೆ
 ಕಳುಹಿಸಿದವರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬರು ಅವರ ಸ್ನೇಹಿತರ ಮಗ.

ಮತ್ತೊಬ್ಬರು ಮಹಾರಾಜೆಯವರ ದೂರದ
 ಬಂಧು" ಎಂದನು ಪೀತಾಂಬರ.

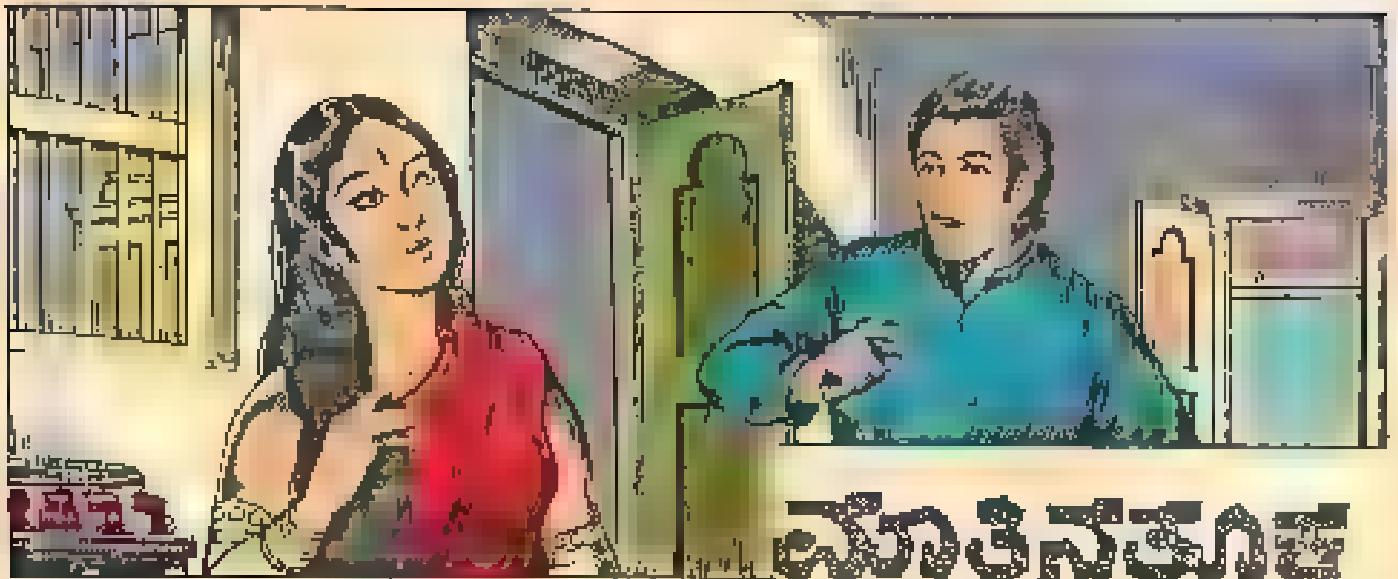
ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ರಾಜನು ಸಣ್ಣಗೆ ನಕ್ಕು,
 "ಅಂದರೆ ಅಂಥವರು ಕೋಶಾಗಾರದಲ್ಲಿ ಈ ಸಣ್ಣ
 ಉದ್ಯೋಗಗಳಿಗೆ ಅರ್ಹರಲ್ಲವೆಂದು ನಿನ್ನ ಉದ್ದೇಶ
 ವೇನು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

"ಇದು ಅರ್ಹತೆಯ ಸಮಸ್ಯೆಯಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ
 ತೋರಿತು ಪ್ರಭೂ. ಅಂತಹ ಪ್ರಭಾವಶಾಲಿಗಳಾದ
 ಪರಿಂದ ನಾನು ಮೈದಾಗಿಸಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುವುದು
 ಒಹಳ ಕಷ್ಟ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ಸಾಮಾನ್ಯ
 ನನ್ನು ಕೂಡಾ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆನು. ಆಗತ್ಯ
 ಬಿದ್ದರೆ ಅವರಿಬ್ಬರ ಕೆಲಸ ಅವನಿಂದ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳ
 ಬಹುದೆಂದು ಹಾಗಿ ಮಾಡಿದೆನು. ಅದರೂ ಮಂತ್ರಿ
 ಯವರು ಹೇಳಿದ ಪ್ರಕಾರವೇ ಹೆಚ್ಚಿನ ವ್ಯಯವಾಗಿ
 ದಂತೆ ಜಾಗೃತೆ ವಹಿಸಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು ಪೀತಾಂಬರ.

- ರಾಜನು ಮಂತ್ರಿಯ ಮುಖ ನೋಡಿದನು,
 ಮಂತ್ರಿ ಏನೂ ಹೇಳದೆ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿ ಸುಮ್ಮನಿದ್ದನು.

ಆಮೇಲೆ ಕನಕಗುಪ್ತ ರಾಜನು, ಆಗಬೇಕಾದ
 ಕೆಲಸಗಳ ಆಗತ್ಯವನ್ನು ಧೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು,
 ಯಾವ ಒಗೆಯ ಆಶ್ರಿತ ಪಕ್ಷಪಾತವೇನೂ ಇಲ್ಲದೆ,
 ಅರ್ಹತೆಯುಳ್ಳವರಿಗಷ್ಟೇ ಉದ್ಯೋಗಗಳನ್ನು ಕೊಡ
 ಬೇಕೆಂದು ಶಾಸನವನ್ನು ಜಾರಿಗೆ ತಂದನು.

ಮೂತಿನತೂಕ

ಹಿರಿದು ಊರಿನಲ್ಲಿ ಮೂಲ ಎಂಬ ಕನ್ನಡ ವಿವಾಹ ವಾಯಿತು. ಆತ್ಮೀಯ ಮನೆಗೆ ಅವಳ ಗೃಹಪ್ರವೇಶವೂ ಆಯಿತು. ಬಂದ ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಗಂಡ ಆದಿತ್ಯನು ಬಹಳ ವಾಚಾಳಿ ಎಂದು ವಿಮಲೆಗೆ ತಿಳಿಯಿತು. ಅವನು ಪ್ರತಿ ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಕೂಡಾ ಹೆಚ್ಚಾಗಿಯೇ ಮಾತಾಡುವುದು ಅವಳಿಗೆ ಹಿಡಿಸುತ್ತಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನು ಅಷ್ಟೆಲ್ಲ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳುವುದು ಅವಳಿಗೆ ರಗಳೆಯಾಗಿ ರೇಗಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೆ ಹೇಳಬೇಡಿರೆಂದು ಮೊದಲು ಮೃದುವಾಗಿಯೂ ಅಮೇಲೆ ಕಟಿಹಾಗಿಯೂ ಹೇಳಿ ನೋಡಿದಳು. ಆದರೂ ಆದಿತ್ಯನಲ್ಲಿ ಯಾವ ಬದಲಾವಣೆಯೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಹೀಗಾಗಿ ವಿಮಲೆ ಮುಠ ಕೆಟ್ಟಕೊಂಡವಳ ಹಾಗೆ ಗಂಡನೊಂದಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ಪರಿಚಯಸ್ಥರೊಂದಿಗೆ ಕೂಡಾ, ಹೌದು ಅಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದರ ಹೊರತು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡುವುದನ್ನು ಬಿಟ್ಟಳು.

ಹೀಗಿರುವಾಗ ಒಂದು ಸಾರಿ ವಿಮಲೆಯ ಸ್ನೇಹಿತೆಯೊಬ್ಬಳಿಗೆ ನಗರದಲ್ಲಿ ಮದುವೆ. ವಿಮಲೆ ಆ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾಗಿ ಬಂತು. ಈ ಸಣ್ಣ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ತಿಳಿದು ಆದಿತ್ಯನು "ಹೌದ್ ಟ್ಟಿ !

ಅಗತ್ಯ ಹೋಗಿಬರಬೇಕಾದ್ದೇ ಸ್ನೇಹಬಂಧವೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಬಂಧಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಬಲವಾದುದು ಗೊತ್ತಾ ? ನಿಜವಾದ ಸ್ನೇಹಿತರ ನಡುವೆ ಸ್ವಾರ್ಥವೇ ಇರಲಾರದು. ಬುಧು ಬಳಗ ಇಂಥವರೆಲ್ಲಾ ಸ್ವಾರ್ಥಿಗಳೇ. ರಣಹಠ್ವುಗಳಿಗಿಂತಲೂ ಕ್ರೂರರು. ಬದುಕಿರುವಾಗಲೇ ಕುಕ್ಕಿ ತಿನ್ನುವವರು. ನಿಜಕ್ಕೂ ಕಷ್ಟಕ್ಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುವವರು ಸ್ನೇಹಿತರೇ. ಮದುವೆ ಅಂದರೆ ದೇವತದಲ್ಲೇ ಒಂದು ಮುಖ್ಯವಾದುದು. ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಮದುವೆಗೆ ಹೋಗಬೇಕಾದುದು ಅತೀ ಅಗತ್ಯವೇ ಹೋಗಿ ಬಾ" ಎಂದದು ಉಬ್ಬಿರುಕ್ಕುಲ ಎಲ್ಲಿರಂತೆ.

ವಿಮಲೆ ಮುಖ ಸಿಂಡರಿಸಿ "ಹೋಗಿ ಬಾ ಅಂತ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಪುರಾಣವೆಲ್ಲಾ ಯೋಗೋ ?" ಎಂದು ಗೊಣಗಿಬೀಳ್ಕೊತ್ತ ಸ್ನೇಹಿತೆಯ ಮದುವೆಗೆ ಹೊರಟಳು.

ಮದುವೆ ಮನೆಗೆ ಹೋದ ಮೇಲೆ ಅವಳು ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಿತೆ ಮದುವೆಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮಾತಾಡಿಸಿ, ನಂಬು ಮಂದಿಯೊಂದಿಗೆ ಸೇರೆದೆ, ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಮದುವೆಯನ್ನು ನೋಡಿದಳು.

యారాదరూ కేలమంది పరిచితు ముతాది
 ఓవరే జూం, హం ఎంచెక్కే హేళి బాయి
 ముచ్చకొండళు అవళగే బురళ గవ్ ఒందిద
 ఎందు కేలవరు గుసగుస అందుకొండరు.
 అంతక కేలవే ముతగుళు కివిగే బిద్దరూ
 అవళేనూ మచ్చకొక్కల్లి. తానాగి యారేనా
 నేయూ ముతాతలు మోగలూ ఇల్లు.

ఊట ఊబబురగళ్ళల్ల ఆదమేలే స్నేహిత
 యొందగ మోగుత్తేనొందు మేళ మోరట.
 నాల్గు బాది శూరువల్లి బాదిగేయ గాడిగాగి
 సంతళు. అగ అవళ ఊరిననకాద పక్కవ
 మనయే మందరమ్మనూ, అవళ గండనూ గాడి
 యల్లి మోగువమ కుడికు. ఏమలే అవరన్న
 నోడియూ నోడదవళంత మువివన్న బేర
 కడగే కరుగొకొండళు. అదన్న అవమాన
 వేందు ఛాపి మందరమ్మనూ అవళ గండనూ

తమ్మ సుమ్మనే వాదిగే మోరటమోదరు.
 ఏమలే ఎమ్మ మోత్తు సంతరూ ఒందు
 గాడియూ ఒరువేదు కాగిల్లి. కడగే వాయం
 కాలవ మోత్తిన్నల్లి ఒందు వారి: గాడియన్న
 సాగికినొందు గాడియవనొబ్బను ఆ కడగే
 ఒందను అవను మోదలు అవళ కాగిగే
 గాడి మోదయలు ఒప్పదిద్దరూ. అవళు ఎరు
 మాలు బాదిగే కేడువవేందు మోరద మేలే
 "నరి, మత్తికొ అమ్మ" ఎందు మేళ అవళన్న
 విరికినొందను.

ఏమలే గాడియల్లి సుమారు అర్ధరూద
 ప్రయాణ మోరువప్పల్లి సుయోను ముళుగి
 కత్తల కవియ మోడగికు. ఆ దారియల్లి దన
 సుబారహానూ కాగిల్లి. స్వర్ణదూర మోగుత్తు.
 బీన్నాగి కత్తలయ మోత్తిన్నల్లి గాడియవను
 పక్కనే గాడియన్న నిల్లికదను.

ఏమలే అకురదొచ్చ, "వీరే నిల్లికదయప్పా?
 ఏనాయకు?" ఎందళు.

"ఇన్నూ ఏనూ అగిల్లి. ఈగ అగిత్త.
 నిను మయోదయూగి నిన్న మత్తిరవిద్ద మ.
 కేరళల్లిరువ నర ఒళ్ళే మూతిల్లి కేయు
 దెదు, ఇల్లదిద్దరే." ఎన్నుత్త, బిక్కదొందు
 జూరియన్న మోరదదేయింద తోదను.

ఏమళయ బాయయింద మూతే మోరద
 లిల్లి. అవళు గడగద నడుగుత్త, బేగ బేగ
 గాడియింద ఇళిదు, అత్త మత్తిరవిద్ద నూరు
 రూపాయి తోగేదు గాడియవనిగే కేట్టిళు.

"కుత్తిగోడూ తోగేదుకొడు. బేగబేగ!"
 ఎందను గాడియవను గేడుకు దనియింద.

అవళు కళ్ళేరు మోరకొందు కుత్తిగోడుంద
 పరవన్న తోయుత్త ఇరువొగ, తుకు దూందల్లి

ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುವ ಗಾಡಿಯೊಂದು ಆ ಕಡೆಗೆ
ವೇಗವಾಗಿ ಬರುತ್ತಿರುವ ಕಾಣಿಸಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಕಳ್ಳ ಗಾಡಿಯವನು ವಿಮಲೆಯ
ಕೊರಳಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿ ಸರವನ್ನು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಎಳೆದನು.
ಆ ಸರವು ಒಬ್ಬಳ ಸವಾರವಾಗಿದ್ದುದರಿಂದ ತುಂಡಾಗಿ
ಸೆರಗಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಕೊಂಡು ನೆಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದಿತು.

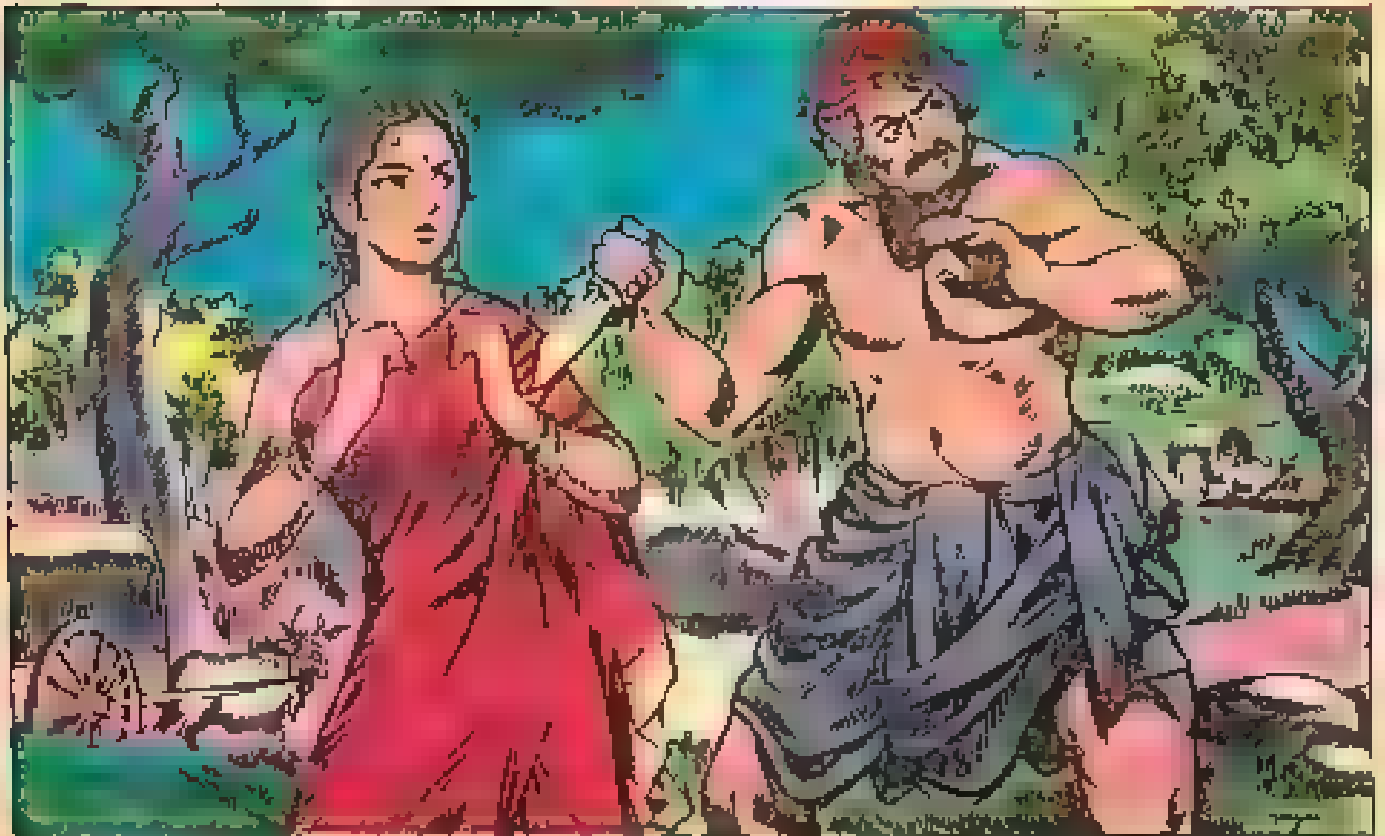
ಕತ್ತಲೆಯಲ್ಲಿ ಅದು ಕಾಣದೆ, ಹುಡುಕಿ ಕೊಂಡು
ದೈರ್ಯ ಸಾಲದೆ, ಎತ್ತನ್ನು ಹೊರಡಿಸಿಕೊಂಡು
ಗಾಡಿಯವನು ನಗರದ ಕಡೆಗೆ ಗಾಡಿಯನ್ನು ತಿರುಗಿಸಿ
ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟನು.

ವಿಮಲೆ ಕೆಳಗೆ ಬಿದ್ದ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದು ಸೆರಗಿನಲ್ಲಿ
ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡು ಕಾಲುನಡಿಗೆಯಿಂದಲೇ ತನ್ನ ಊರಿಗೆ
ಹೋಗಿ ತಲೆಬದಳು.

ಅವಳ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲ ತಿಳಿದ ಅದಿತ್ಯನು ಪುನಃ
ತಳವುಳಗೊಳ್ಳುತ್ತ, "ಎಂಥಾ ಬುದ್ಧಿಯಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸ!
ಆ ಘಂಟದನ್ನು ನೋಂದಿಗೆ ಮಾಡಿ ಅವರೊಂದಿಗೆ
ಬರಬಹುದಿತ್ತು, ಜತೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿ

ಹಗಲು ಹೊತ್ತಿರುವಾಗಲೇ ವಾನಿಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದು,
ಹೆಣ್ಣಾದವಳನ್ನು ಒಬ್ಬಳೇ ಹೋಗುವಂತೆ ಕಳಿಸಿದ್ದು
ನನ್ನ ಮೊದಲನೇ ತಪ್ಪು, ನೂರು ರೂಪಾಯಿ
ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ನನ್ನ ಎರಡನೇ ತಪ್ಪು.
ಒಂಗಾರದ ಸರಮಾಡಿಸಿ ನನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದು
ಮೂರನೇ ತಪ್ಪು ನಗರಕ್ಕೆ ಹೋಗುವವಳಾಯಿ
ತಲ್ಲಾ, ಬಿಡುಬಿಡು ಅಪರೂಪ ವಸ್ತು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ
ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೆ ಇರಲೇ ಅಂತ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ
ಕೊಟ್ಟಿ." ಎಂದು ಅವನು ಇನ್ನೂ ವಿನೋ
ದೇಳಲಿಕ್ಕಿದ್ದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸದವಳು ರಂಗಮ್ಮ ಒಂದು
ದನ್ನು ನೋಡಿ ವಿಮಲೆ ಗಂಡನ ಮಾತಿಗೆ ಅಡ್ಡ
ಬಂದು, "ಸದ್ಯ ಸಾಕಷ್ಟು ನಿಮ್ಮ ತಪ್ಪುಗಳ ದಂಡಕ !
ಇನ್ನೊಂದು ಸಾರಿ ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹೇಳಿರಿ. ಅದ್ದಾ
ಯಿತು, ಈಗ ಈ ಮುಂದೆ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಸರಿಮಾಡಿ ತನ್ನಿರಿ" ಎಂದಳು.
ಅದಿತ್ಯನು ಅದೇ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿರುವ ಬೊಡ್ಡ

ದೊಂದು ನಗರ ಆಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುವ
ವನು. ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕಳೆದು ಹೋದುದ
ರಿಂದ ಆ ದಿನವಿಡೀ ಅವನಿಗೆ ಮನಸ್ಸೇ ಸರಿಯಾಗಿರ
ಲಿಲ್ಲ. ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೊರಡುವಾಗ ಸರವನ್ನು ತೆಗೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಮರೆತನು.

ಆ ದಿನ ಬಟ್ಟೆ ತಲೆಯ ಮನುಷ್ಯನೊಬ್ಬನು
ಯಾವುದೋ ನಗರವನ್ನು ಕೊಂಡುಕೊಳ್ಳಲು ಆ
ಅಂಗಡಿಗೆ ಬಂದನು. ಆದಿತ್ಯನು ತೋರಿಸಿದ ಕೆಲವು
ನಗರಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ, ಬೇರೆ ನಮೂನೆಯ
ಸರಗಳಿದ್ದರೆ ತೋರಿಸುವಂತೆ ಹೇಳಿದನು.

ಆದಿತ್ಯನು ಅವನಿಗೆ ಒಗ್ಗಬೇಯ ಸರಗಳನ್ನು
ತೋರಿಸುತ್ತ ಅವುಗಳ ಕೆಲಸಗಾರಿಕೆಯನ್ನು, ನಾಜೂಕು
ತನವನ್ನು ವರ್ಣಿಸುತ್ತ ಮಾತಾಡಿದನು.

ಬಟ್ಟೆತಲೆಯವನು ತಲೆಯಾಡಿಸುತ್ತ, "ನಾನೇನು
ಕುರುಹುಕೊಂಡಿರಾ? ಇವುಗಳನ್ನು ಕುರಿತು
ಅಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ವರ್ಣಿಸಿ ವರ್ಣಿಸಿ ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಎಲ್ಲವೂ

ದಪ್ಪಿಗೆ ಮೂರೆಯಾಗೇ ಇದೆ. ಸಣ್ಣಗಿನ ನಾಜೂಕು
ಸರಗಳು ನಿಮ್ಮ ಅಂಗಡೀಲಿ ಇಲ್ಲವೇನು?" ಎಂದನು.

ಅನೇಕ ನಗರಗಳನ್ನು ತೆಗೆದು ನೋಡಿ ನೋಡಿ
ಹಿಡಿಸಿಲ್ಲವೆಂದು ಅವನು ಹೇಳಿದಾಗ, ಆದಿತ್ಯನು
ಸ್ವಲ್ಪ ಕೋಪದಿಂದ, "ನೀವೇನೂ ಬೇಸರವಡಬೇಡಿ.
ನಿಜ ನೋಡಿದರೆ ಅನುಭವಜ್ಞಾನ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಡಿಮೆ
ಯಿದ್ದರೇ ಸಣ್ಣಗಿನ ನಾಜೂಕು ನಗ ಕೊಂಡು
ಕೊಳ್ಳಾರೆ. ಏಕೆ ಹೇಳೋಣ ಅಂದರೆ" ಎಂದು
ತನ್ನ ಹೆಂಡತಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಸಣ್ಣಗಿನ ಸರದ
ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಹೇಳಿ, "ಆ ಸರ ಸಪೂರಿತವಾಗಿ
ನಾಜೂಕಾಗಿದ್ದುದರಿಂದಲೇ ಆ ಕಳ್ಳಭಂಡ ಮುಟ್ಟಿದ
ಕೂಡಲೇ ತುಂಡಾಗಿ ಹೋಯಿತು. ನನ್ನವಳು
ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡಿ ತನ್ನೇ ಅಂದಳು. ಅಂಗಡಿಗೆ
ಹೊರಡುವ ಅವಸರದಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟುಬಂದೆ.
ಮನೆಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಅರ್ಧ ಮೈಲು ನಡೀಬೇಕು, ಆ
ಎಮ್ಮೇ ಕೆರೆಯ ಅಚ್ಚಿನ ಶಾಲೆಯ ಹಿಂದೆ ನನ್ನ
ಮನೆ. ಇನ್ನು ನಾಳೆ ಆಯತಷ್ಟೇ. ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ
ದ್ದರೆ ಅದನ್ನು ನಿಮಗೆ ತೋರಿಸುತ್ತಿದ್ದೆ" ಎಂದನು.

ಬಟ್ಟೆತಲೆಯವನು ಆ ಹೆರೆಯ ಮೋರೆ ಕಿನ್ನಿ
ಕೊಂಡು, "ದಾರಿದ್ರೋಚುವ ಕಳ್ಳರಿಗೆ ದಪ್ಪದ
ಸರಗಳು ಒಳ್ಳೆ ಗಮ್ಯತಾಗಿಯೇ ಇದ್ದೀತು. ನಿಮ್ಮ
ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ನನಗೆ ಬೇಕಾದ್ದು ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಅಷ್ಟೇ
ಹೇಳಿ. ಪ್ರರಾಣಕತೆ ಏಕೆ?" ಎಂದು ಹೇಳಿ
ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ಆ ದಿನ ಸಾಯಂಕಾಲ ಆದಿತ್ಯನು ಮನೆಗೆ ಹೋದ
ಕೂಡಲೇ, ವಿಮಲೆ, "ಸರ ಸರಿಮಾಡಿ ತಂದಿರಾ?"
ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಅಸಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದರ ತಾನೇ?
ಇಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟೆನು. ನಾಳೆ ಅಂಗಡಿಗೆ
ಹೊರಡುವಾಗ ಸ್ವಲ್ಪ ನೆನಪು ಮಾಡು" ಎಂದನು
ಆದಿತ್ಯ. ವಿಮಲೆ ಗಾಬರಿಯಾಗಿ, "ಸರ ನಿಮಗೆ ಸಿಗ

ರಿಲ್ಲವೇ ? ಅದನ್ನು ತಂದುಕೊಡರಿಲ್ಲವೇ ? ” ಎಂದಳು.
 “ ಆವನಾ ? ಯಾರವನು ? ” ಎಂದು ಬಾಯಿ
 ತೆರೆದವು ಅದಿತ್ಯ.

ನಡೆದುದೇನುದರೆ, ಮಧ್ಯಾಹ್ನದ ಮೇಳೆಯಲ್ಲಿ
 ಒಟ್ಟಿತಲೆಯುವವೊಬ್ಬ ಅದಿತ್ಯನ ಮನೆಗೆ ಒಂದು,
 ವಿಮಲೆ ಬಾಗಿಲು ತೆರೆದ ಕೂಡಲೇ, “ ಬೆಳ್ಳಿ
 ಹೋಗುವಾಗ ನಿಮ್ಮ ಯಜಮಾನರು ಒಂದು
 ಮುರಿದ ಸರ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಮರೆತ
 ರಂತೆ, ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬರಲಿಕ್ಕೆ ನನ್ನನ್ನು
 ಕಳಿಸಿದ್ದಾರೆ, ಒಳ್ಳೇ ಮೇಳೆ ! ಆ ಕಳ್ಳ ಗಾಡಿಯವ
 ನಿಂದ ನಿಮಗೇನೂ ಪಟ್ಟಾಗಲಿಲ್ಲವಲ್ಲ ? ” ಎಂದನು.

ಹೀಗೆ ಆ ಒಂದವನು ನಡೆದ ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ
 ಹೇಳಿದುದರಿಂದ, ವಿಮಲೆಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ
 ಸಂದೇಹ ಬಾರದೆ ಸರವನ್ನು ತಂದು ಅವನ ಕೈಗೆ
 ಕೊಟ್ಟಳು.

“ ಎಲೆಲಾ ! ಯಾವನೋ ಒಟ್ಟಿತಲೆಯ ಮನುಷ್ಯ
 ಗಿರಾಕಿಯಾಗಿ ಒಂದವನ ಹತ್ತಿರ ಆ ಸಮಾಚಾರ
 ವನ್ನೆಲ್ಲ ಹೇಳಿದ. ಅವನು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಕಳ್ಳಾ
 ಅಂತ ನಾನೇನು ಕಂಡೆ ? ” ಎಂದನು ಅದಿತ್ಯ ಬೆವ್ವು
 ಬೆರೆಗಣಾಗಿ.

“ ಮತ್ತೆ ನೀವು ಕಂಡಕಂಡವರ ಹತ್ತಿರವೆಲ್ಲ
 ಮನೆಯ ಸಮಾಚಾರ ಹೇಳಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ಕಾರಣಾ

ರಾದಿರಿ. ನಿಮ್ಮ ಅತಿಮಾತನ ಅಭ್ಯಾಸವೇ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ
 ಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಮೂಲವಾಯ್ತು. ” ಎಂದಳು ವಿಮಲೆ.

“ ನೀನು ಮಾತ್ರ ಏನುಕೆ ? ಮಾತೇ ಇಲ್ಲವ
 ಗುಮ್ಮೇ ಹಾಗಾಗಿ ಸೊತ್ತು ಕಳೆದುಕೊಂಡವಳೇ ! ”
 ಎಂದನು ಅದಿತ್ಯ.

ಆ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಆ ಕಡೆಗೆ ಬಂದ ಕೆಲಸದವಳು
 ರಂಗಮ್ಮ ಅವರೊಂದಿಗೆ, “ ನಾನೊಂದು ಹೇಳು
 ತ್ತೇನೆ, ನೀವಿಬ್ಬರೂ ಕೋಪ ಮಾಡಬಾರದು
 ಅಮ್ಮಾವರು ತೀರಾ ಮಾತು ಕಮ್ಮಿ ಮಾಡಿ ನೂರು
 ರೂಪಾಯಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡಿರಾ ? ಆಯ್ತಾ ಅವರು
 ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಮಾತಾಡಿ ಸರ ಹೋಗಲು ಕಾರಣವಾದರಾ ?
 ಅಮ್ಮಾ ಅವರು ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ ಅಂತಲೇ
 ನಾನೂ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದೇ ಅನ್ನಿ. ನಾನೂ ಅಮ್ಮ
 ನಿಗೆ ಓಡಿಸದು ಅಂತ ಹೆಚ್ಚು ಮಾತಾಡೋದಿಲ್ಲ.
 ಯಾರು ಯಾರಿಗೆ ಯಾವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು
 ಮಾತಾಡಿದರೆ ಸಾಕೋ ಅಷ್ಟೇ ಮಾತಾಡಬೇಕು.
 ಮಾತು ಅಂದರೆ ಅತಿಯೂ ಅಲ್ಲದೆ, ತೀರಾ ಎಂತವೂ
 ಅಲ್ಲದೆ ಸಮಶೂಕವಾಗಿರಬೇಕು ಅಂತ ನನಗೆ
 ಕಾಣುತ್ತೆ. ” ಎಂದಳು.

ರಂಗಮ್ಮ ಓದಿಕೊಂಡವಳಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅವಳ
 ಅನುಭವದ ಮಾತು ಸರಿ ಎಂದು ಆ ಗಂಡ
 ಹೆಂಡಿರಿಗೆ ತೋರಿತು.

ತುಂಟಯವರಾಜ

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಕಾಶೀರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ರಾಜನಾಗಿ ಬರುವ ಮೊದಲು ಬೋಧಿಸತ್ತನು ದೇವತೆಗಳಿಗೆ ಅಧಿಪತಿ ಯಾದ ದೇವೇಂದ್ರನ ಪದವಿಯನ್ನು ವಹಿಸಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಅಗ ತಾನೇ ತಾರುಣ್ಯಕ್ಕೆ ಕಾಲಿಟ್ಟ ರಾಜಕುಮಾರ ಪಾದ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಹುಡುಗಾಟದ ಒುದ್ದಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಧಿಕಾರವೂ ಸೇರಿ, ಯೌವನದ ಮದದೊಂದಿಗೆ ದೇವರನ್ನೇ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ತಾರದೆ ಸ್ವೇಚ್ಛಾರಿಯಾಗಿದ್ದನು. ಮೂನವರೆಂದರೆ ಅವನಿಗೆ ಲಕ್ಷ್ಮಣ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಮನುಷ್ಯರಾದರೂ, ಪ್ರಾಣಿಗಳಾದರೂ ಯಾರೂ ಯಾವುದೂ ತನಗೆ ಸರಿಸಮವಲ್ಲವೆಂಬ ಭಾವನೆ ಯಿಂದ ತಿರಸ್ಕಾರವೇ ಮೂರ್ತಿಮಂತನಾದವನೆಂತೆ ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದನು.

ಮನುಷ್ಯ ಮೀರಿದ ಕುದುರೆಗಳೋ, ಅನೆಗಳೋ ಇನ್ನಾವುದೇ ಅಗಲಿ, ಅವನ ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬಿದ್ದರೆ ಅವುಗಳ ಮೇಲೆ ಹೇಸಿ ರೋಸಿ ಓಡಿಸಿ ಓಡಿಸಿ ಹೊಡೆಯುತ್ತಿದ್ದನು. ಹಳೆಯ ಗಾಡಗಳೋ, ವೆಟ್ಟುಗಳೋ, ಆಸನ ಗಳೋ ಕಂಡರೆ ಅವನ್ನೆಲ್ಲ ಪುಡಿ ಪುಡಿ ಮಾಡಿ ದೂರ ಬಿಡುವವನು.

ಮನುಷ್ಯ ಮೀರಿದ ಮನುಷ್ಯರು ಅವನ ಇದಿರಾಗಿ ಹೋದರೆ, ಅವರನ್ನು ಹೀನಾಯವಾಗಿ ಬಯ್ಯುತ್ತ, ನರೆತ ಗದ್ದೆ ಮೊದಲೆ ಕೂದಲುಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಎಳೆದು ಹೀಡಿಸುವನು. ಅವರನ್ನು ಪಾತ್ರವನ್ನು ಬೋರ್ಲಿ ಸಿದ ಹಾಗೆ ಕೆಳಗೆ ಹೊರಳಿಸಿ ನೆಗುವನು. ವೃದ್ಧ ಸ್ತ್ರೀಯರನ್ನು ಕುಡೆರೂ ಇದೇ ಹಾಡು. ಅವನ ತಲೆ ಕಂಡರೆ ಸಾಕು ಜನರೆಲ್ಲಾ ದೂರ ದೂರ ಮರೆ ಯೂಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಸಾಧುಸಜ್ಜನರೂ, ದೀನವಲಿತರೂ ಅವನ ಹೆಸರು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಕು. ಹೆದರಿ ನಡುಗಿ ಸಾಯುವಂತಾಯಿತು.

ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನು ಮಾಡುವ ಈ ಅರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಅಟಗಳಿಗೂ, ತುಟ ತನಗಳಿಗೂ ಮಿತಿಮೇಲೆ ಇಲ್ಲದೆ ಜೋಯಿತು. ಇಂದ್ರನನ್ನೂ ಚಂದ್ರನನ್ನೂ ಲಕ್ಷ್ಮಿ ಮಾಡದೆ ಓಡಾಡಿಕೊಂಡಿರುವ ಆ ರಾಜಕುಮಾರ ನನ್ನು, ಇದಿರಿಸುವವರೋ, ಖಂಡಿಸಿ ಬುದ್ಧಿ ಹೇಳು ವವರೋ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲದ ಹೋದರು.

ರಾಕ್ಷಸನ ಹಾಗಾದ ರಾಜಕುಮಾರನ ಹಾವಳಿ ಗಳಿಂದ ಪ್ರಜೆಗಳು ಯಾತನೆ ಪಡತೊಡಗಿದರು. ರಾಜಕುಮಾರನ ಕಾಟವನ್ನು ಕುರಿತು ರಾಜನ ಹತ್ತಿರ

ದೂರು ಹೇಳಲು ಹೆದರಿ ಬಾಯುಬಾರದೆ, ಅಲ್ಲಲ್ಲಿ
ಬುಡುಕಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲವೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ
ತಂದೆತಾಯರನ್ನು ಆ ರಾಜ್ಯದ ಮೊರಾಟ ಬೇರೆ ಪ್ರದೇಶ
ಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದರು, ಹೀಗೆ ತಂದೆತಾಯರನ್ನು
ದೂರ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಲಾದ ಅವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸ
ಲಾಗದೆ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾ ಎಂಬ ಬಿಡುಗಡೆ ಆಗುತ್ತಿರುವ
ಅನ್ನ ಹಿಂದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಇರುವವರನ್ನು
ಸಾಧಾರಣ ಪ್ರಜೆಗಳು.

ಇದರಿಂದ ಇನ್ನೊಂದು ಕೇಡೂ ಬಂದಿತು. ಜನರು
ತಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಂದಿರನ್ನು ದಿಕ್ಕುದೇ ತಿಳಿಯದಲ್ಲಿ
ಬಿಟ್ಟು ಬಂದುದರಿಂದ ಪಾಪಗಳು ಅವರನ್ನು ಸುತ್ತಿ
ಕೊಂಡವು. ಹೀಗೆ ಪಾಪಾತ್ಮರಾಗಿ ಸತ್ತವರಿಂದ
ರೋವಾದಿ ನಡೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಖಂಡಿತವಾದವು. ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ
ಹೋಗುವ ವ್ಯಾಪಾರದಲ್ಲಿ ಸ್ವರ್ಗ ಪಾರಿಯಾಗಿ
ಭ್ರಾತೃಪ್ರತೀಕವಾಗಿ.

ಸ್ವರ್ಗದ ಉದ್ಯೋಗದಾರರಾಗಿ ಹಕ್ಕು ಕೆಲಸ
ಗಳಲ್ಲದೆ ಸೋಮಾರಿಗಳಾಗುವುದನ್ನು ನೋಡಿ,
ದೇವೇಂದ್ರನಾದ ಬೋಧಿಸುತ್ತಾನೆ ಕಳವುಮಾಡುತ್ತಾನೆ.
ಏನು ಮಾಡುವುದೆಂದು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿ,
ಕಡೆಗೊಂಡು ಉಪಾಯ ತೆಗೆದು.

ದೇವೇಂದ್ರನು ತಂದೆ ದೇವೇಂದ್ರನಾದ ಮುಂದು
ನೋಡುವ ರೂಪ ಪಾಲಿಸಿದ. ಆ ವೃದ್ಧನು ಎರಡು
ಜಾಡಿಗಳಲ್ಲಿ ಮಡ್ಡಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಕಿಳಿಲಾ
ವಸ್ತ್ರೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಒಂದು ಬುಡಿಯೊಳಗಿಟ್ಟನು. ಆ
ಬುಡಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂಡಿಸಲೆಂದು ಸೊರಕಲು ಎತ್ತು
ಗಳನ್ನೂ ಹೂಡಿ. ಆ ಬುಡಿಯನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು
ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೊರಟನು.

ಆಗ ಆ ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮಹಾ ವೈಭವದಿಂದ,
ರಾಜಕುಮಾರರವರ ಮರಮನೆಗೊಳಿಸುವ ಗವಾ
ರೋಡುಗೂ ಮುಖಕೊಂಡು ರಾಜಕುಮಾರರ ಒಮ್ಮ
ದತ್ತನು ಬರುತ್ತಿದ್ದನು. ಈ ಮರಮನೆಯ ಎರಡು

ಕ್ಕಾಗಿ ಆ ದಿನ ಬೀದಿಗಳೆಲ್ಲಾ ತೆರೆದುಕೊಡಲಾಗುವುದು,
ಬನ್ನದ ರೋವಲ್ಲಿಗರಿಂದ ಈ ರೂಪ ಮೂಡಲಾಗಿತ್ತು.

ಬುಡಿ ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಬರುವ ಮುಂದು
ನನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ರಾಜಕುಮಾರನು "ಎ
ಮುಂದುಕಾ! ಪಡೆಯಾಚೆ! ಏನು ಗರ್ವ ನನ್ನ
ಮುಂದೆ ಬರಬೇಕಾದರೆ! ತೊಲಗಾಚೆ!" ಎಂದು
ಕೂಗಿ ಕೋರು ಮಾಡಿದನು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಯುವರಾಜನು ಹಾಗೆ ಕಿರುಬು
ಳುನ್ನು ನೋಡಿ ಬೀದಿಗಳೆಲ್ಲಾ ಆಶ್ಚರ್ಯವಾಯಿತು.
"ಇದೇನು! ಯುವರಾಜನು ಹೀಗೇಕೆ ಕೂಗು
ತ್ತಾನೆ!" ಎಂದುಕೊಂಡರು. ವಿಚಿತ್ರವೇನೆಂದರೆ
ಮಾಡುಕೊಂಡಲ್ಲಿ ದೇವೇಂದ್ರನೂ ಬುಡಿಯೂ
ರಾಜಕುಮಾರನಿಗೆ ಹೊರತು ಬೇರೆ ಯಾರಿಗೂ
ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದಿಲ್ಲ. ದೇವೇಂದ್ರನ ಈ ಮಾಯೆಯ
ಮುಕುಮಯದರೇ ಪ್ರವೇಶ ಕಲ್ಪಾಣಿಗೆ ಅದೇನೂ
ಕಾಣದ ಮಾಯೆ ಕವಿದಿತ್ತು.

ಕೋವಾವೇಶದಿಂದ ಕೂಗಾಡುವ ಯುವರಾಜನ ಅನೆಯ ಮೇಲಕ್ಕೆ ವೃದ್ಧನು ಗಾಡಿಯನ್ನೇರಿಸಿ ಗಾಡಿಯಲ್ಲಿರ್ದ ಮಜ್ಜೆಗೆಯ ಜಾಡಿಯನ್ನು ತೆಗೆದತ್ತಿ ಯುವರಾಜನ ನೆತ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಪಾಕಿ ಒಡೆದನು.

ಭೀತಿಯಿಂದ ಯುವರಾಜನು ಅನೆಯನ್ನು ಓಡಿ ಸಲು ನೋಡಿದನು. ಆಗ ದೇವೇಂದ್ರನು ಎರಡನೇ ಜಾಡಿದನ್ನು ಕೂಡಾ ತೆಗೆದು ಯುವರಾಜನ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದನು. ಆ ಮಜ್ಜೆಗೆಯಿಂದ ಯುವ ರಾಜನ ತರೀರ ಎಲ್ಲಾ ಒದ್ದಮುಡ್ಡೆಯಾಯಿತು. ಮಮೋಗ್ರತೆಯಿಂದ ಗರ್ಜಿಸಿದನು ಯುವರಾಜ.

ಅಕ್ಕರಲ್ಲಿ ಬುಡಿಯೂ ಎತ್ತುಗಳೂ ಅದೃಶ್ಯ ವಾದುವು. ಮಜ್ಜೆಗೆ ಜಾಡಿಯ ಚೂರುಗಳೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ನಿಹಸ್ವರೂಪದಿಂದ ದೇವೇಂದ್ರನು ಯುವರಾಜನ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾದನು.

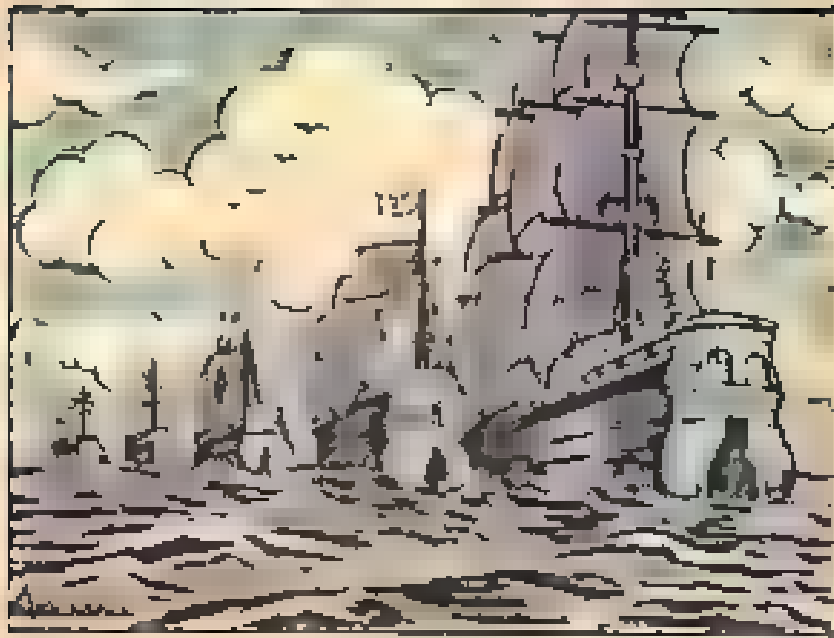
ಪಾದಾಕ್ರಾಂತನಾಗಿ ಬಿದ್ದ ಯುವರಾಜನನ್ನು ನೋಡಿ ದೇವೇಂದ್ರನು :

“ಈಗ ಹೇಳಿಲೇ ಯುವರಾಜಾ ! ಗರ್ವಿಪ ನಾಗಿರುವವನು ನೀನೋ ನಾನೋ ? ಕಣ್ಣು ಕಾಣದ ಗರ್ವದಿಂದ ತಲೆತಿರುಗಿ ಹೋದುದು ಯಾರಿಗೆ ? ನಿನಗೋ ? ನನಗೋ ? ಯಾವಾಗಲೂ ಇದೇ ಯೌವನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೇ ಇರುವವನೋ ನೀನು ? ನಿನಗೆ ವೃದ್ಧಾಪ್ಯವೇ ಒರುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ನಂಬಿರು

ವಿಯಾ ? ಮುದುಕರನ್ನೂ, ಹಳೆಯ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೂ ಗೀಲಿ ಮಾಡುವಿಯಾ ? ನಿನ್ನ ದುಶ್ಚೇಷ್ಟೆಗಳಿಂದ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟಪಡುತ್ತಿರುವ ರೆಂಬವನ್ನು ತಿಳಿದಿರುವಿಯಾ ? ನೀನು ಕೊಡುವ ದೂತನೆಯಿಂದಾಗಿ ಪ್ರಜೆಗಳು ತಮ್ಮ ತಂದೆತಾಯಿ ಗಳನ್ನು ದೂರ ಪ್ರದೇಶಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ರಕ್ಷಿಸಲಾಗದೆ ಮಹಾ ಪಾಪಿಗಳಾಗಿದ್ದಾರೆಂಬ ಸಂಗತಿ ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದಿಯಾ ? ಈ ವಿಧವಾಗಿ ನಡೆಸೋಕ ತುಂಬಮೋಗಿ ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಒಬ್ಬರೂ ಬಾರದಿರುವುದನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪವಾದರೂ ಯೋಚಿಸುವಿಯಾ ? ಈ ಕ್ಷಣ ದಿಂದಾದರೂ ಒದ್ದಿ ತಂದುಕೊಂಡು ಪ್ರವರ್ತಿಸುವಿ ಯಷ್ಟೆ ? ತ್ವದರೆ ಜಾಗ್ರತೆ ! ಇಕೋ, ಈ ಸಿಡಿ ಲಾಯುಧ ನಿನ್ನ ತಲೆಯನ್ನು ಮುಂಚದಿಂದ ಬೇರ್ಪಡಿ ಸುತ್ತದೆ !” ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿ ಅದೃಶ್ಯನಾದನು.

ಅಂದಿನಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮದತ್ತನ ಪ್ರವರ್ತನೆ ಪೂರ್ತಿ ಒದಲಾಯಿತು. ಅವನು ವೃದ್ಧನನ್ನು ಪೂಜ್ಯಭಾವ ದಿಂದ ಗೌರವಿಸತೊಡಗಿದನು. ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಮೊದ ಲಿರ್ದ ಅಶಾಂತಿ ತಗ್ಗಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ಅವರವರ ತಂದೆ ತಾಯಿಗಳನ್ನು ದೂರ ಪ್ರಾಂತದಿಂದ ತಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯುಕೊಂಡರು. ಬೋಧಿಸತ್ತನ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ಎಲ್ಲರೂ ಸುಖವಾಗಿರತೊಡಗಿದರು.

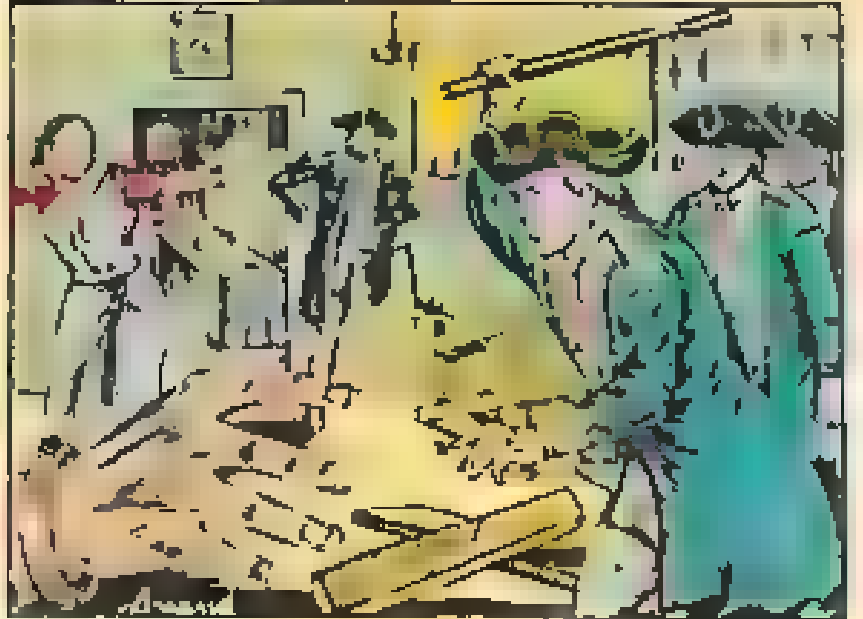

ಕಂಪನೀ ಯುಗ

ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಈಸ್ಟ್‌ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನೀ, ಕ್ರಮವಾಗಿ ಭಾರತದೇಶವನ್ನು ತನ್ನ ಅಧೀನರನ್ನಾಗಿ ತರಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿತು. ಹದಿನೆಂಟನೆಯ ಶತಮಾನದಲ್ಲಿ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ವರ್ತಕರು ಭಾರತದೇಶಕ್ಕೆ ಬರ ತೊಡಗಿದರು, ಆದರೆ ಭಾರತ ದೇಶದ ಸರಕುಗಳು ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪವೂ ಕಡಿಮೆಯಾದುದ್ದರಿಂದಲಾಗಿ, ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸರಕುಗಳಿಗೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಗಿರಾಕಿ ಇದ್ದದ ಹೊರೆಯಿತು.

ಆದುದರಿಂದ ಈಸ್ಟ್‌ಇಂಡಿಯಾ ಕಂಪನಿಯ ಜವರು ಆಗಾಗ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ರಾಜ್ ಕಾರ್ಡರ ಮನೆಗಳಿಗೆ ರಾಕಿ ಮಾಡಿ, ಮಗ್ಗುಗಳನ್ನು ಮಾಡತಕ್ಕದ್ದು, ಅವರನ್ನು ಹೊಡೆದು ವಿಳಂಬಾಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರು, ಆ ಕ್ರಮವಾಗಿ ಅವರು ಬ್ಯಾವಾರದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮೊಂದಿಗೆ ಸ್ವರ್ಧೆಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡಲು ಕಂಪನಿಯ ಮೂಲಕ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರು.

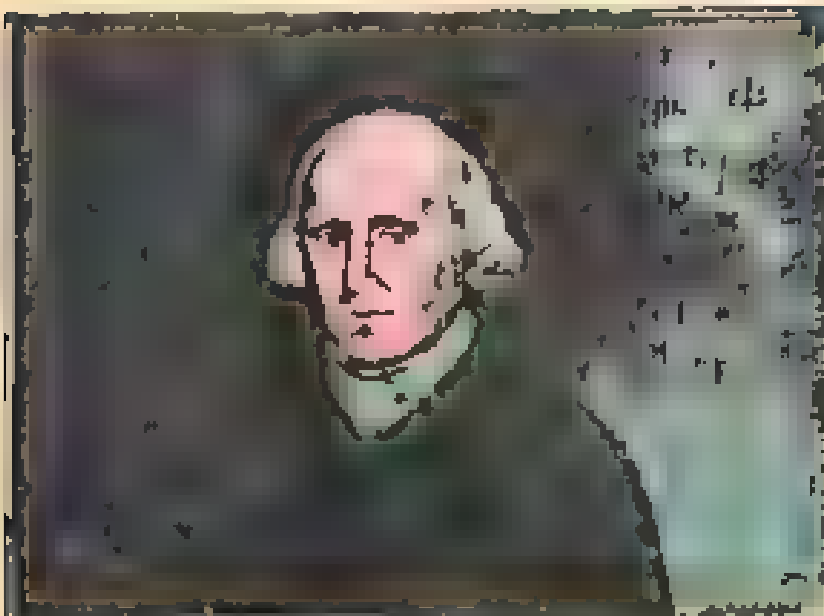

ಕಂಪನಿಯವರು ಕೆಲವು ಪ್ರಾಂತಗಳಲ್ಲಿ ನೀರಿ ವೈರು ಬೆಳೆಸಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿ, ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲಿನ ಕೂಲಿಯಾಳುಗಳನ್ನು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡರು. ತಮಗೆ ತೃಪ್ತಿಯಾಗುವಂತೆ ಕೆಲಸ ಮಾಡದ ಬೆಲೆಯಾದ ಆಳುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿಗೆ ಹೊಡೆಯುವ ಹಾಗಿ ಹೊಡೆದು, ಕೊಡವೇಕಾದ ಕೂಲಿಯನ್ನು ಕೊಡದ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು.

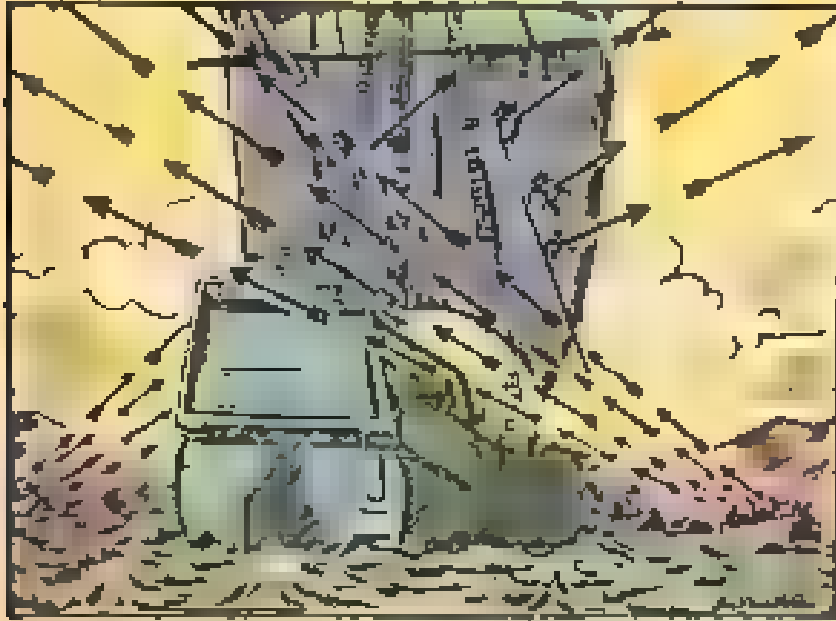
ದೇಶರೂಢಿಗಳ ಸಣ್ಣ ಸಣ್ಣ ರಾಜರಿಂದ
ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದ, ಅಧಿಕಾರವನ್ನು, ಆಸ್ತಿ
ಪಾಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಬಗೆಬಗೆಯ ಕುಯುಕ್ತಗಳಿಂದ
ತಾವೇ ಸಾಗಿಸುವಂತೆ ಕುಂವಣಿ ದೊರೆತನ
ಮಾಡಿತು. ಹೀಗೆ ಅಚ್ಚುಕಡೆಯು ಕುಂವಣಿ,
ಬರಿಯ ವ್ಯಾವಾಹರ ಸಂಸ್ಥೆಯಾಗಿವೆ, ಭಾರತ
ದೇಶದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರಿಯಾಗಿ
ದೊವಾಂಶರ ಹೊಂದಿತು.

ಕುಂವಣಿ, ವಾರನ್ ಹೆಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್‌ನನ್ನು ಬಂಗಾಳದ
ಗವರ್ನರ್‌ನಾಗಿ ನಿಯಮಿಸಿತು. ಬಂಗಾಳಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ
ರಾಜಾ ನಂದಕುಮಾರ್, ವಾರನ್ ಹೆಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್‌ನ
ಲಾಠಿಹೊರತನವನ್ನು ಕುರಿತು ಮೊರಿದವನಿಗೆ
ಫಿರಂಗಿ ಪಡೆದವನು, ಆದರೆ ಹೆಸ್ಟಿಂಗ್ಸ್‌ನ
ಪಿ.ಸಿ, ಇವನು ಮೊದಲನೆಯವನು
ವರಿಯ, ಅವನು ನಂದಕುಮಾರನ ಮೊರೆ
ಕಳವಿನ ಆರೋಪಣೆ ಹಾಕಿ, ಅದನ್ನು ಮರಣ
ದಂಡನೆ ವಿಧಿಸಿದನು.

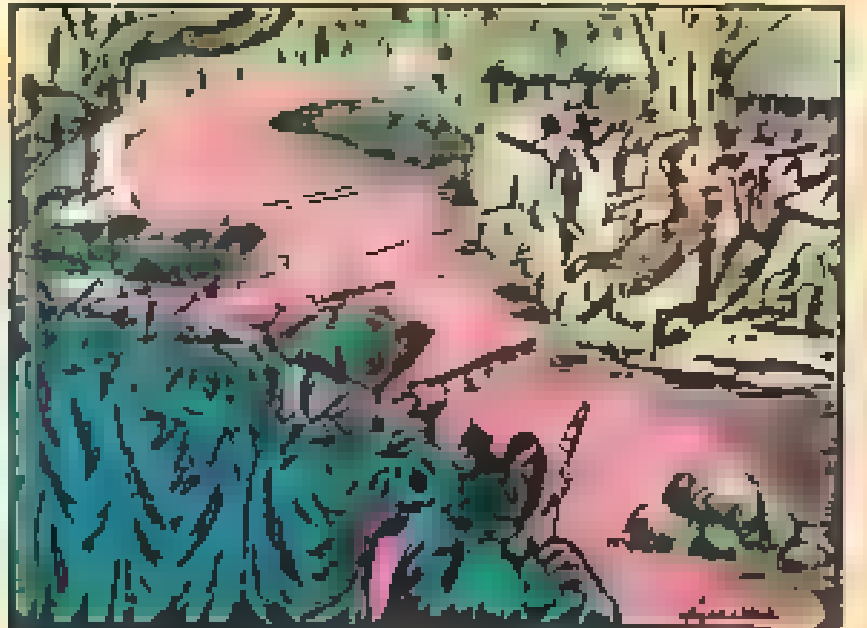
ವ್ಯಕ್ತಿ ಸ್ಥಳಗಳನ್ನು ಸಂದರ್ಶಿಸುವ ಕೆಲವರು
ಸಾಧುಗಳ ಮೊರೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಕಂಪೆನಿ ಹೆರಿಗೆ
ವಿಧಿಸಿದುದರಿಂದ, ಸಾಧುಗಳೂ ಸನ್ಯಾಸಿಗಳೂ
ಅವಕ್ಕೆ ಬದ್ಧ ಶುಭಗಳಾಗಿ ಇರುವ ತಿರುಗಿದರು.
ಹೀಗೆ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಅಧಿಕಾರವನ್ನು ಇದಿರಿಸುವವರಲ್ಲಿ
ಸಾಮಾನ್ಯರಾದ ಸಾಧು, ಸನ್ಯಾಸಿಗಳು
ಮೊದಲನೆಯವರಾದರು.

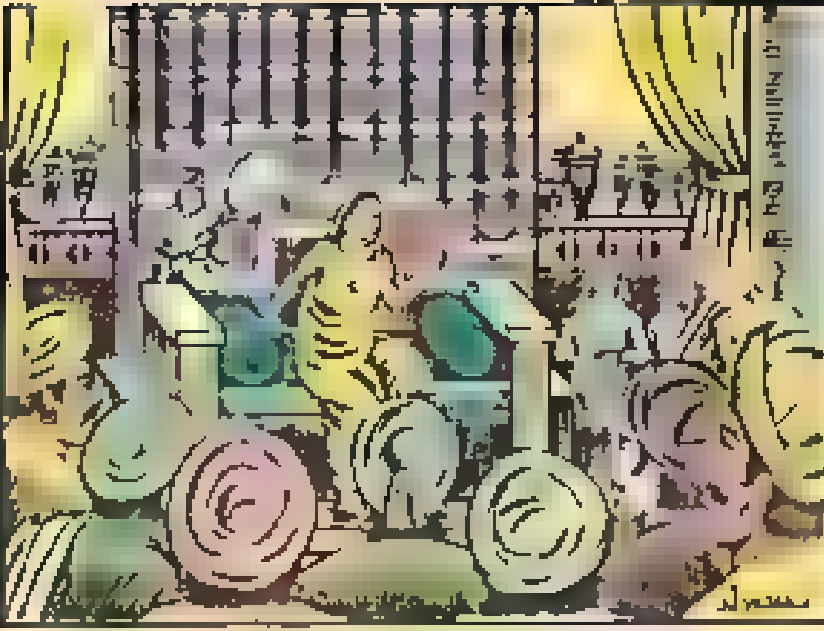
ಧರ್ಮಾವಲಂಬಿಗಳು, ದೇವರ ಬೆರಗಿನಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜೊರೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು, ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಲು, ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಸಾಧ್ಯ. ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೇ ದೇವರನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ದೈವದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು.

ದೇವರ ಬೆರಗಿನಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜೊರೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು, ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಲು, ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಸಾಧ್ಯ. ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೇ ದೇವರನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ದೈವದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು.

ಸಾಧನಗಳ ಬಳಕೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಜೊರೆಯಿಂದಲೇ ಎಲ್ಲಾ ಧರ್ಮಗಳನ್ನು, ದೇವತೆಗಳನ್ನು ಮನಸ್ಸಿನಿಂದಲೇ ಪಡೆಯಲು, ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡುವುದು ಸಾಧ್ಯ. ಸಾಧ್ಯ. ದೇವತೆಗಳಿಂದಲೇ ದೇವರನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು ದೈವದ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ಪಡೆಯುವುದು.

ಹಾಗಾದರೂ ಕೆಂಪೆಯ ಅಧಿಕಾರವು ಎಷ್ಟೂ ಅಷ್ಟೇನೂ ಅಧಿಕಾರ ಸಾಗಿಸಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಕೆಂಪು ಅವರ ಪ್ರಾಣದ ಕಿತ್ತೂರು ಕಾಣಲು ಇಬ್ಬರು ಕುಮಾರರನ್ನು ಮಾರಕುಬಾರಲಾಗಿ ರಟ್ಟು ಹಿರಿಹೋದನು. ಕುಮಾರರ ಪರವಾಗಿ ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಸಮರ್ಥನೆಯಿಂದ ರಾಜ್ಯ ಪಾಲನೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡಳು.

ಮರಣವನ್ನಿಂದ ರಾಜಕುಮಾರರಿಬ್ಬರೂ ಸತ್ತು ಹೋದರು. ಕಿರಿಯ ಯುವರಾಜನು ರತ್ನ ಪುತ್ರನನ್ನು ರಟ್ಟು ಹಿರಿಹೋಗಿದ್ದರೂ ಕಿತ್ತೂರು ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಾರಕುಬಾರಲಾಗಿ ರಟ್ಟು ಪಂಡು ಕುಮಾರ ಪ್ರಭುತ್ವವು ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಮಳವಡಿಕೊಳ್ಳಲು ಕುಮಾರ ಸೈನಿಕರು ಬಂದರು. ಅದರೂ ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮ ಸ್ವತಃ ತನ್ನ ಸೈನ್ಯಕ್ಕೆ ನಾಯಕತ್ವ ವಹಿಸಿ ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಕುಮಾರ ಸೈನ್ಯವನ್ನು ಇದ್ದಿಲುಕಾಣಿಸಿ

ರಾಣಿಯ ಸೈನಿಕರು ಕೋಟೆಯ ಮೇಲಿನಿಂದ ಕಿರಂಗರನ್ನು ಸುಡಿಸಿ ಬ್ಲಾಕ್, ಹಿವ್ವೆನ್ ಎಂಪಿ. ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸೇನಾಧ್ಯಾಯಕರನ್ನೂ, ಥಾಕರೆ ಎಂಪಿ ಕುಮಾರರು ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನೂ ಕೊಂದರು. ರಿಡ್ಲಿ ನೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ, ಮೊದಲು ಕುಮಾರ ಸೈನಿಕರು ಸೋತುಹೋದರೂ, ಅದೇರ ದೊಡ್ಡ ಸೈನ್ಯ ದೊಂದಿಗೆ ಬಂದು, ರಾಣಿ ಚೆನ್ನಮ್ಮನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಪೈದಾಳ್ಗಟ್ಟಿದರು. ಅದರೂ ಅವಳು ಪ್ರಾಣಾಘಾತ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮೀರಿ ಜೀವಿಸಿದಳು.

ಮೂರುವರಗಳು

ಹಿರಿದ ಪಂಗನೂರು ಎಂಬ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ವೆಂಕಣ್ಣ ನಂಬವನು ಊರವರ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುವ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವನ ಹೆಂಡತಿಯ ಹೆಸರು ಪೂರ್ಣಿಮೆ.

ವೆಂಕಣ್ಣ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಸ್ವಲ್ಪ ದಡ್ಡನಾಗಿಯೇ ಇದ್ದನು. ದೊಡ್ಡವನಾದರೂ ಅವನ ಬುದ್ಧಿ ಅದಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಹಾಗೆ ಬೆಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಪೂರ್ಣಿಮೆ ಬಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ ಹೆಣ್ಣು. ಅದು ವೆಂಕಣ್ಣನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅಂತರೇ ಅವನು ಹೆಂಡತಿಯ ಅಲೋಚನೆ ಕೇಳಿಯೇ ಯಾವ ಕೆಲಸ ವನ್ನಾದರೂ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.

ಈ ದಂಪತಿಗಳಿಗಿರುವ ಆಸ್ತಿ ಎಂದರೆ ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಮನೆ ಮತ್ತು ಎರಡು ದನಗಳು ಮಾತ್ರವೇ. ಪೂರ್ಣಿಮೆಗೆ ಹಾಲು ಮೊಸರು ವ್ಯಾಪಾರ. ಅವಳು ಒಂದು ಚುರುಕಾಗಿ ಎಲ್ಲ ಕೆಲಸಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಕೊಳ್ಳುತ್ತ ಮನೆ ನಡೆಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ವೆಂಕಣ್ಣ ದನ ಗಳನ್ನು ಕಾಡಿನ ಕಡೆಗೆ ಸುಗ್ಗಿಸಿ ಮೇಯಿಸಿ ಸಂಜೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವನು. ಅದೊಂದೇ ಅವನ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಕೆಲಸ.

ಅನೇಕ ದಿನಗಳಿಂದ ಅಡವಿಯಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬ ಮುನಿ ಪರ್ಣತಾಲೆ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಂಡು, ಸಮೀಪದಲ್ಲಿರುವ ದೊಡ್ಡದೊಂದು ಮರದ ಕೆಳಗೆ ಕುಳಿಸಿ, ಮಾಡಿ ಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಆತನನ್ನು ವೆಂಕಣ್ಣನು ಅನೇಕ ಬಾರಿ ನೋಡಿದ್ದರೂ, ಒಂದು ಸಾರಿ ಕೂಡಾ ಮಾತಾಡಿಕಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿರಲಿಲ್ಲ. ಅವನಿಗೆ ಹೊಸ ಆಲೋಚನೆಗಳು ಹರಿದರೆ ತಾನೇ ಮಾತಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳೆ ? ಯಾವಾಗಲೂ ಆ ಮುನಿ ಪದ್ವಾಸನಸ್ಥನಾಗಿ ಕಣ್ಣುಮುಚ್ಚಿ ಧ್ಯಾನ ದಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದನು.

ಒಂದು ದಿನ ವೆಂಕಣ್ಣ ಕಾಡಿನಲ್ಲಿ ದನಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸಿಕೊಂಡಿರುವಾಗ ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ದೊಡ್ಡ ಗಾಳಿಯೂ, ಮಳೆಯೂ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಲಿಟನೆ ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳು ಮುರಿದು ಬೀಳಲು ತೊಡಗಿದುವು. ದನಗಳೆಲ್ಲ ಬಾಲವೆತ್ತಿ ಓಡಿಬಂದು ವೆಂಕಣ್ಣನ ಸುತ್ತೂ ಕೂಡಿಕೊಂಡುವು. ರಭಸ ಕಡಿಮೆಯಾದ ಮೇಲೆ ಇನ್ನು ಅಲ್ಲಿರುವುದು ಸ್ವೇಮವಲ್ಲವೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಂಡು ವೆಂಕಣ್ಣನು. ಪಶು ಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ಊರಿನ ದಾರಿ ಹಿಡಿದು ಹೊರಟನು.

ಅವನು ಮುನಿ ಇರುವ ವರ್ಣಶಾಲೆಯ ಹತ್ತಿರ
ವಾಗಿ ಬರುವಾಗ, ಮುನಿ ಅಲ್ಲಿಂದಲೂ ಹೋದನು.
ಅಲ್ಲಿಂದ ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳು ಬೆಳ್ಳಿಬೆಳ್ಳಿಯಾಗಿ ಬಿದ್ದಿ-
ದ್ದು. ಮುನಿಯ ಗತಿ ಎನಿಸಿತು. ಗಾಳಿ
ಹಾರಿಕೊಂಡು ಹೋಯಿತು. ನೀರು ಕೊಚ್ಚಿ
ಕೊಂಡು. ಸಾಗಿತು. ಎದುರಿಸುತ್ತ, ಮೆಕಣ್ಣನು
ಮರಗಳ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ನೋಡಿದನು. ಮುನಿ
ಕೊಂಬೆಗಳ ಅಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೆಡಲದೆ ಬಿದ್ದಿರುವುದು
ಕಂಡು. ಕೊಡಲೆ ಮೆಕಣ್ಣನ ಬುದ್ಧಿಗೂ ಅವ-
ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಚುರುಕು ಬಂದಿತು.

ಮೆಕಣ್ಣನು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಹೋಗಿ ಕೊಂಬೆಗಳನ್ನು
ಅಡೆಗೆ ಎತ್ತಿ ಕೆಲವನ್ನು ಕಡಿದು ತನ್ನ ಮುನಿಯನ್ನು
ಮೆಚ್ಚಿನ ಹೂಡಕ್ಕೆ ಎಳೆದು, ತನ್ನ ಬನ್ನಿನ ಮೇಲೆ
ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ವರ್ಣಶಾಲೆಯೊಳಗೆ ಬಂದು ಮೆಲ್ಲನೆ
ಮಲಗಿದನು. ಅಲ್ಲಿ ಮಲಗುವ ಮೇಲೆ, ಅದು
ವದಲಿತು. ಶಬ್ದವಿದ್ದದ್ದು ಮುನಿ ಕಣ್ಣು

ತೆರೆದು ಎದ್ದು ಕುಳಿತು, "ಯಾರು ನೀನು ?
ಎನಾದಿತಿ ? ಹೀಗೆಲ್ಲಾ ಮಾಡಲು ಕಾರಣವೇನು ?"
ಎಂದು ಅಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಕೇಳಿದನು.

ಗಾಳಿ ಮಳೆಗಳಿಂದ ಮರದ ಕೊಂಬೆಗಳು ಮುರಿದು
ಬಿದ್ದ ಸಮಾಚಾರವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುನಿಗೆ ವಿವರಿಸಿ ಹೇಳಿ,
"ಹಾವು ದೊಡ್ಡ ತಮ್ಮನೆ ಶಕ್ತಿ ಉಳ್ಳವರು. ಅವರು
ದೂರದಲೇ ಅಮ್ಮ ದಪ್ಪದ ಮರಗಳ ಕೊಂಬೆಗಳು
ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದರೂ ನಿಮಗೆ ಗಾಂಟು ಕೊಡಲು ಆಗಲಿಲ್ಲ.
ಇನ್ನು ನಾನು ಹೊರಡಲೇ ? ನಿಮಗೇನಾದರೂ
ಸಹಾಯ ಬೇಕೆ ? ಹೇಳಿದರೆ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ"
ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಮೆಕಣ್ಣ.

ಮುನಿ ಅವನನ್ನು ಕೋಡಿ, "ಸ್ವಲ್ಪ ಇರು.
ಇನ್ನೇನೂ ಸಹಾಯ ಬೇಡವು. ನೀನು ಭೂತ
ವಯಸ್ಸಿನವನಾಗಿ, ಕವಿಕರದ ಹೃದಯ ಉಳ್ಳವನು.
ಉಂಡು ಟ್ಟು ಸುಖವಾಗಿದ್ದು ವಯಸ್ಸಿನಿಂದ ನೀನಿಲ್ಲ.
ಅದ್ದರಿಂದ ನೀನು ಕೋರುವ ಮೂರು ವರಗಳನ್ನು
ಕೇಳಿಕೋ. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಮೆಕಣ್ಣ ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸಿ, "ನೀನು
ಕೇಳುವ ಕೆಲವು ಸಂಗತಿಗಳೂ ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ. ನನ್ನ
ಹೆಂಡತಿಗೆ ಅದರಲ್ಲಿ ಬೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತಿರುತ್ತದೆ. ಮನಗೆ
ಹೋಗಿ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಬರುತ್ತೇನೆ. ಆಗ
ಬಹುದೆ ?" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡು. ಆದರೂ ಮತ್ತೆ ಇಷ್ಟು
ದೂರ ತಿರುಗಿ ಬರಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನೀನು
ಹೆಂಡತಿಯೊಡನೆ ಕೇಳಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಯಾವ
ಮೂರು ವರಗಳನ್ನು ಆದಕೊಳ್ಳುವಿಯೋ ಅವು
ಆ ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ನಿನ್ನಿಗೆ ಸಿಗುತ್ತವೆ. ಇನ್ನು ಹೋಗುವು"
ಎಂದನು ಮುನಿ.

ಮೆಕಣ್ಣ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮನಗೆ ತಲುಪಿದ
ಮೇಲೆ, ಹೆಂಡತಿ ಪೂಜೆಯೊಂದಿಗೆ ಕಡೆದ
ಸಂಗತಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಿದನು.

ಪ್ರಾಣಮೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಆರೋಚನೆ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ, "ಈಗ ಏನೂ ಇಲ್ಲವಾದರೂ ನಾವು ಸುಖವಾಗೆ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೂ ಅಷ್ಟು ದೂತ್ತ್ ಮನೋಭಾವ ಕೊಟ್ಟು ಮರಗಟ್ಟಿ ನಾವು ಕಾಪಾಡೋಗೊಳಿಸಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆಯದಲ್ಲ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಿರಿ. ಬಲವಾದ ಒಂದು ಕೋಲು, ಎಂದೆಂದೂ ಉಳಿಯುವ ಒಂದು ಕೊಪ್ಪಳಿ, ದುಡ್ಡು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದರ ಹಾಗೆ ಇವಿಷ್ಟು ಸಾಕು ನಮಗೆ" ಎಂದಳು.

ಮೊಟ್ಟಗೊಳಿಸಿದ ಮನೋಭಾವ ಈ ಸುವಸ್ಥೆ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಅವಳಿಗೆ ಹೆಣತೆಯ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಬಹಳ ನಂಬುಗೆ ಇದ್ದಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಮೊಟ್ಟೆ ಅವಳು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು.

ಕೊಡಲೇ 'ಆ ಮೂರು ಮಕ್ಕಳೂ ಅಲ್ಲಿ ಒಕ್ಕಿಹಾಕುವ ಪ್ರಾಣಮೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ಇಂತೆಗೆ ಕೊಟ್ಟು, ಹಗ್ಗದಿಂದ ದನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದಳು.

ಅಮ್ಮನ ಕಮರಿಮಂದ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು ಒಂದು ಸಾರಿ ಮನೆ ಪೂರಾ ಕೆಳಬಂದಳು.

ಮರುದಿನ ಮೊಟ್ಟೆಗನು ದನಗಳನ್ನು ಹಾಗೆ ಕೊಂಡು ಆಡವಿಗೆ ಹೋದನು. ಮುನಿ ಅತ್ತಮದ ಇಟ್ಟಿಗೆ ಹತ್ತಿಬಿಟ್ಟದ್ದಾಗಿ ದಡ್ಡ ಕೊಡಲೇಬಿಟ್ಟು, ೧೦ ಕೆಟ್ಟುಗಳನ್ನೂ ಎತ್ತಿ ಬಂದು ಅತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿ, ಶುಭ್ರಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದ ಮೊಟ್ಟೆಗನನ್ನು ಮೊಂಡಿ ಮುನಿ, "ನಿನು ಮರಗಳನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡೆಯೋ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮೊಟ್ಟೆಗನು ಮುನಿಗೆ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, "ಕೇಳಿಕೊಂಡೆನು ಸ್ವಾಮಿ. ಒಂದು ಕಡಬಲೆ, ಒಂದು ಕೋಲು, ಒಂದು ಹಗ್ಗ ಇವಿಷ್ಟು ಯಾವಾಗಲೂ ಇರಬೇಕೆಂದು ಪಡೆದುಕೊಂಡೆನು" ಎಂದನು.

ಅವನ ಮಾತುಕೇಳಿ ಮುನಿ ಅಕ್ಕಯ್ಯನನ್ನು, "ನಾನು ಕೊಟ್ಟ ಮರಗಳನ್ನು ಇವೆಲ್ಲವೂ ಅಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗಾಗಿ ವಿತರಿಸೋಗೊಳಿಸಿದೆಯೋ?" ಎಂದನು.

“ನಾನು ಯಾವ ಕೆಲಸವನ್ನಾದರೂ ನನ್ನ ಹೆಂಡತಿಯ ಸಲಹೆಯ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡುತ್ತೇನೆ. ಅವಳ ಮಾತು ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಬಾರದ್ದೇನೂ ಅಲ್ಲ ಸ್ವಾಮಿ!” ಎಂದನು ಮೆಕ್ಕಣ್ಣ.

ಮೆಕ್ಕಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ ಹಾಗೆ ಕೇಳಿಕೊಳ್ಳಲು ಏಕೆ ಹೇಳಿದಳೆಂದು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಮುನಿಗೆ ಕುತೂಹಲ ವಾಯಿತು. ಅವನು ಮೆಕ್ಕಣ್ಣನ ಜತೆಯಲ್ಲೇ ಅವನ ಮನೆಗೆ ಬಂದು ಪೂರ್ಣಮೆಯೊಂದಿಗೆ, “ಅಮ್ಮಾ, ನಾನು ನಿಮಗೆ ಬಹಳ ಒಳ್ಳೆಯದಾಗಬೇಕೆಂದು ಕೊಂಡು ಮೂರು ವರುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ, ಏನೂ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಸುಪಾದಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಲು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಂಡಿ ಏಕೆ? ವಿವಾದರೂ ಐಶ್ವರ್ಯದ ವರೆ ಪಡೆಯಬಹುದಿತ್ತಲ್ಲಾ?” ಎಂದನು.

ಪೂರ್ಣಮೆ ಮುನಿಗೆ ತಲೆಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕಾರ ಮಾಡಿ, “ಸ್ವಾಮಿ, ನಿಮ್ಮ ವರುಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ನಮಗೆ ಸಿರಿಸುವತ್ತು ಬರುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದು ನಿಜ. ಆದರೆ ಒಮ್ಮೆಗೇ ನಿಜವಿನಲ್ಲಿ ಬಂದ ಸಿರಿ ನರುಗಳ ಮೇಲೆದ್ದ ಹುನ್ನೆನ ಹಾಗೆ ಕಡೆಗೆ ಬೀದಿಕ್ಕೆ ಕಾಣುವಾಗುವುದೆಂಬ ಸಂಗತಿ ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲವಲ್ಲ. ಕಷ್ಟವಡದೆ ಲಭಿಸುವ ಧನವು ಮನುಷ್ಯರಿಗೆ ಮೂಲ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಕೇಡೇ

ಮಾಡುತ್ತದೆಂದು ದೊಡ್ಡವರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ!” ಎಂದಳು. “ಅದೇನೋ ನಿಜವೇ, ಆದರೂ ಕುತೂಹಲ ದಿಂದ ಕೇಳುತ್ತೇನೆ, ನನ್ನ ವರುಗಳನ್ನು ಇಷ್ಟೊಂದು ಅಲ್ಪ ವಸ್ತುಗಳಿಗಾಗಿ ಏಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿದಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಮುನಿ.

“ಸ್ವಾಮಿ, ಅವೇನೂ ಅಲ್ಪ ವಸ್ತುಗಳಲ್ಲವಷ್ಟೆ? ನಿಮ್ಮ ವರು ಪ್ರಭಾವದ ಕಸಬರಿಯಲ್ಲಿ ಒಂದರ ಮನೆ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಕಳೆಯಿಂದ ಬೆಳಗುತ್ತದೆ. ನಿಮ್ಮ ದಯದಿಂದ ನಮಗೆ ಲಭಿಸಿದ ಕೋಲು ಅವತ್ತಿನ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ. ವರುಪ್ರಸಾದ ದಿಂದ ದೊರೆತ ದನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟುವ ಹಗ್ಗ ಯಾವಾಗಲೂ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ದನಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಂಡೇ ಇರು ತ್ತದೆ. ಹೀಗೆ ನಿಮ್ಮ ವರುಗಳಿಂದ ನಮಗೆ ಕಡೇ ವರೆಗೆ ಯಾವುದರಲ್ಲಿಯೂ ಕಡಿಮೆಯಾಗದು!” ಎಂದಳು ಪೂರ್ಣಮೆ.

ಪೂರ್ಣಮೆಯು ತಿಳಿ ವಳಿಕೆಯನ್ನು ಮುನಿ ಸಂತೋಷದಿಂದ ಮೆಚ್ಚಿದನು. ತನ್ನ ವರುಗಳು ಎಷ್ಟು ವಿಚಿತ್ರವಾಗಿ ಆ ಮನೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತ ವೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ನಿಜಕ್ಕೂ ತನ್ನ ವರು ಸಾರ್ಥಕ ವಾಯಿತೆಂದುಕೊಂಡನು. ಆ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಅಶೀರ್ವದಿಸಿ ಮುನಿ ತನ್ನ ಪೂರ್ವಕಾಲಿಗೆ ಮೊರಟು ಹೋದನು.

ಅಧಿಕಾರ

ಚಂದನದೇಶದಲ್ಲಿ ಪೂರ್ವ ಕಾಲಿಂದ ಒಂದು ಅಚಾರವಿದ್ದಿತು. ಯುಮಾಒನಾಗಿರುವವನು ರಾಜ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವಾಗುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಒಬ್ಬನೇ ದೇಶ ಸಂಚಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬರಬೇಕಾಗಿತ್ತು. ಆ ವಿಧವಾಗಿ ಪ್ರಾಪ್ತವಾದುದಕ್ಕೆ ಒಂದ ಯುವರಾಜ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ದೇಶಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟನು.

ಹಾಗೆ ಅವನು ಊರಿಂದೊಳಗೆ ತಿರುಗುತ್ತ, ಒಂದಾನೊಂದು ಗ್ರಾಮದ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗುವಾಗ ಅವನ ಕಾಲಿಗೆ ಮುಳ್ಳುಮುಚ್ಚಿ ರಕ್ತ ಕಾರತೊಡಗಿತು. ನೋವಿನಿಂದ ನಡೆಯಲಾಗದೆ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕುಳಿತು ಕುಳಿತು ಏನು ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ತೋರದೆ ಅಚ್ಚಿಬೆ ನೋಡತೊಡಗಿದನು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸುಹಾಸಿನಿ ಎಂಬ ರೈತನ ಮಗಳೊಬ್ಬಳು ಊರ ಕೊನೆಯಲ್ಲಿರುವ ಮದರಂಗಿ ಸೊಪ್ಪನ್ನು ಕೊಯ್ಯುವುದುಕೊಂಡು ಹೋಗಲು ಆ ದಾರಿ ಯಾಗಿ ಬಂದಳು. ಅವಳು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನ ಅಮೃತ ಯನ್ನು ನೋಡಿ ಕನಿಕರಗೊಂಡು, ಅತ್ತಿತ್ತ ನೋಡಿ, ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಸೂರಿಮುಳ್ಳಿನ ಪೈಪರಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಮುಳ್ಳನ್ನು ಮುರಿದು ಶುದ್ಧ ಪ್ರತಾಪನ

ಕಾಲಿಗೆ ಚುಚ್ಚಿದ ಮುಳ್ಳನ್ನು ಅದರಿಂದ ಹೊರಕ್ಕೆ ತೆಗೆದಳು. ಮತ್ತೊಂದು ಪೊದರಿನ ಎಲೆಗಳನ್ನು ಅಂಚೆಯಲ್ಲಿ ಹಿಕ್ಕಿ ರಸ ತೆಗೆದು ಅವನ ಗಾಯಕ್ಕೆ ಒರೆಸಿ, ತನ್ನ ಸೀರೆಯ ಸೆರಗನ್ನು ಹರಿದು ಕಚ್ಚಿದಳು.

ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ಕೈತಟ್ಟತೆಯಿಂದ, "ನೀನು ನನಗೆ ಮಾಡಿದ ಸಹಾಯವು ಎಂದಿಗೂ ಮರೆಯಲಾರದಂತಹುದು. ನಿನ್ನಿಗೆ ಏನು ಬೇಕು ಕೇಳು. ಕೊಡುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಸುಹಾಸಿನಿ ಪರಿಹಾಸವಾಗಿ ನಗುತ್ತ, "ಮೊದಲು ನಿನ್ನ ಕಾಲಿನ ಮುಳ್ಳನ್ನು ನೀನೇ ತೆಗೆದು ಹಾಕಲು ಕಲಿತಕೋ ಆಮೇಲೆ ನನ್ನ ಸಂಗತಿ ನೋಡಿಕೊಂಡರೆ ಸಾಕು." ಎಂದಳು ತನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೋಗಲು ನೋಡುತ್ತ,

"ಹಾಗೆಂದರೆ ಏಕರ್ಥ ? ನಿನ್ನ ಉಪಕಾರಕ್ಕೆ ನಾನು ಏನಾದರೂ ಕೊಡಬೇಕಲ್ಲ ?" ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮ

"ಅದು ನೀನೇ ಕಲಿತದೆ ಇದೇನೂ ದೊಡ್ಡ ಕಾರ್ಯವಲ್ಲಾ ಅಂತ ನೀನೇ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತದೊಂದೇ ಇನ್ನ ಮಾಡಿನ ಅರ್ಥ." ಎಂದಳು ಸುಹಾಸಿನಿ ನಗುತ್ತ.

ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ನಗುತ್ತ, "ಹಾಗೆ ಕರಿತುಕೊಳ್ಳ ಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯ ನನಗೆ ಈವರೆಗೂ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಯಾವಾಗಲೂ ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು ನನಗೆ ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತಾರೆ. ಹೋಗಿರಿ. ಈಗಾದರೂ ಕರಿಯಬೇಕೆಂದಿರುವಾಗ ಸಮಯಕ್ಕೆ ನೀನು ಬಂದು ಸೇವೆ ಮಾಡಿದೆಯಲ್ಲ? ಎಂದು ಬಿಳು ಕೇಳಿದನು" ಎಂದನು.

"ಓ ಏನು ಕೇಳಿದರೂ ಕೊಡುವೆನೆಂದು ಮಹಾ ರಾಜನ ಹಾಗೆ ಬಡಾಯಿ ಕೊಟ್ಟುವಿ ನನ್ನನ್ನು ರಾಣಿ ಯೊಡನೆ ಮದುವೆಯಾಗುವೆಯೋ?" ಎಂದಳು ಸುಹಾಸಿನಿ.

ಆ ಪ್ರಶ್ನೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಸುಹಾಸಿನಿಯನ್ನು ನೋಡಿದನು ಪ್ರತಾಪ. ಅವಳ ಸೌಂದರ್ಯವು ಅವನನ್ನು ಮುಗ್ಧಗೊಳಿಸಿತು. ಅವನು ಮುಗ್ಧನಾಗಿ ನಗುತ್ತ, "ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಣಿಯಾಗಬೇಕೆಂಬ ಆಶೆ ನಿನಗಿರುವುದು ನಿಜವಾದರೆ, ಕೇಳ ಬೇಕಾದವನ ಹತ್ತಿರವೇ ಕೇಳಿರುವಿ. ನಾನು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮುಂದೆ

ಬರಲಿರುವ ರಾಜನೇ. ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನೆಂದು ನನ್ನ ಹೆಸರು ದೇಶ ಸಂಚಾರಮಾಡಲು ಹೊರಟಿದ್ದೇನೆ. ಇದುವರೆಗೂ ನನ್ನನ್ನು ಮೀರಿಸುವಂತಹ ಸುಂದರಿಯನ್ನು ಎಲ್ಲಿಯೂ ನೋಡದೇ ಹೋದುದು ನಿನ್ನ ಅದ್ಭುತ. ನನ್ನನ್ನು ನಿಜಕ್ಕೂ ನನ್ನ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ. ಸುರುಬೈ?" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುಹಾಸಿನಿ ಚುಚ್ಚುಕೈ ಬೀಳದೆ, "ಸುಂದರಿಯರಾದ ಹೆಣ್ಣುಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಮಾತ್ರಕ್ಕೆ ಕೆಲವರಿಗೆ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುವ ಒದ್ದಿ ಬಂದು ಬಿಡುತ್ತೆ. ನೀನು ನಿಜಕ್ಕೂ ರಾಜನಾಗುವವನಾದರೆ ಅದರ ವಿಷಯವನ್ನು ನಾನೇ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯ ವಿದೆ" ಎಂದಳು.

"ನೀನಾಗಿ ಹೇಗೆ ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವಿ?" ಎಂದು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ಕೇಳಿದನು.

"ಹೇಗೆಂದರೆ ನೀನೇ ನಿಜವಾದ ರಾಜನಾಗುವವ ನಾದರೆ, ನನ್ನನ್ನು ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವವ ನಾದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುವ ಹಾಗೆ ಮಾತನಾಡು. ಗಂಭೀರ ನದಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಹರಿಯುವ ಹಾಗೆ ಮಾತ ನಾಡಬೇಕು" ಎಂದಳು ಸುಹಾಸಿನಿ.

ಸುಹಾಸಿನಿಯ ಮಾತು ಕೇಳುತ್ತ ಪ್ರತಾಪ ವರ್ಮನು ಬೆರಗಾದನು. "ಇದು ಯಾರಿಂದಲೂ ಕಾಡುವಾಗುವ ಕುಸವಲ್ಲ. ನೀನು ಕೆಲವರ ಪರಿಚಾಸ ಮಾಡುವಿ" ಎಂದನು.

"ನಾನು ಪರಿಹಾಸವೇನೂ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅಧಿಕಾರ ದಲ್ಲಿರುವವರು ಯಾವ ಕಾರ್ಯವನ್ನಾದರೂ ಸಾಧಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ನೀನು ಒಲಾಯಿಗಾರನಾದರೆಂದ ನಿನ್ನಿಂದ ಅವಲ್ಲ ಆಗದು" ಎಂದಳು ಗಂಭೀರವಾಗಿ.

ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ಸ್ವಲ್ಪ ಯೋಚಿಸಿ "ಸರಿ, ನನಗೆ ಬಂದು ತಿಂಗಳು ಗಡುವು ಕೊಡು. ನೀನು ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು.

ಸುಹಾಸಿನಿ ಅದಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಿ, "ನೋಡುತ್ತೇನೆ ನಿನ್ನ ಸತ್ಯವನ್ನು" ಎನ್ನುತ್ತಾ ಹೊರಟುಹೋದಳು.

ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ರಾಜಧಾನಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮಂತ್ರಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕರೆದು "ಸೂರ್ಯನು ಪಶ್ಚಿಮ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸಬೇಕು, ಗಂಗಾನದಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಹಿಸಬೇಕು, ಅದಕ್ಕೆ ಎನಾನು ಮಾಡಬೇಕೋ ಹೇಳಿರಿ" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ಆಶ್ಚರ್ಯವೂ ದಿಗಿಲೂ ಹಿಡಿಯಿತು. "ಎನು ಹೇಳುವಿರಿ ಯುವ ರಾಜನೇ! ದೇಶ ಸಂಚಾರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಯಾದರೂ ಯಾವುದೋ ಕುಪ್ಪುಕಾಯಂಥಾ ಧೋರಣಾದರೂ ಹಿಂದಿರೇನೋ! ಕಾಲುಗತಿಯನ್ನು ಮಾರ್ಪಡಿಸುವುದು ಯಾರಿಗಾದರೂ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇರುವ ಗಂಗಾನದಿಯನ್ನು ನಮ್ಮ ದೇಶಕ್ಕೆ ತರುವುದೆಂದರೇನು? ಎಂದೂ ಅಸಾಧ್ಯವೇ!" ಎಂದು ಹೇಳಿದರು, ಯುವರಾಜನನ್ನು ತೀವ್ರ ವೈದ್ಯ ಪರಿಶೋಧನೆಗೆ ತೊಡಗಿಸಬೇಕೆಂದೂ ಮಂತ್ರಿಗಳಿಗೆ ತೋರಿತು.

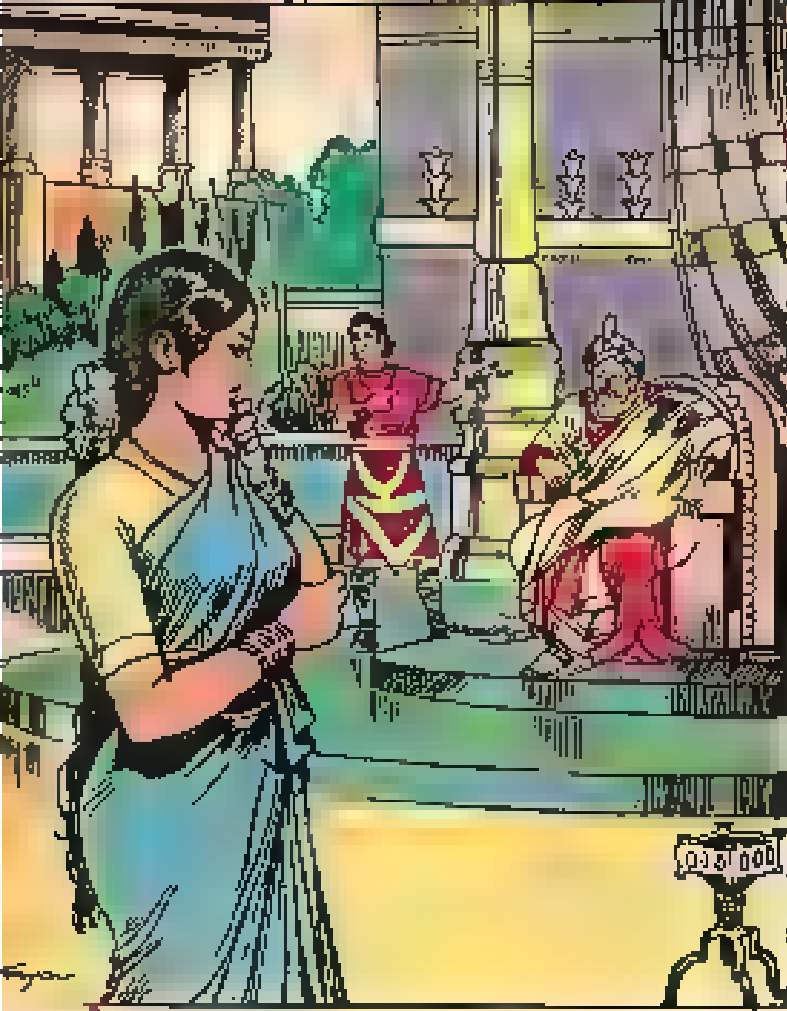
"ಅಸಾಧ್ಯವಾದರೆ ನಾನು ಯುವರಾಜನೋ ರಾಜನೋ ಆಗಿ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ರಾಜಾಧಿ ಕಾರಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವೇ ಇಲ್ಲ! ಹಾಗಾದರೆ ನನಗೆ ರಾಜ್ಯ ಭಾರದ ಗೊಡದೆಯೇ ಬೇಡ. ಸುಮಾನ್ಯ ಪ್ರಜೆ ಗಳ ಹಾಗೆ ನಾನೂ ಇದ್ದು ಬಿಡುತ್ತೇನೆ. ಅಷ್ಟೇ" ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮ.

ಮಗನಲ್ಲಾದ ವಿವರವನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾ ರಾಜನು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನ ಬಳಿಗೆ ಓದು, "ಕುಮಾರಾ, ನೀನು ಹೇಳುವ ಮಾತುಗಳು ನಿಜಕ್ಕೂ ಅಸಾಧ್ಯ ಗಳೇ ನೀನೇ ರಾಜ್ಯಭಾರವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಲು ಇಷ್ಟ ಎಲ್ಲದೆ ಹೀಗೆ ಹುಚ್ಚು ಮಾತು ಹೇಳಿ ನೆಚ್ಚುವಿ ಯೆಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ. ಅಂಥಾ ವೈರಾಗ್ಯ ಬರಲು ಏನಾಯಿತಪ್ಪಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ಸುಹಾಸಿನಿಯ ಎವರ ಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಇದ್ದುದು ಇದ್ದ ಹಾಗೆಯೇ ಹೇಳಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಮಹಾರಾಜನು ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮುಖ, ಕಡೆಗೆ ಮುಗುಳು ನಗುತ್ತ, "ಅಷ್ಟೇನಾ!

ಮೂರ್ಖನಾದ ಒಬ್ಬಳು ಹಳ್ಳಿಗಾಡಿನ ಹುಡುಗಿ ಹೇಳಿದ ಹರಟೆ ಮಾತು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನೀನು ಹೀಗೋದು ನಿಶ್ಚಯಕ್ಕೆ ಬರುವುದು ಏನೂ ಬೆನ್ನಾಗಿಲ್ಲ" ಎಂದನು.

"ಅವಳು ಮೂರ್ಖಳಲ್ಲ ಅಪ್ಪಾ, ಒಹಳ ಬುದ್ಧಿವಂತ" ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮ.

"ಅದನ್ನೂ ನೋಡಿಬಿಡೋಣ!" ಎಂದು ಮಹಾರಾಜನು ಕೂಡಲೇ ಭಟರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿ, ಸುಹಾಸಿನಿಯನ್ನು ಸಗೌರವದಿಂದ ಅಂಕುಷವುರಕ್ಕೆ ಬರಮಾಡಿಸಿಕೊಂಡನು.

ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ನಿಜಕ್ಕೂ ಯುವರಾಜನೆಂದು ತಿಳಿದಕೂಡಲೇ, ಸುಹಾಸಿನಿ ಆಶ್ಚರ್ಯವಟ್ಟು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನ ಮುಂದೆ ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ ವಿನಯದಿಂದ, "ನಿಜವನ್ನು ತಿಳಿಯದೆ ಏನೇನೋ ಹೇಳಿಬಿಟ್ಟೆನು. ನನ್ನ ತಪ್ಪನ್ನು ಕ್ಷಮಿಸಬೇಕು" ಎಂದು ಬೇಡಿ ಕೊಂಡಳು.

ಅದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು, "ನಿನ್ನ ತಪ್ಪು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಿಸುವಂತಹದಲ್ಲ. ನೀನು ಹೇಳಿದ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಾನು ಸಾಧಿಸಲಾಗದೆ ಹೋದೆನು. ಆದ್ದು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂಥವೇ ಎಂದು ನೀನು ನಿರೂಪಿಸಬೇಕಾಗಿದೆ, ಅದಾಗದಿದ್ದರೆ ಕೂಡ ಶಿಕ್ಷೆ ಅನುಭವಿಸಬೇಕು" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಸುಹಾಸಿನಿ ಧೈರ್ಯದಿಂದ ಮುಖವೆತ್ತಿ, "ಹಾಗಾದರೆ ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸಗಳು ಸಾಧ್ಯವೇ ಎಂದು ನಿರೂಪಿಸಿ ತೋರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಶಸ್ತ್ರ ಹಾಗೆ ನನಗೆ ಅಧಿಕಾರಬೇಕು" ಎಂದಳು.

"ನಾನು ಈಗ ಯುವರಾಜನೇ ಹೊರತು ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಜನಲ್ಲ. ಇಷ್ಟದಿದ್ದರೆ ನೀನು ಕೇಳುವ ಅಧಿಕಾರ ಯಾವ ರೀತಿಯದೊಂದು ಘೇಳು, ತಂದೆಯನ್ನು ಕೇಳಿ ಅವರಿಂದ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ" ಎಂದನು ಪ್ರತಾಪವರ್ಮ.

ಈ ಸಂಗತಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದ ಮಹಾರಾಜನು ಒಹಳ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚನೆ ಮಾಡಿದನು. ಸುಹಾಸಿನಿ ಬುದ್ಧಿವಂತಳಾಗಿರುವಂತೆ ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. ಅವಳಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಕೊಡಬೇಕಾದರೆ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ರಾಣಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಆಲೋಚಿಸುವಾಗ ರಾಜನಿಗೆ ಒಂದು ಉಪಾಯವು ತೋರಿತು. ಅವನು ಸುಹಾಸಿನಿ ಯೊಂದಿಗೆ, "ಸರಿಯಮ್ಮ, ಈ ದಿನದಿಂದ ನೀನು ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಣಿ. ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನು ಸೈನ್ಯಾಧಿಕಾರಿಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ನೀನು ರಾಜದ್ರೋಹಕ್ಕೆ ತಲೆ ಹಾಕಿದರೆ ಪದವಿಯಿಂದ ತೊಲಗಿಸಲ್ಪಡುವಿ. ನೀನು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ತೋರಿಸಿದ ಮೇಲೆಯೇ ನಿನಗೆ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಮದುವೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲ ಒಂದೇ ತಿಂಗಳು ಗಡು!" ಎಂದನು.

ಮಹಾರಾಜನು ಹೇಳಿದ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಸುಹಾಸಿನಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಳು. ಅವಳೇ ದೇಶಕ್ಕೆ ರಾಣಿಯಾದೂ, ಅವಳ ಮಾತನ್ನು ಎಲ್ಲರೂ ಪಾಲಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದೂ ರಾಜ್ಯದೊಳಗೆಲ್ಲಾ ಸಾರಲಾಯಿತು. ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜನು ತಲೆ ಹಾಕದೆ, ಅಂತಃ ಪುರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದು ದಿಟ್ಟನು. ಸೈನ್ಯವೆಲ್ಲವೂ ಪ್ರತಾಪ ವರ್ಮನ ಅಧೀನವಲ್ಲಿದ್ದಿತು.

ರಾಣಿಯ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಸುಹಾಸಿನಿ ರಾಜ್ಯಪಾಲನೆಯ ವ್ಯವಹಾರದಲ್ಲಿ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲದ ಖರ್ಚುಗಳನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿ, ಅದರಲ್ಲಿ ಉಳಿಯುವ ಧನಕ್ಕೆ ಸರಿದೂಗುವಂತೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಮೇಲಿನ ಕಂದಾಯ ಎನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದಳು. ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಒಳತಾಗುವಂತಹ ಬೇರೆ ಕೆಲವುಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಮಾಡಿಸಲು ಹಚ್ಚಿದಳು. ಅದರಿಂದ ಒಂದು ವಾರದಷ್ಟು ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳ ಗೌರವಾಭಿಮಾನಗಳಿಗೆ ಪಾತ್ರನಾದಳು.

ಅವಳು ತಾನು ರಾಣಿಯಾದ ಇವೃತ್ತನೆ ದಿನದಲ್ಲಿ ಮಹಾರಾಜನನ್ನೂ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನನ್ನೂ ನೋಡಿ. "ಈ ದಿನ ನನ್ನೊಂದಿಗೆ ನಗರ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಬನ್ನಿರಿ. ನಾನು ಸಾಧಿಸಿದ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸ್ವತಃ ನೋಡ ಬಹುದು" ಎಂದಳು.

ಮುಖವರೂ ಮಾರು ಪೇಷಗಳಲ್ಲಿ ನಗರ ಸಂಚಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಟರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯೋದಯವಾಗುತ್ತಾ ಇತ್ತು. ಸುಹಾಸಿನಿ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವ ಒಬ್ಬ ಮನುಷ್ಯನನ್ನು ಎಲ್ಲಿಸಿ. "ಅದು ಯಾವ ದಿಕ್ಕು?" ಎಂದು ಸೂರ್ಯನ ಕಡೆಗೆ ಕೈ ತೋರಿಸಿ ಕೇಳಿದಳು.

"ಪಕ್ಕಿಮ ದಿಕ್ಕು" ಎಂದು ಕೂಡಲೇ ಅವನು ಉತ್ತರ ಕೊಟ್ಟನು.

ಮಹಾರಾಜನಿಗೂ ಪ್ರತಾಪವರ್ಮನಿಗೂ ಉಂಟಾದ ಆತ್ಮರ್ಯಕ್ಕೆ ಮೇರೆ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಅವರು ಮತ್ತೆ ಕೆಲವು ವರ್ಷನರ ಹತ್ತಿರ ಅದೇ ಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿ

ನೋಡಿದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಸೂರ್ಯನು ಉದಯಿಸುವ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಪಕ್ಕಿಮದಿಕ್ಕು ಎಂತಲೇ ಹೇಳಿದರು.

ಅನೇಕ ಮೂವರೂ ನಗರದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಹಿಸುವ ತಾರಾನದಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋದರು. ಸುಹಾಸಿನಿ ಅಲ್ಲಿರುವ ಒಬ್ಬನನ್ನು ಕರೆದು. "ಈ ನದಿಯ ಹೆಸರೇನಪ್ಪಾ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

"ಗಂಗಾನದಿ" ಎಂದನು ಅವನು.

ಅವನು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ; ರಾಜನೂ ದುರವರಾಜನೂ ಯಾರನ್ನು ಕೇಳಿದರೂ ಅದೇ ಉತ್ತರ ಬಂದಿತು.

ಆಗ ಸುಹಾಸಿನಿ ತಲೆಬಾಗಿ ವಿಷಯದಿಂದ, "ಪ್ರಭುಗಳೇ, ನಾನು ಹೇಳಿದ ಕೆಲಸ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವಂತಹುದೇ ಎಂದು ನಿರೂಪಿಸಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದಳು.

"ಇದು ಬಹಳ ವಿಚಿತ್ರವೇ ಸರಿ. ಸೂರ್ಯನು ಎಂದಿನಂತೆಯೇ ಪೂರ್ವ ದಿಕ್ಕಿನಲ್ಲಿ ಉದಯಿಸುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಜನರೆಲ್ಲಾ ಆ ದಿಕ್ಕನ್ನು ಪಕ್ಕಿಮವೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ನಗರದಲ್ಲಿ ಪ್ರವಹಿಸುವ ತಾರಾನದಿ

ಯನ್ನು ಗಂಗಾವದಿ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆಲ್ಲ! ಇದು ಹೇಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಮಹಾರಾಜನು.

"ಮಹಾಪ್ರಭೂ, ನಾನು ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಯಾವ ವಿಧವಾದ ಪರಿಪಾಲನೆಯ ಪದ್ಧತಿಯ ಮೂಲಕ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಸುವಿಸಂತೋಷಗಳೂಟಾಗುತ್ತವೆಯೋ ವಿಷಯವನ್ನೇ ಮೂಲಕೊಂಡಿರುತ್ತಿದ್ದೆವಲ್ಲ. ನಾನು ರಾಯಂತ ಪುರದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದವನಲ್ಲವಷ್ಟೆ. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲೇ ಹುಟ್ಟಿ ಬೆಳೆದ ನನಗೆ ಪ್ರಜೆಗಳ ಕಷ್ಟ ಪೀಡನೆಯೆಂದು ನೆನ್ನಾಗಿ ಗೊತ್ತು. ಆ ಕಷ್ಟ ಅಳವರಿ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಈ ಅವಕಾಶದಲ್ಲಿ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ಮೇಲಾಗುವಂತಹ ಕೆಲವು ಯೋಜನೆಗಳನ್ನು ಕಾಯ್ದು ರೂಪಕ್ಕೆ ಇಳಿಸಿದೆನು. ಕೂಡಲೆ ಪ್ರಜೆಗಳಿಗೆ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಆದರಣೆ ಉಂಟಾಯಿತು. ಮತ್ತೊಂದು ಪಾರದಲ್ಲಿ ನನಗಿಲ್ಲ ನನ್ನ ಮೇಲೆ ಆರಾಧನೆಯ ಭಾವ ಉಂಟಾಯಿತು. ಇದನ್ನೇ ನನ್ನ ವಂಶಕ್ಕೆ ಉಪಯೋಗಿಸಿ 'ರಾಣಿಯ ಆರೋಗ್ಯ ಕೆಟ್ಟದೆ ಆಕೆಗೆ ಬೇಗನೇ ಗುಣವಾಗ ಬೇಕಾದರೆ ಎಲ್ಲರೂ ಪೂರ್ವ ಬಕ್ಕನ್ನು ಪಕ್ಕಮು ದಿಕ್ಕು ಎಂದು ಮೇಲೆ-ನೋಡುತ್ತಿರುವ ಕಾರಾವಿಷಯವನ್ನು ಗಂಗಾವದಿಯಿಂದ ಕರೆಯಬೇಕು. ಹೀಗೆ ನೀಡುತ್ತಿಲ್ಲಾ ಗಂಗೆ ಎನ್ನುವುದ ರಿಂದ ಸೂರ್ಯನ ವಿಜೃಂಭಿತೆಯ ದಿಕ್ಕನ್ನೇ ಎಲ್ಲರೂ ಹೇಳುವುದರಿಂದ ಆ ದೇವತೆಗಳೆಲ್ಲರೂ ಒಂದಾಗಿ

ರಾಗುವ ಆರೋಗ್ಯವನ್ನು ಕಾಣುತ್ತಾರೆ' ಎಂದು ಉಪದೇಶಿಸಿದರ ಮೂಲಕ ಪ್ರಚಾರ ಮಾಡಿದನು" ಎಂದಳು ಸುಹಾಸಿನಿ.

ಪ್ರಕಾಶವರ್ಮನು ಚಪ್ಪಾಳೆ ತಟ್ಟಿ "ಭಲೆಭಲೆ! ಇದಿಷ್ಟು ಸುಲಭವೆಂದು ನನಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ" ಎಂದನು.

ಮಹಾರಾಜನು ಗುಂಭೀರವಾಗಿ "ಸುಹಾಸಿನಿ, ನಾನು ನಿನ್ನನ್ನು ಸೊಸೆಯಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದು ನನ್ನ ಮಾತು ಉಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕೋ, ನಿನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ವಂತಿಕೆಗೆ ಮೆಚ್ಚಿಯೋ ಅಲ್ಲ. ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನೀನು ಪ್ರಜೆಗಳ ಪ್ರೇಮ, ಅವರ ಗೌರವಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಅವರ ಆರಾಧ್ಯ ದೈವದಂತಾದುದ ರಿಂದಲೇ, ನಿನ್ನಂಥವಳೇ ಮಹಾರಾಣಿಯಾಗಿರಲು ತಕ್ಕವಳು. ನಿನ್ನನ್ನು ರಾಜಮಾನ್ಯ ಮಾಡುವುದರಿಂದ ನಾನೂ ಪ್ರಜೆಗಳ ಆದರಣೆಗೆ ಪಾತ್ರನಾಗುತ್ತೇನೆ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ಅಮೂಲ ಕುಂಭವಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಾಶವರ್ಮನೊಂದಿಗೆ ಸುಹಾಸಿನಿಯ ಮದುವೆ ಒಂದು ವೈಭವದಿಂದ ನಡೆಯಿತು. ಪ್ರಕಾಶವರ್ಮನು ರಾಜವಾದರೂ ಕೈನ್ಯಾಧಿಕಾರದಲ್ಲೇ ಇದ್ದು, ಮರಿಸುತ್ತಿರುವ ಪಾತ್ಯಕ ಗಳನ್ನು ಸುಹಾಸಿನಿಗೆ ವಿಟ್ಟು ಉತ್ತಮ ಮಕ್ಕಳು ರಾಜನೆಂದು ಅವನಿಗೂ ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಗಿಡ್ಡಮಂತ್ರಿ

ಅನೇಕ ದ್ವೀಪ ರಾಜ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಪುಷ್ಕರ ದ್ವೀಪವೂ ಕ್ರೌಂಚ ದ್ವೀಪವೂ ನೆರೆದೊರೆಯ ದ್ವೀಪ ರಾಜ್ಯಗಳು. ಕ್ರೌಂಚ ದ್ವೀಪದ ರಾಜನಿಗೆ ಎಲ್ಲಾ ದ್ವೀಪ ರಾಜ್ಯಗಳ ಆಡಳಿತವೂ ಮಿತ್ರರಾಗಿದ್ದರು. ಆದರೆ ಪುಷ್ಕರ ದ್ವೀಪದ ರಾಜನು ಮಾತ್ರ ಕಡಿಯಲಾಗದ ಕಡಲೆಯಂತೆ ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿರ್ದನು. ಅವನನ್ನು ಕೂಡಾ ಮಿತ್ರನಾಗಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ಕ್ರೌಂಚ ದ್ವೀಪದ ರಾಜನು ಯಾವಾಗಲೂ ಯೋಚಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದನು. ಅವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ಸಮರ್ಥರು ಯಾರೊಂದು ಅವನಿಗೆ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ. ಪುಷ್ಕರ ದ್ವೀಪದ ರಾಜನು ಕ್ರೌಂಚ ದ್ವೀಪವನ್ನು ನಿಶ್ಚಿತ್ಯವಾಗಿ ಕಾಣುವವನು. ಅವನಿಗೆ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಲೇವಡಿ ಮಾಡುವ ಗುಣ, ಅಂಭವನು ಬೇರೆಯವರಿಗೆ ಕ್ರೌಂಚ ದ್ವೀಪದ ಹೇಳಿ ಅಪಾರ್ಥ ಉಂಟಾಗುವ ಹಾಗೆ ಮಾಡುತ್ತಾ, ಕೇಡಿಗೆ ಕಾರಣ ನಾಗಲೂ ಬಹುದು. ಸ್ನೇಹ ಮಾಡಿಕೊಂಡರೆ ಆ ಭಯವಿಲ್ಲ.

ಹೀಗೆಲ್ಲ ಯೋಚಿಸಿದ ಮೇಲೆ, ಮಹಾ ಮಂತ್ರಿ, ದೂರದರ್ಶಿಯನ್ನು ಈ ಕಾರ್ಯಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು ಎಂದು ಕ್ರೌಂಚ ದ್ವೀಪದ ರಾಜನಿಗೆ ತೋರಿತು.

ಪುಷ್ಕರ ದ್ವೀಪದ ರಾಜನಿಗೆ ಹಸ್ತಪ್ಪು ಬುದ್ಧಿ ಮನರು ಯಾರೂ ಇಲ್ಲವೆಂಬುದೇ ಅವನ ಈ ವಡಗೂ ಗರ್ವಕ್ಕೂ ಕಾರಣವಾಗಿತ್ತು. ರಾಯಭಾರಿಯಾಗಿ ಬರುವವನನ್ನು ಅವನು ನಂಬಲಿಲ್ಲ, ಹದರಿಸಿ ಹಿಂದಿರುಗಿಸಿ ಬಿಡಬೇಕೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದನು.

ದೂರದರ್ಶಿ ಕೋಟೆಯ ಸಿಂಹದ್ವಾರದ ಬಳಿಗೆ ಏರುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಭಜರು ಬೇಗಬೇಗನೆ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟರು. ಪುಷ್ಕರದ ರಾಜನೂ ಅಲ್ಲಿಗೇ ಬಂದು ಕುಳಿತುಕೊಂಡನು. "ಆ ಹೊತ್ತಿಗೆ ರಾಯಭಾರಿಗೆ ಒಳಗೆ ಒರಬೇಕಾಗಿದ್ದರೆ, ಬಾಗಿಲಿನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ನಾಯಿಗಳು ಪ್ರವೇಶಿಸುವ ತೂತು ಇದೆಯಲ್ಲಾ, ಅದರಲ್ಲಿ ನುಸುಳಿ ಬರುತ್ತಾನಾದರೆ ಬರಲಿ! ಅದಕ್ಕೇನೂ ಅಭ್ಯಂತರವಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳು" ಎಂದನು ಸಿಂಹದ್ವಾರದ ಮೇಲೆ ಕುಳಿತುಕೊಂಡು. ಸುತ್ತಲೂ ಇದ್ದವರೆಲ್ಲಾ ಗೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕರು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ದೂರದರ್ಶಿ ರಾಜನಿಗೆ ದೂರ ದಿಂದಲೇ ಮಂದಿಸಿ. "ಅವನೇ ಮಹಾ ಪ್ರಭುಗಳೇ ನಿಮ್ಮದು ಯಾರಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ ದೇಶವೋ ಅವರನ್ನೂ ಹೋಗಿಬರುವ ದ್ವಾರವೇ ನಮಗೆ ಸಾರು.

ನಾವು ಮನುಷ್ಯರ ದೇಶಕ್ಕೆ ಮನುಷ್ಯರ ಬಾಗಿರಿ
ವಲ್ಲಿಯೂ, ವಾಯುಗರ ದೇಶಕ್ಕೆ ವಾಯುಗರ ಬಾಗಿರಿ
ವಲ್ಲಿಯೂ ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೇ ಸಮಗ್ರ ಪ್ಯಾಯ.
ಸ್ನೇಹವೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿ" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು.

ವೃಷಭವಾಲಕನ ಮುಖ ಬಿಳುಪು. ಅವನು ದೊರೆ
ದಕೊಡುನ್ನು ಸಿಂಹದ್ವಾರದಿಂದಲೇ ಬರಮಾಡಿದ
ಕೊಂಡನು. ಅದಾಗಿ ತನ್ನ ಶತ್ರುದ್ವಾರ ಕುಟಿಯನ್ನೂ
ಇಡಿದನು.

ದೊರೆದರ್ಶಿ ಬಹಳ ಗಿಡ್ಡಗಿಡ್ಡನು. ಕುಟಿಯಲ್ಲಿ
ಕುಳಿತು ಅರ್ಧ ಭಾಗಕ್ಕೂ ಬಾರದವನು. ಮತ್ತೆ
ಅವನಿಗೆ ಅವಮಾನ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ವೃಷಭ
ರಾಜನು, "ನಿಮ್ಮ ಒಂದಿಯ ಶಾಗೆಯೇ ನಿಮ್ಮ
ರಾಜ್ಯದ ಜನರಲ್ಲಾ ಗಿಡ್ಡರೇ ಏನು?" ಎಂದನು.

ಕೊಡಲೇ ದೊರೆದರ್ಶಿ ಮಂತ್ರಿ, "ರಾಜಾ ನಮ್ಮ
ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಗೆ ಬಗೆಯ ಮನುಷ್ಯಗಿಡ್ಡರೇ. ನಾವು
ಒಂದು ನಿಯಮವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದೇವೆ. ಅಲ್ಲರ
ಬಳಿಗೆ ಗಿಡ್ಡರನ್ನೂ, ದೊಡ್ಡವರ ಬಳಿಗೆ ದೊಡ್ಡವ
ರನ್ನೂ ಕಳುಹಿಸಬೇಕೆಂಬುದು ನಮ್ಮ ಪದ್ಧತಿ. ಅದಕ್ಕೇ
ನನ್ನನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಎಲ್ಲಾ ದೇವರ
ಸೃಷ್ಟಿ ಹಾನಿ? ಸ್ನೇಹವೇ ನಮ್ಮ ಗುರಿ" ಎಂದನು.

ವೃಷಭ ರಾಜನ ಮುಂದೆ ಮುಖ ಸಿಡಿದಹಾಗಾ
ಯಿತು. ಗಿಡ್ಡತನ ಮಾಡಿದ ಝಳಕಾಯಿಸುತ್ತಿರುವಾಯಿತು.

ಈ ಗಿಡ್ಡ ಮಂತ್ರಿಯನ್ನು ಹೇಗೆ ಅಡಗಿಸುವುದೆಂದು
ವನ: ಅರೋಹಣಿಗೆ ತೋಡಗಿದನು ಆ ರಾಜಾ.

ಈ ಕೆಲವುಂದಿ ಭುರು ಒಬ್ಬ ಪೈರಿಯನ್ನು
ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು, ಇವನು ಕ್ರೂರ ದ್ವೀಪದವನೆಂದೂ,
ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡಿದನೆಂದೂ ಕ್ರಿಯಾದಿ ಮಾಡಿದರು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ವೃಷಭ ರಾಜನು ಹೇಳಬೇಡಾಗಿ,
"ವಿನೋಯ್, ಕ್ರೂರತ ಮಂತ್ರಿ! ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ
ದಲ್ಲಿರುವವರೆಲ್ಲರೂ ಕಳ್ಳರೇ ಏನು?" ಎಂದನು.

ಕೊಡಲೇ ಕ್ರೂರತಮಂತ್ರಿ, "ಅದು ನಿಮ್ಮ
ಮಂತ್ರಿನ ಪ್ರಭಾವ ಮಹಾರಾಜರೇ, ಅದರ ಮೇಲೆ
ಕಾರಿಲ್ಲ. ಕೊಡಲೇ ಈ ರಾಜ್ಯದವರ ಒಂದಿಯೇ
ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿರುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ
ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನದ ಗಾಳಿಹೂವು ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮವರು
ಒಂದರೂ ಅಲ್ಲಿ ಕಳ್ಳತನ ಮಾಡದಾರರು. ಅದಕ್ಕೇ
ಸ್ನೇಹದ ರಾಯಭಾರಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೇನೆ" ಎಂದನು.

ಈ ಮಾತು ಕ್ರೂರತ ರಾಜನ ಕಡೆಗೆ ಹಾಕಿತು.
"ಹಾಗಾದರೆ ಮೊದಲಿತೋಗಾ, ನಿಮ್ಮ ರಾಜ್ಯ
ದೊಂದಿಗೆ ಸ್ನೇಹಮಾಡಿಕೊಳ್ಳೋಗಾ" ಎಂದನು
ಸಗುತ್ಯಾ.

ಗಿಡ್ಡ ಮಂತ್ರಿ ದೊರೆದರ್ಶಿ ಬಂದ ಕಾರ್ಯವು
ಸಿದ್ಧಿಸಿತು. ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ನೇಹ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು
ಅವನು ಹಿಂದಿರುಗಿದನು.

ಕೃಷ್ಣ ಮತ್ತು ಕೃತಾಯುಗಳಾದ ಮೇಲೆ ಬರುವ
ದ್ವಾಪರಯುಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೆಚ್ಚಿನ ಸಂಖ್ಯೆಯಲ್ಲಿ
ರಾಕ್ಷಸರು ಮನುಷ್ಯರಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದುದರಿಂದ ಭೂಮಿಗೆ
ಭಾರ ಹೆಚ್ಚಾಯಿತು. ಭೂದೇವಿ ಅಂತಹ ಕೆಟ್ಟ
ಭಾರವನ್ನು ಹೊರಲಾಗದೆ, ಅದರಿಂದಾಗುವ ಬಾಧೆ
ಯನ್ನು ತಾಳಲಾಗದೆ ಮೌನವಾಗಿ ಅರಣ್ಯವೆಳೆಯಿತು.
ವಿಷ್ಣುವಿನ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ತನ್ನ ಕಷ್ಟವನ್ನು
ವೊರೆಯುತ್ತಾಳೆ.

“ದೇವೀ, ಸ್ವಲ್ಪ ಸಹನೆಯಿಂದಿರು. ನಾನು
ಕೃಷ್ಣಾವತಾರವನ್ನೆತ್ತಿ, ನಿನ್ನ ದುಃಖವನ್ನು ತುಂಬಿ
ಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಅಭಯವಿತ್ತನು ವಿಷ್ಣು. ಈ
ಅಭಯ ವಚನದಿಂದಲೇ ಭೂದೇವಿಯ ಅರ್ಧಭಾರ
ಕಡಿಮೆಯಾಯಿತು.

ಅದಿಗಾಲದಿಂದಲೇ ವಿಷ್ಣುವಿಗೆ ಪ್ರಸಾದಿತವಾದ
ಕಾಲನೇಮಿ ರಾಕ್ಷಸನು ಕಂಸನಾಗಿ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ
ಹುಟ್ಟಿದನು ಈ ಕಂಸ ತಂದೆ ಮಥುರಾಸಗರ
ವನ್ನಾಳುವ ಉಗ್ರಸೇವ ಮಹಾರಾಜ.

ಕಂಸನು ಉಗ್ರ ಸೇವ ಮಹಾ ಹುಟ್ಟಿದನು
ಒಂದು ವಿಚಿತ್ರ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ. ಉಗ್ರ ಸೇವ ವಿಷ್ಣುವಿನ
ವಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಹೆಂಡತಿಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟು
ವಿರಹತಾವದಲ್ಲಿದ್ದ ರಾಣಿಯನ್ನು ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿ
ಉಗ್ರಸೇವನ ರೂಪ ತಾಳಿ ಮೊಸರಿನಿಂದನು. ಆ
ಕಾಲನೇಮಿ ಅವಳ ಗರ್ಭವನ್ನು ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಕಂಸನಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಿದನು. ಹೀಗಾಗಿ ಸಾತ್ವಿಕ ಗುಣಗಳಿರುವ
ಉಗ್ರಸೇವನು ಕೆಟ್ಟ ಮಗನ ತಂದೆ ಎನಿಸಿಕೊಳ್ಳ
ಬೇಕಾಯಿತು.

ದೇವತಾಸುರರ ಗುಡದಲ್ಲಿ ದಾಸವಾಗಿ ನಾಯಕ
ನಾಗಿ ವಿಷ್ಣುವಿನೊಂದಿಗೆ ದೋರಾಡಿದ ವಿಷ್ಣುವೆತ್ತಿ,
ರಾಜನೇ ಮಗಧ ರಾಜ್ಯವನ್ನಾಳುವ ಜರಾಸಂಧನಾಗಿ
ಹುಟ್ಟಿದನು. ಜರಾಸಂಧನು ಮಹಾ ಕ್ರೂರನೂ,
ದೊಡ್ಡ ಒಲಿತಾರನೂ ಆಗಿದ್ದನು. ಈ ಜರಾಸಂಧನು
ರಾಜಕುಲಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಓಡಿದು ತಂದ, ತಾನು ವ್ಯಾಜಕುಲ
ಭೈರವನಿಗೆ ಒಲಿದುಕೊಳ್ಳು ಸೇವೆ, ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು.
ಕಂಸನು ಜರಾಸಂಧನ ಅಳಿಯನಾಗಿದ್ದನು.

ಉಗ್ರಸೇನನ ತಮ್ಮನ ಕುಮಾರಿಯಾದ ದೇವಕಿಗೆ ಯಮುನಾರಿಡ ರೋಗವು ಮೂಡಿತು. ಆಗ ಅವಳು ವಿವಾಹವಾದಳು. ಆ ಕುರಿತು ಸ್ವಲ್ಪ ಬಂದ ವಿವೇಕ ಸಂಭವ ಘಟಿತು. ಹೊಸಕ್ಕಾಗಿ ಮದುವೆಯಾದ ದಂಪತಿಗಳನ್ನು ಕಂಸನು ರಥದ ಮೇಲೆ ಕುಳ್ಳಿರಿಸಿ ಕೊಂಡು ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ, 'ಈ ದೇವಕಿಯ ಎಂಟನೇ ಸುತನು ನನ್ನ ಕೊಡುಗೆಯಾಗುವುದು' ಎಂದು ಆಕಾಶವಾಣಿ ಧ್ವನಿಸಿತು.

ಆಗ ಕಂಸನು ದೇವಕಿಯನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ನೋಡಿದನು, ವಸುದೇವನು ಅಡ್ಡಬಂದು, ಬಹು ದೀನನಾಗಿ ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ದೇವಕಿ ವ್ರಸವಿಷವ ಶಿಶುಗಳನ್ನು 16 ಜನ ಕೊಂದಳೆಂದು ಮುತು ಕೊಟ್ಟನು. ಅದರಂತೆ ಆರು ಶಿಶುಗಳನ್ನು ಕಂಸನು ಕೊಟ್ಟುಬಿಟ್ಟನು ವಸುದೇವ.

ದೇವಕಿಯ ಏಳನೇ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ವಿಷ್ಣುವಿನ ಆಜ್ಞೆಯಂತೆ ಅದೇನೂ ಕೂಡಲೇ ಜನಿಸಿದನು.

ಆ ಕುರಿತನ್ನು ಗೋಕುಲದಲ್ಲಿ ವಸುದೇವನು ಇಷ್ಟಕ್ಕೂ ತಿಳಿದುಕೊಂಡ ರೋಗವಾಯಿ ಗರ್ಭದೊಳಗೆ ಸುಲಿಖಿಟ್ಟು ವಿಷ್ಣು ಅಂಕುರವಾಗಿ ಮಾಯೆಯನ್ನು ನಂದಗೊಳವನ ತಂದತಿಯಾದ ಯಶೋದೆಯ ಗರ್ಭದಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟುವಂತೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದರಂತೆ ದೇವಕಿಯ ಏಳನೇ ಗರ್ಭವು ಪ್ರಸವವಾಗದೆ ಇಂಗಿಹೋಯಿತು. ಅನಂತರ ಎಂಟನೇ ಬಾರಿ ದೇವಕಿ ಗರ್ಭಿಣಿಯಾಗಿರುವಳೆಂದು ತಿಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಈ ಶಿಶುವೇ ತನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವಂತಹು ದೆಂದುಕೊಂಡು ಕಂಸನು ದೇವಕಿ ಮನೆಯನ್ನು ಕಾರಾಗೃಹದಲ್ಲಿ ಇರಿಸಿದನು.

ಪ್ರಾಮಾಣ್ಯವನ್ನು ಕೃಷ್ಣವತ್ಸ ಅಜ್ಞಾನಿಯಾದನು. ಬಂದನು ರೋಗವೇ ನಿಶ್ಚಿತವೆಂದಿಗೆ ಇರಲಾಗಿ ಮಧ್ಯರಾತ್ರಿಯ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಕಾವಲಿನ ಭಟರು ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿಯದಂತೆಯೇ ನಿಶ್ಚಯ ಮುಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಬಿಡಿದ್ದರು.

ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವಕಿ ಗಂಡು ಮಗುವನ್ನು ಪ್ರಸವಿಸಿದಳು. ವಿಷ್ಣುವೇ ಅವಳ ಮಗನಾಗಿ ಅವತರಿಸಿ ಕೃಷ್ಣನೆಂಬವನು. ಆಗ ಸರಮನೆಯ ಬಾಗಿಲು ತಾನಾಗಿ ತೆರೆಯಿತು.

ವಿಷ್ಣುವಿನ ಆದೇಶದಂತೆ ವಸುದೇವನು ಶಿಶು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಯಮುನಾ ನದಿಯನ್ನು ದಾಟಿ ಗೋಕುಲಕ್ಕೆ ಹೋದನು.

ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ಗೋಕುಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಮಾಯಾನಿದ್ರೆ ಆವಹಿಸಿತು, ಏನೂ ನೋಡದಂತೆ ನಿಶ್ಚಯದಲ್ಲಿಯೇ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವನ್ನು ಹಡೆದ ಯಶೋದೆಯ ಒದಿಯಲ್ಲಿ ವಸುದೇವನು ಕೃಷ್ಣ ಶಿಶುವನ್ನು ಇಟ್ಟು ವ್ಯಾಗ್ರವಿದ್ದಂತಹ ಯಶೋದೆಯ ಹೆಣ್ಣು ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿಂದ ಹೊರಟುಹೋದನು.

ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ನೆರೆಮನೆಗೊಳಗೆ ದಿಕ್ಕುಗಳನ್ನು ಕೊರೆಯುವಂತೆ ಆ ಹೆಣ್ಣು ಮಗು ಕ್ಯಾರು ಕ್ಯಾರಂದು ಕೂಗಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಓಡಿ ಬಂದ ಕಂಸನು ಆ ಶಿಶುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ವಧ್ಯಶಿಲೆಯ ಮೇಲೆ ಹೊಡೆದು ಕೊಲ್ಲಲು ಎತ್ತಿದನು. ಅಗ ಆ ಶಿಶು ಭಕ್ಕನೆ ಅವನ ಕೈಯಿಂದ ಜಾರಿ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಕಿಲಕಿಲನೆ ನಕ್ಕು, "ಎಲೋ ಕಂಸಾ! ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲುವವನು ಕ್ಷೇಮವಾಗೇ ಇದ್ದಾನೆ!" ಎಂದು ಹೇಳಿ ದುರ್ಗಾದೇವಿಯಾಗಿ ತೋರಿ, ಮರುಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ಮಾಯವೂ ಆಯಿತು.

ಗೋಕುಲದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನು ಹುಟ್ಟಿದನೆಂದು ಸಂಭ್ರಮ ವಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣಾಷ್ಟಮಿ ಎಂದೂ, ಗೋಕುಲಾಷ್ಟಮಿ ಎಂದೂ ಆ ದಿನವು ಕೊಂಡಾಡಲ್ಪಟ್ಟಿತು. ಆದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಅಣ್ಣನಾಗಿ ರೋಹಿಣಿಗೆ ಬಲರಾಮನು ಹುಟ್ಟಿದ್ದೂ ಆಗಿತ್ತು.

ಒಂದು ದಿನ ನಾರದನು ಕಂಸನ ಬಳಿಗೆ ಒಂದು, 'ಕಂಸಾ, ನೀನು ಉಗ್ರಸೇನನಕುಮಾರನಾಗಿ ಕಂಡರೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ನೀನು ಕಾಲನೇಮಿ. ನಿನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲ ಬೇಕೆಂದು ಹುಟ್ಟಿದ ಆ ವಿಷ್ಣು ಎಲ್ಲಿಯೋ ಇದ್ದಾನೆಂದು ಕೇಳಿರುವೆಯಷ್ಟೆ? ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಡ. ನಿನ್ನ ಕಡೆಯನ್ನು ಕಾಯುತ್ತ ಲೋಕಮೊಳಗಿನ ನಿನ್ನ ಕಡೆಯ ರಾಕ್ಷಸ ರೆಜ್ಜಾ ಎದುರು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ" ಎಂದು ಜಾಗೃತ ಹೇಳಿ ಹೋದನು.

ಇದರಿಂದ ಭೀತನಾದ ಕಂಸನು ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದ ಏನೊ ಮಾಡಲಾಗದೆಂದುಕೊಂಡು, ಮೊದಲು ಕಂದೆಯಾದ ಉಗ್ರಸೇನನನ್ನು ಕಾ ರಾ ಗ್ರ ಹ ದ ಳ್ಲಿ ಬಂಧಿಸಿ ಸಿಂಹಾಸನವನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿಕೊಂಡನು.

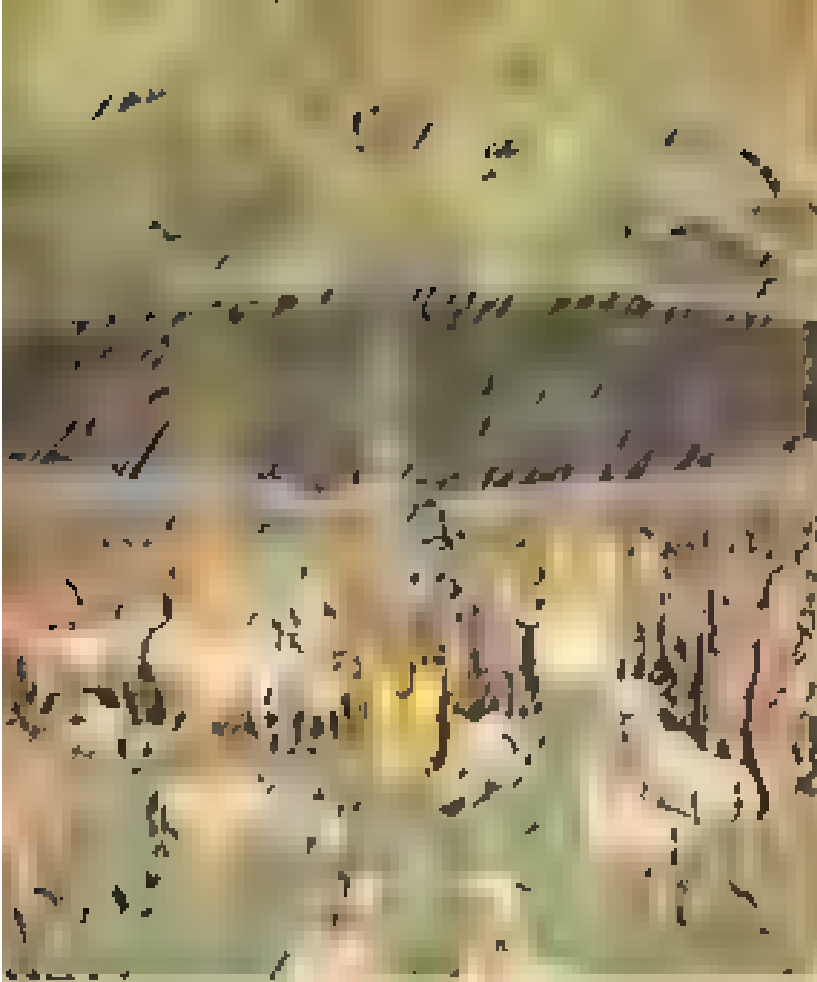
ಹೀಗೆ ಕೇಳುವವರಿಲ್ಲದೆ ಪಾತಾವರಣವು ತನಗೆ ತಕ್ಕಂತೆ ಸುಯಾದ ಮೇಲೆ ಎಲ್ಲಿದ್ದಿದ್ದ ರಾಕ್ಷಸರನ್ನೆಲ್ಲಾ ತನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕರೆಯಿಸಿ ಆಪ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ

ಕೊಂಡನು. ಹುಟ್ಟಿದ ಹಸುಕಂದಗಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು ಮಾಯಾವಿನಿಯಾದ ಪೂತನಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಆ ರಕ್ಕಸ ಪೂತನಿ ಉದೊಳಗಿನ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಕೊಲ್ಲುತ್ತ, ಮಾನವ ಸ್ತ್ರೀಯ ರೂಪದಲ್ಲಿ ಗೋಕುಲಕ್ಕೆ ಹೋದಳು. ಕೃಷ್ಣನಿಗೂ ವಿಷದ ಹಾಲು ಕುಡಿಸಲು, ಆ ಪೂತನಿ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಎತ್ತಿ ಕೊಂಡಾಗ, ಕೃಷ್ಣನು ಅವಳ ಪಾಶವನ್ನೇ ಹೀರಿ ಕೊಂಡು ಹಾಕಿದನು.

ಆಮೇಲೆ ಕಂಸನು ಕಳುಹಿಸಿದ ತೃಣಾವರ್ತನೆಂಬ ರಾಕ್ಷಸನು ಸುಳಿಗಳಿಗಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಆಕಾಶಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿಕೊಂಡು ಹೋಗಲು, ಕೃಷ್ಣ ಶಿಶು ಅವನನ್ನು ಕೊಂದಿತು. ಒಂದಿಬಾರಿಗೆ ಮುಗಿದಿದ್ದ ಶಕಟಾಸುರ ವನ್ನೂ, ಕೃಷ್ಣನು ತುಳಿದು ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿದನು. ಯತೋದೆ ಅದ್ಭುತ ಶಕ್ತಿಯುಳ್ಳ ತನ್ನ ಮಗ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಅತ್ಯಂತ ಮುದ್ದಿನಿಂದ ಬೆಳೆಸುತ್ತ, ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ವಾಕ್ಯವು ದೊಡ್ಡ ಕಂಠವಾಗಿ ಧುಮುಕಿ
ತನ್ನ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾದ ಮನೆಯಿಂದ ಬೆಳ್ಳೆ
ಕಡ್ಡು ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದನು.

ಕೃಷ್ಣನ ಜೀವನದ ಈ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ
ಕೃಷ್ಣನ ಜೀವನದ ಈ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ
ಮುಂದುವರಿದು ಹೋಯಿತು.

ಎರಡನೆಯದರಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನ ತಂದೆ ತಾಳಲಾಗ
ದಂತಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಒಮ್ಮೆ ಯಶೋದೆ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು
ಬರಣಿಗೆ ಕಟ್ಟಿ ಹಾಕಿದಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಎರಡು ಜಂಟಿ
ಮರಗಳ ಸಂಧಿನಲ್ಲಿ ತೂರಿ ಆ ಮರಗಳನ್ನು
ಬೇರಿನೊಂದಿಗೆ ಉರುಳಿಸಿ, ಗಂಧರ್ವರನ್ನು ತಾವ
ದಿಂದ ಮುಕ್ತಗೊಳಿಸಿದನು.

ಮಣ್ಣು ತಿಂದವೆಯು ಮೂರುಕೆಳಗೆ, ಯಶೋದೆ
ಬಾಲು ತೋರಿಸಲು ಹೇಳಿದಾಗ, ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ
ಮನೆಯಿಂದಲೂ ಮಗನು ಬಂದನು. ತನ್ನ
ಬೆರಗಾಗಿಸಿದನು ಬಾಲಕೃಷ್ಣ.

ಕಾಳಿಯು ಮಹಾಸರ್ಪದ ಹೆಣ್ಣಿನ ಮೇಲೆ
ಕೃಷ್ಣನು ತಂದವ ನೃಪಮುಡಿ ಅದನ್ನು ಮಹಾಸರ್ಪ
ಮಾಡಿ ಓಡಿಸಿದನು.

ಗೋಕುಲ ಸಮಾಜದ ಒಂದು ದಾಹಕ್ಕೆ ಮುಕ್ತಿ
ಮಾಗಿಸಲು ಅಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಪುನರಾವೇಶವನ್ನು
ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು ಗುಡುಗು ಸಿಡಿಲು
ಗಳೊಂದಿಗೆ ಜಡಿಮಳೆ ಸುರಿಸಿದನು. ಗೋಕುಲ
ಮೇಲೆ ಹಾಕಬೇಕಾದ ತನ್ನ ಮಗ ಅಗ ಕೃಷ್ಣನ
ಒಂದು ಕಿರುಕುಳದ ಗೋಪಧರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ
ತನ್ನ ಮಗನು ಗೋಕುಲವನ್ನು, ಗೋಕುಲವನ್ನು
ತನ್ನ ಕಾವಾಡಿ ಇಂದ್ರನ ಗರ್ವವನ್ನು ಮುರಿದನು.

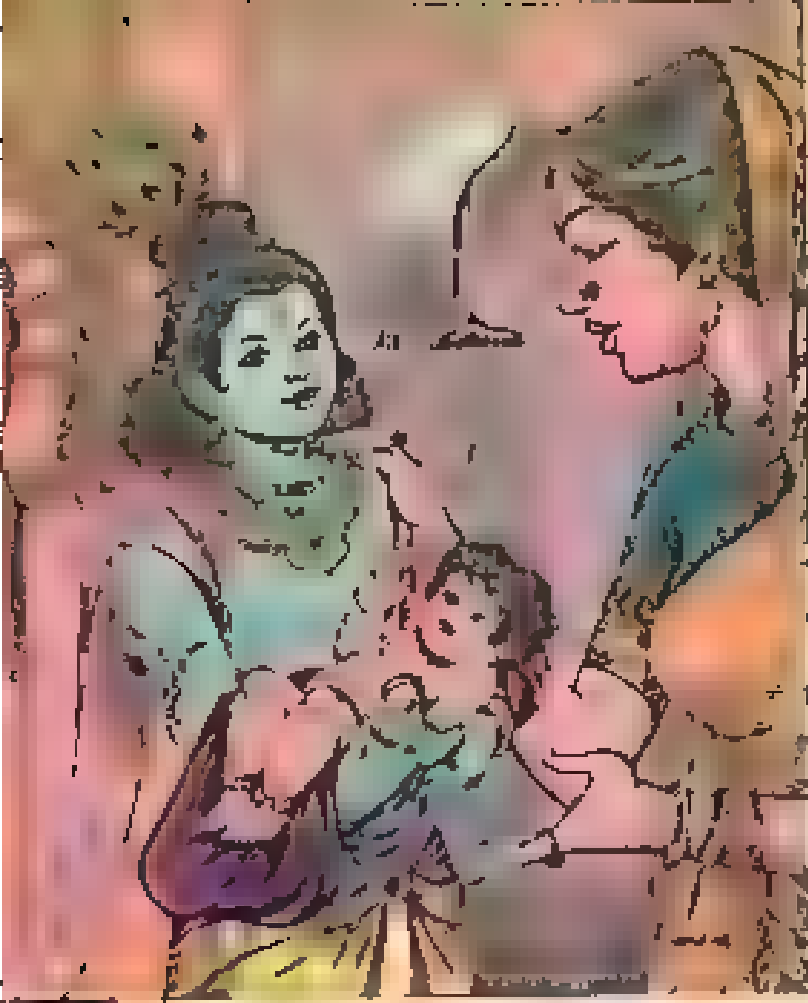
ದೇವಗೋಪಾಲನಾಗಿ ಕೃಷ್ಣನು ಹಸುಗಳ ಮಂದ
ಯನ್ನು ಕಾಯ್ದನು. ಮಹಿಳೆ ಗಾಳಿಯಿಂದ ಗೋವು
ಗಳನ್ನು ಮಾತ್ಸರವಲ್ಲದೆ, ಗೋಕುಲವನ್ನು ಪರವಶ
ಗೊಳಿಸಿದನು. ತನ್ನ ಒರಟಾದ ಸಿಕ್ಕಿಂಟು ಒಂದ
ಅಂಶ ಮಂದಿ ರಾಕವನ್ನು ಹತ ಮಾಡಿದನು
ಕೆಲವರನ್ನು ಬಲರಾಮನು ಕೊಂದನು.

ಕಪಿ ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮರು ತನ್ನ ಮೂಲ ಮೈ
ಗಲೆಯ ಕಂಠದ ಗುರುತಾಗಿ ತನ್ನ ತನ್ನ ತನ್ನ
ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಅವರನ್ನು ಕೊಡಲು ನಿರ್ಧರಿಸಿ ಕೊಡಲು
ತಾನು ಧನುರ್ವಿಭಾಗ ಮಾಡುವೆನೆಂಬ ವಿವರದಲ್ಲಿ
ಅವರನ್ನು ಮುರಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ. ಅವರನ್ನು ಮೂಲಕ
ಬರಮಾಡಿ ಕೊಂದನು. ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲು
ತನ್ನ ಮುರಿದುಕೊಳ್ಳಲಿ ಅವರನ್ನು ಹತರಾದರು.

ಕೃಷ್ಣನು ನೇರಾಗಿ ಹೋಗಿ ಸಿಂಹಾಸನದಲ್ಲಿದ್ದ
ಕಂಠವನ್ನು ಜುಟ್ಟು ಹಿಡಿದು ಕೆಳಗೆಳೆದು ಮುಖ್ಯ
ಘಾತದಿಂದ ಕೊಂದನು.

ಆಮೇಲೆ ಕೃಷ್ಣನು ದೇವಕಿ ಮಗುವೆವರನ್ನೂ,
ಒಂದು ರಾತ್ರಿ ಅವಳು ಬೆಳೆಸಿದ ಮಗುವನ್ನು ಸೆರೆ ಮಾಡಿ
ಯಿಂದ ಬಿಡುಗಡೆ ಮಾಡಿ, ಉಗ್ರ ಸೇನನನ್ನು
ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲೆ ಕೂಡಿಸಿದನು.

ರಾಜನಾದ ರಾಕ್ಷಸ ಕಾಲಯವನನನ್ನು ಉಬ್ಬಿಸಿ ಕೊಳಿಸಿ ಬಿಡ್ಡಿ. ಹುರಿಗೊಳಿಸಿ ಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ಜಗಳಕ್ಕೆ ಕಾಲು ಕೆದರಿಸಿ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿದನು.

ಕೃಷ್ಣನು ಕಾಲಯವನನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕದಂತೆ ಓಡುತ್ತ, ಓಡುತ್ತ ಓಡುತ್ತ ದೊಡ್ಡ ಗುಹೆಯೊಳಗೆ ನುಗ್ಗಿದನು. ಆ ಗುಹೆಯಲ್ಲಿ ಮುಚುಕೊಂಡನು. ಸ್ವಯಂಕ್ಷೇಪವು ಕೃಷ್ಣನು ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ ಅವನನ್ನು ದಾಟಿ ಆಚೆಗೆ ಹೋಗಿ ಅಡಗಿದನು.

ಮುಚುಕೊಂಡನು ಇಷ್ಟಾಗಿ ಕಾಪರ ಕಾಲದ ಮಾಂಧಾತನ ಕುಮಾರನು. ದೊಡ್ಡ ರಾಜನಾಗಿ ಮೆರೆದ ಮುಚುಕೊಂಡನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ಗಲಗೂ ಸುಜಾಯ ಮಾಡಿದವನು. ದೇವತೆಗಳು ದುಚ್ಚ ದರವನ್ನು ಕೇಳುವಂತೆ ಹೇಳಲು, ತನಗೆ ಮೋಕ್ಷಪಡೆಕೊಂಡು ಮುಚುಕೊಂಡನು ಕೇಳಿದನು.

ದ್ವಾಪರ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣನ ದರ್ಶನವಾದ ಮೇಲೆ ಮೋಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೆಂದು ದೇವತೆಗಳು ಶೋಧರು. ಅವರಿಗೆ ನಿರ್ದಿಸುವನೆಂದೂ, ತನ್ನ ನಿರ್ದೇಯನ್ನು ಕೊಡುವವರು ತಾನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಬಿಡುವುದಾಗಿ ಹೋಗುವೆನೆಂದೂ ಅವನು ಪರ ಪಡೆದಿದ್ದನು.

ಕಾಲಯವನನು ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಆ ಗುಹೆಗೆ ಹೋಗಿ ಮಲಗಿದ್ದ ಮುಚುಕೊಂಡನನ್ನು ಕೃಷ್ಣನೆಂದೂಕೊಂಡು ಓಡೆವನು. ನಿರ್ದಾಭಂಗವಾದ ಮುಚುಕೊಂಡನು ತೀಕ್ಷ್ಣದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ನೋಡಿದ್ದೇ ತಡ, ಕಾಲಯವನನು ಭಗ್ಗನೆ ಉರಿದು ಬಿಡಿದು ಹೋದನು.

ಅಮೇಲೆ ಕೃಷ್ಣನು ಮುಚುಕೊಂಡನಿಗೆ ಚರ್ಚನ ಮತ್ತು ಬದರಿಕಾಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಕವಚ ಮಾಡಿದರ ಮೋಕ್ಷ ಸಿದ್ಧಿಸುವುದೆಂದು ಹೇಳಿ ಮುಚುಕೊಂಡನನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಬಿಟ್ಟನು.

ಈ ಬಗೆಯ ಮಹಾ ಮಹಾ ಕಾರ್ಯಗಳನ್ನು ಸಾಧಿಸಿ ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮರು ಯುವಕರಾದಾಗ, ಯದುಮಂತ್ರದವರಿಗೆ, ಅವರು ನಾಯಕರಾದರು. ಯದುಮಂತ್ರವು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು.

ಜರಾಸಂಧನೇ ಕೃಷ್ಣನ ಪ್ರತಿಬಿಂಬವಾಗಿ. ತನ್ನ ಕುಮಾರಿಯಾದ ಅಸ್ತಿ ಮತ್ತು ಪ್ರಾಪ್ತಿಯರನ್ನು ವಿಧವೆಯಾಗುವಂತೆ ಮಾಡಿದ ಕೃಷ್ಣನ ಮೇಲೆ ಅವನು ಕೀವ್ರ ಹಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನು. ಅಂತೆಯೇ ಅವನು ಬಹಳ ಸಾಧನೆ ಮಾಡಿ ಇಪ್ಪತ್ತ ಮೂರು ಅಕ್ಷೋಹಿಣೀ ಸೈನ್ಯವೊಂದಿಗೆ ಬಂದು ಮಥುರೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿದನು.

ಅವನ ಪಯತ್ನವು ವಿಫಲವಾಯಿತು. ಕೃಷ್ಣನು ಜರಾಸಂಧನನ್ನು ಕೊಂದನು. ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ವಾರಾಗಿ ಹೋಗಲು ಬಿಟ್ಟನು.

ಹಗೆ ಕೊಟ್ಟ ಜರಾಸಂಧನು, ವಾಮನ ಮಾರ್ಗದ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹಿಡಿದು, ಯವನ ಮೈವೃದ

ಶಾತೃ ಸ್ವರಾಜ ಜಯವಿಜಯರು, ಅವರ ಕುಲದೇವತೆ ದಕ್ಷದಲ್ಲಿ ಶಿಶುಪಾಲ, ದಂತವೃಕರು. ಹೆಸರಾದ ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ಶತ್ರುಗಳಾಗಿ ಜುಗುಪ್ಸೆಯು ಬೀದಿ ಬೇಡಕ್ಕೆ ರಾಜನಾದ ದಮಘೋಷನಿಗೆ ಕುಮಾರನಾಗಿ ಶಿಶುಪಾಲನು ವಿಚಿತ್ರನಾಗಿ ಹುಟ್ಟಿದ್ದನು. ಹುಟ್ಟಿದ ಮಗುವಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಕೈಗಳೂ ಮೂರು ಕಣ್ಣುಗಳೂ ಇದ್ದುವು.

ಯಾರು ಮಗು ವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡಾಗ ಎರಡು ಕೈಗಳೂ, ಮೂರನೇ ಕಣ್ಣೂ ದೂರವಾಗುವವೋ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲೇ ಕೊಲ್ಲಲ್ಪಡುತ್ತಾನೆಂದು ಆಕಾಶ ವಾಸಿಯಾಯಿತು.

ಶಿಶುಪಾಲನ ತಾಯಿ ಸಾತ್ವತ ಬಂದವರ ಕೈಗಳಿಗೂ ಆ ಮಗುವನ್ನು ಎತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವ ಕೊಹುತ್ತವಳು. ಈ ಸಾತ್ವತ ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮರಿಗೆ ಅತ್ತೆಯಾಗಬೇಕು, ಸಾತ್ವತ ಅವರ ಕೈಗೂ ಮಗುವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಳು. ಕೃಷ್ಣನು ಎತ್ತಿಕೊಂಡ ಕೂಡಲೆ ಮಗುವು ವಿಸ್ಮಯ ಕೈಗಳೂ, ಕಣ್ಣೂ ಮೂರುಬಾಗಿಹೋಗಿ ಸಾಧಾರಣ ಶಿಶುವಿನಂತಾಯಿತು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿ ಸಾತ್ವತ ಕುಲದ ಹೆಸರಿನವರು, ಶಿಶುಪಾಲನು ಮೂರು ಕಪ್ಪು ಮೊಡಿದರೂ ಕೋಪ ತೋರಿಸದೆ ಕ್ಷಮಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತೆ ಸಾತ್ವತ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಕೇಳಿಕೊಂಡಳು, ಹಾಗೆಯೇ ಆಗಲೆಂದು ಅವಳಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟನು ಕೃಷ್ಣ.

ಶಿಶುಪಾಲನು ರಾಜನಾದ ಮೇಲೆ ಜರಾಸಂಧ ನೊಂದಿಗೆ ಸೇರಿ, ಅಪರಾಧಗಳನ್ನೂ ಅಪಾಚಾರಗಳನ್ನೂ ನಾನಾಬಗೆಯಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಬಂದನು. ಅವನ ತಮ್ಮ ದಂತವೃಕನೂ ಅವನಿಗೆ ಜತೆಯಾಗಿದ್ದನು.

ಜರಾಸಂಧನು ಮೊಕುಮಾಟಗೂ ಮಥುರಾ ನಗರದ ಮೇಲೆ ದಾಳಿ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದನು ಕೃಷ್ಣನು ಅವನನ್ನು ಪಡೇಪಡೇ ಸೋಲಿಸಿ ಕೊಡುತ್ತಲೇ

ಇದ್ದನು. ಇದರಿಂದ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ದುಷ್ಟರಾದ ಎಷ್ಟೋ ರಾಜರು ಸತ್ತರು.

ಕೃಷ್ಣನು ಸಮುದ್ರ ರಾಜನನ್ನು ಪ್ರಾರ್ಥಿಸಿ ಸ್ಥಳ ಕೇಳಿದನು. ಇಮ್ಮದಾದ ಮಥುರದಲ್ಲಿ ವಿಸ್ತೃತವಾಗಿರುವ ಸುರಕ್ಷಿತವಾದ ದ್ವಾರಕಾನಗರವನ್ನು ವೈಭವೋಪಿತ ವಾಗುವಂತೆ ನಿಮಿಷದ ಮೊದಲು ಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ವರಗಳೊಂದಿಗೆ ಹೋಗಿ ದ್ವಾರಕೆಗೆ ಸೇರಿಕೊಂಡನು.

ಜರಾಸಂಧನು ವಟ್ಟು ಬಿಡದೆ ಕೊನೆಯವರೆಗೂ ಶಿಶುಪಾಲ, ದಂತವೃಕ, ವಸಿಷ್ಠ, ಸಾಲ್ವ ವೊಂದರಾದ ಹಸ್ತ ಅನುಷೂಯಿಗಳಾದ ರಾಮ ಸೈನ್ಯವೂ ಕೂಡಿಸಿ ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಮಥುರೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಿದನು.

ಅದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಯಾದವರನ್ನೂ, ಮಥುರೆಯ ವಸತಿಗಳನ್ನೂ ದ್ವಾರಕೆಗೆ ಸೇರಿಸಿ ಹಿಂದಿರಗಿ ಬಂದಿದ್ದ ಕೃಷ್ಣ, ಬಲರಾಮರು, ವಸಿಷ್ಠಗಳಿರಿಯು ಶಿವದಾಯ ವನ್ನು ಅಧೀರೋಗಿಸಿ ನಿಂತರು.

ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ಜರಾಸಂಧಾದಿಗಳು ಪ್ರವರ್ಷಣೆ
ಗಿರಿಯ ಕುತ್ತಲೂ ಬೆಂಕಿಹಚ್ಚಿ ಗಿರಿಯನ್ನು ಸುಡ
ತೊಡಗಿದರು. ಅವನ್ನು ನೋಡಿ ನಗುತ್ತಾ ಕೃಷ್ಣ
ಬಲರಾಮರು ನರುಡನ ಮೇಲೆ ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗ
ದಿಂದ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ದ್ವಾರಕೆಯನ್ನು ಸೇರಿಕೊಂಡರು.

ಜರಾಸಂಧನೂ ಶಿಶುಪಾಲನೂ ಕೃಷ್ಣ ಬಲರಾಮರು
ದಗ್ಧರಾಗಿ ಹೋದರೆಂದು ಸಂತೋಷಪಡುತ್ತ,
ಹೊರಟುಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ದ್ವಾರಕೆಯಿಂದ
ಕೃಷ್ಣನು ಮೊಳಗಿದ ಪಾಂಚಜನ್ಯ ಶಂಖಧ್ವನಿಯನ್ನು
ಕೇಳಿ, ಬಿಸುಬೇರಿದ ಮೊರೆಯಿಂದ ಒಬ್ಬರನ್ನೊಬ್ಬರು
ನೋಡಿದರು.

ಶಿಶುಪಾಲನು ರೊಚ್ಚಗೆದ್ದು ಹಿಂದಿರುಗಿ ಹೋಗಿ
ಮುಠುರಾಶಗರವನ್ನು ಧೂರ್ತಿ ಸಂಸ್ಕೃತಾಕರನು.

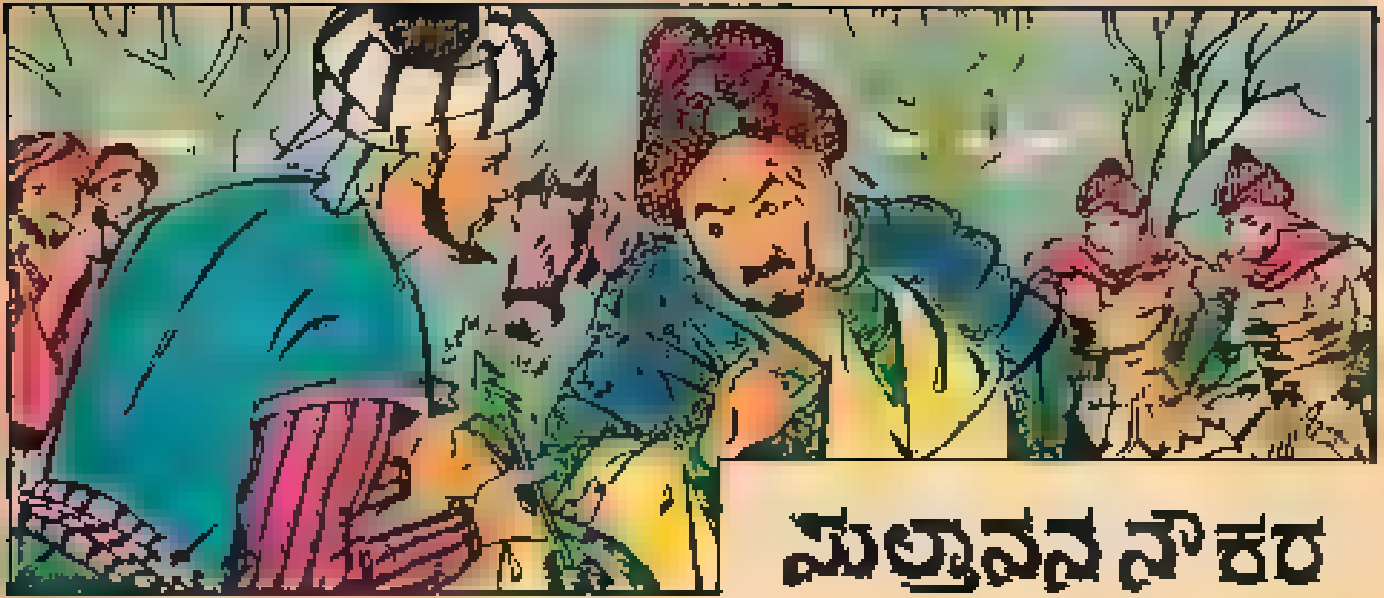
ಜರಾಸಂಧನು ದ್ವಾರಕೆಯನ್ನು ಮುತ್ತಿಗೆ ಹಾಕಲು
ನೌಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಆವಂಖ್ಯ ಸೈನಿಕರನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದನು.
ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಚಂಡ ಚಂಡಮಾರುತದ
ಸೂದಾಳಗಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸೈನಿಕರ ನೌಕೆಗಳೆಲ್ಲಾ ಮುಳುಗಿ
ಹೋದುವು. ಜರಾಸಂಧನು ಈಚೆಗೆ ಸಮುದ್ರ
ತೀರದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಬೆಟ್ಟದಂತಹ ತೆರಗಳನ್ನು ನೋಡು
ತ್ತಿರುವಾಗ, "ಹೀ! ತಾತಾ!" ಎಂದು ಕೃಷ್ಣನು
ಅವನನ್ನು ಗುಟ್ಟಡುಗಿ ಕೂಗಿ ಕರೆದು, ಗಲಿಗಲವೆಂದು
ನಗಾಡಿದನು.

ಅವನ್ನು ಕೇಳಿ ಜರಾಸಂಧನು ಆ ಕಡೆಗೆ
ತಿರುಗಿ ನೋಡಲು, ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಒಂದು
ಬಂಡೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ನೋಡುವ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು
ನೋಡಿದನು.

* ಅಯ್ಯಾ! ಜರಾಸಂಧ ಮಹಾಶಯಾ! ಈಗ
ವಿನು ಮೂಡಲಿಗೊ ನಿಂದಿಂದಾಗದು. ದ್ವಾರಕೆಯನ್ನು
ಸೇರಲು ಸಮುದ್ರರಾಜನು ನಿನ್ನನ್ನು ಬಿಡಲಾರನು
ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಸಾಯುವ ಅದೃಷ್ಟವೇ ಇಲ್ಲ.
ನಿನಗೆ ಪರಿಸಮಾಧಿ ಬಿಡುವಂತನ್ನೊಬ್ಬನ ಕೈಯಲ್ಲಿ
ಮರಣ ಒರೆದಿದೆ. ಸ್ವಲ್ಪ ಕಾಲ ಕಳೆತ ಮೇಲೆ ನಿನಗೆ
ನನ್ನ ವ್ಯಾವರ್ತನದಾಗುತ್ತದೆ. ಈಗ ನಿಮ್ಮನೆ
ಹೋಗು!" ಎಂದು ಹೇಳಿದನು ಕೃಷ್ಣ.

ಅದಾದ ಮೇಲೆ ಶಿಶುಪಾಲನಿಗೆ ರುಕ್ಮಿಣಿಯೊಂದಿಗೆ
ಮದುವೆ ಎಂಬ ಸಮಾಚಾರ ಕೇಳಿಸಿತು. ರುಕ್ಮಿಣಿ
ವಿದರ್ಭ ರಾಜನಾದ ಭೀಷ್ಮಕನ ಮಗಳು. ಚಿಕ್ಕ
ಪ್ರಾಯದಿಂದಲೇ ಅವಳು ಕೃಷ್ಣನ ಮಹಿಮೆಗಳನ್ನು
ಕೇಳಿ, ಅವನೇ ತನ್ನ ನಾಯಕನೆಂದು ಮನಸಾ ಕೃಷ್ಣ
ನನ್ನು ಪರಿಸಿಕೊಂಡವಳು. ಆದರೆ ರುಕ್ಮಿಣಿಯ
ಅಗ್ನಿನಾದ ರುಕ್ಮಿ, ಕೃಷ್ಣನ ಶತ್ರುವರ್ಗದೊಂದಿಗೆ
ಸೇರಿ, ತಂಗಿಯನ್ನು ಶಿಶುಪಾಲನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ವಿವಾಹ
ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಸರ್ವಸನ್ನಾಹಗಳನ್ನೂ ಮಾಡಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದನು.

ಮಲ್ತಾನಿನ ನೌಕರ

ಎಮೆಸ್ ಎಂಬ ದೇಶದೊಳಗಿನ ಸಾನಾ ನಗರವನ್ನು ತಾಳಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕನು ಇನ್ನೂ ಯುವಕನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನು ತುಂಬಾ ದುಡುಕು ಒದ್ದಿಡುವನು. ಯಾರಾದರೂ ವಿಶಾದರೂ ತಪ್ಪು ಮಾಡಿದರೆಂದು ಸಂದೇಹ ಬಂದರೆ ಸಾಕು, ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಯನ್ನು ವಿಚಾರಿಸಿ ಕಿಳಿಯುವ ಗೋಜಿಗೆ ಹೋಗದೆ ಅವರಿಗೆ ಕಠಿಣ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸಿ ಬಿಡುತ್ತಿದ್ದನು. ಆದುದರಿಂದ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಅವನಿಗೆ ಕೋಪತಾಪಗಳೇನೂ ಬಾರದೆಂತೆ ಅವನ ಮುಂದೆ ಬಹಳ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯಲ್ಲೇ ಇರುತ್ತಿದ್ದರು.

ಒಂದು ದಿನ ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕ್ ಬೇಟೆ ಯಾಡಲು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋದನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಕೆಲವು ಮಂದಿ ಭಟರೂ, ನೌಕರನಾದ ಸರೀಂ ಎಂಬ ತರುಣನೂ ಹೊರಟಿದ್ದರು. ಅವರು ಬೇಟೆಯಾಡುತ್ತಿರಲು ಕಾಡಿನ ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಮುಬಾರಕ್ ಒಂದು ಜಿಂಕೆಯನ್ನು ನೋಡಿದನು. ಕೂಡಲೇ ಸುಲ್ತಾನ್ ಅದನ್ನು ಬಾಣದಿಂದ ಹೊಡೆಯಲು ನೋಡಿದರೂ ಅದು ಹಾರಿ ಬಾಣದ ಗುರಿ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು ಓಡಿತು.

ಅದನ್ನು ತಡೆದು ಹಿಡಿಯುವಂತೆ ಸುಲ್ತಾನ್ ತನ್ನವರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು. ಅವರು ಮರಗಳ ಎಡೆಯಿಂದಾಗಿ ಅದನ್ನು ಹುಡುಕುತ್ತಾ ಹೋಗಿ, ಒಂದು ಕಡೆಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ, ಸುಲ್ತಾನನ ಕಡೆಗೆ ಅದನ್ನು ಓಡಿಸತೊಡಗಿದರು. ಆ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ನೌಕರನಾದ ಸರೀಂ ಪ್ರಯೋಗಿಸಿದ ಬಾಣವು ಗುರಿತಪ್ಪಿ, ಜಿಂಕೆಯ ಕಡೆಗೆ ಓಡಿ ಒರುತ್ತಿದ್ದ ಸುಲ್ತಾನನ ಎಡದ ಕಿವಿಗೆ ತಗಲಿ, ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಂಡು ರಂಧ್ರವೊಪ್ಪಟ್ಟಿತು.

ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕ್ ಕೋಪದಿಂದ ಅಕ್ಕುಗ್ರನಾಗಿ ತನ್ನ ನೌಕರ ಸರೀಂನ ತಲೆಕಡಿಯುವಂತೆ ಭಟರಿಗೆ ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅದನ್ನು ಕೇಳಿ ಸರೀಂ ಸುಲ್ತಾನನ ಮುಂದೆ ಮುಂಡುಗಾಲುರಿದು, "ಮಹಾಪ್ರಭೂ ! ಬೇಕೆಂದು ನಿಮಗೆ ಹಾನಿ ಮಾಡಲು ನಾನು ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದ್ದೆ, ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಜಿಂಕೆಯ ಮೇಲೆ ಬಿಟ್ಟ ಬಾಣವು ಭಗ್ನವೆ ಓಡಿಒಂದ ನಿಮಗೆ ತಗಲಿತು. ನನ್ನ ಮೇಲೆ ದಯೆ ತೋರಿಸಿಬಿಡಿರಿ. ನೀವೇನಾದರೂ ಆಪತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ದೇವರು ತಪ್ಪದೆ

ನಿಮ್ಮನ್ನು ಕರಗಿಸುತ್ತಾನೆ. ಏಕೆಂದರೆ, ಇದು ಪ್ರಮಾದವಾಕ್ ಆದ ತಪ್ಪು ಪ್ರಭು. " ಎಂದು ಅಂಗರಾಜಿ ಬೇಡಿದನು.

ಆ ಮುಷುಗನಿಂದ ಸುಲ್ತಾನನಿಗೆ ಅವನ ಮೇಲೆ ಕರುಣೆ ಬಂದಿತು. ಕ್ಷಮಿಸಿ ತನ್ನ ಆಜ್ಞೆಯನ್ನು ಒದಗಿಸಿಕೊಡಲು ಎಲ್ಲರೂ ಸುಳಿಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿದರು. ಅಶ್ವಯುಜನ ಸಹಿತ ಏಕೆಂದರೆ, ಮರು ದಿನದಿಂದ ಸರೀಂ ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಭವನ ದೊಳಗೆ ಮೂತ್ರವಸ್ತ್ರ, ನಗದದೊಳಗಿಲ್ಲೆಯೂ ಸಹಾ ಸರೀಂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಮುಂದೆ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳು ಕಳೆದುವು. ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕ್‌ಗೆ ಸಮುದ್ರವಕ್ಷಿಪ್ತ ಒಂದಾನೊಂದು ದ್ವೀಪದ ಮೇಲೆ ಅಧಿಪತ್ಯವಿತ್ತು. ಅವನ ವಾಕ್ಯಕ್ಕೆ ಒಂದು ಸಾರಿ ಆ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗಿ ಸಂದರ್ಶನ ಮಾಡಿ ಬರುವ ವಸ್ತು ಇದ್ದಿತು ಈ ಸಾರಿ ಅವನು ಹುಚ್ಚನಿಗೆ ಆ ದ್ವೀಪಕ್ಕೆ ಹೋಗುವಾಗ ಅಕಸ್ಮಾತ್

ಎದ್ದ ದೊಡ್ಡ ತುಘಾನಿಂದ, ಪಶು ಸೇರಿವಡಿ ಯಲ್ಲಿನ ಒಂಟೆ ತಾಗಿ ಮೃತವು ಚೂರುಚೂರಾಗಿ ಹೋಯಿತು.

ನೀರಿಗೆ ಬಿದ್ದ ಸುಲ್ತಾನನು ಒಂದು ಮರದ ತುಂಡಿನ ಆಧಾರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಬಗಲೂ ಒಂದು ರಾತ್ರಿಯೂ ಕುಳಿವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಕುಳಿವು ಹೋಗಿ ಹೋಗಿ, ಕಡೆಗೆ ಹಾವುಬೋ ಒಂದು ದ್ವೀಪರಾಜ್ಯದ ತೀರದಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಲ್ಪಟ್ಟನು.

ಅಲ್ಲಿ ಅವನು ಎದ್ದು ಸುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದನು. ಜವನಜಾರದವೇನೂ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಸುಲ್ತಾನ್ ಕಿರಿದಾದ ತಲೆಯಿಂದ, ಚಂದಿಯಾಗಿ ಹರಿದ ಮುಸ್ಸುಗಳಿಂದ ಒಂದು ದೂರವರೆಗೆ ಸವೆತು. ಇತ್ತೀಚೆಯಲ್ಲಿಯೂ ಅಷ್ಟು ಹೊತ್ತಿಗೆ ಆ ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಪಾಲಿಸುವ ರಾಜನ ಕೋಟೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋದನು.

ಈ ಹೊಸರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಅವನ ಪರಿಚಯದವ ರಾರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈಗ ತಾನಿರುವ ದೀನಾವಸ್ಥೆ ಯಲ್ಲಿ ತಾನು "ಇಂತಹ" ದೇಶದ ಸುಲ್ತಾನನೆಂದು ಹೇಳಿದರೆ ಕೂಡಾ ಯಾರೂ ನಂಬಲಾರರು. ಈ ಒಗೆಯ ಅಶೋಕನೆಯಿಂದ ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕ್ ಕೋಟೆಯ ಗೋಪೆಯ ಒರೆಯುವೆತ್ತೊಂದು ಸ್ಥಾನ ಕಲ್ಲು ರಾಕಿಯ ಮೇಲೆ ದೇನವಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಒದಗಿಕೊಂಡನು.

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತಿಗೆ ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ನಿಶ್ಚಿತ ಬಂದಿತು. ಆ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ತನ್ನನ್ನು ಒದಮುಪಾಕೆ ತೋರಿತು, ಫಕ್ಕನೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಎದ್ದು ಕುಳಿತು ನೋಡಿದನು.

ಇವರು ಫುರು ವೈಲ್ದದವ ನೆಂದಲ್ಲಿರುವ ಒಂದು ಕುದುರೆ, ಅವನಿಗೆ ತೋರಿತು. "ಅದನ್ನಾ ಎಲೆ ಖೊನಿ ಮಾಡಿದಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದರು.

ಮುಬಾರಕ್ ಆ ಕುದುರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಅಶ್ವಯುಜ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸುತ್ತ, "ನಾನು ಯಾರನ್ನೂ ಕೊಲ್ಲಲಿಲ್ಲ

ಮೂಡಲಿಕ್ಕೆ ಈ ಕವನವನ್ನು ಈಗ ತಾನೇ ನೋಡು
ಕ್ರಿಶ್ಚಿಯನು ನಾನು ಸಮುದ್ರಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದು ಅಪಹರಿಸಲ್ಪಟ್ಟ
ಇಲ್ಲಿ ತಿರು ನೋಡುವನು. ನಡಗೂ ಈ ಕೋರಗೂ
ಯಾವ ಸಂಬಂಧವೂ ಇಲ್ಲ" ಎಂದು.

"ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗೋ" ಎಂದು ಭಟರು ಅವನನ್ನು
ಎರಡುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ತಮ್ಮ ಪ್ರಭಾವಿತ ಮುಂದೆ
ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ಆ ಮುಖವು ಮುಖಾರೋಗವನ್ನು ಕಾಲ
ಮುಖಾರೋಗವನ್ನು ಹೋಗಿ ವೈದ್ಯರನ್ನು ಇರಿಸಲು
ಅಡ್ಡೆ ಮಾಡಿದನು.

ಅಲ್ಲಿಯ ಪ್ರಭು ಒಮ್ಮೆಗೆ ತನ್ನ ತಲೆಕಡಿಯಲು
ಹೇಳಿದುದನ್ನು ನೋಡಿ ಮುಖಾರೋಗ ಸುತೋಪ
ಪಟ್ಟನು. ಇಂತಹುದಕ್ಕೆ ಕಾನಾದರೆ ಕೋರಗೇ
ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡುವುದೇ ಹಾಗಿರುವಾಗ ತಾನು
ಎಷ್ಟು ಮಂದಿಯ ಮರಣಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾದನೋ !
ಅವರಲ್ಲಿ ನಿರವರಾಧಿಗಳು ಎಷ್ಟು ಮಂದಿಯೋ ?
ಹೀಗೆ ಚೇತಲಕ್ಕೆ ಬಿದ್ದನು ಮುಖಾರೋಗ.

ಮುಖಾರೋಗ ಇದ್ದ ಕೋರಗಿಗೆ ಎತ್ತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು
ಕಿಟಕಿ ಇತ್ತು. ಕಾಗೆಯೊಂದು ಕಿಟಕಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿ
ಕುಳಿತು ಕಾವಿಕಾಪೆಯು ಸುಮ್ಮನೆ ಅರಚಿಕೊಂಡಿದ್ದನು.
ಅದರ ಮೇಲೆ ಕೋರಗೊಂದ ಮುಖಾರೋಗ
ಕೋರಗಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಒಂದು ಕಲ್ಲನ್ನು ಅದರ
ಮೇಲೆ ಎಸೆದನು. ಕಾಗೆಗೆ ಆ ಕಲ್ಲು ಹಾಗಿಲ್ಲ.
ಕಲ್ಲು ರಿವ್ವನೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಹೋಯಿತು.

ಆಗ ಮುಖಾರೋಗ ತನ್ನ "ಛೇ ! ಛೇ" "ಛೇ
" ಎಸೆದು ದುಡುಕು ಒಂದಿ ನಡೆಸಿಲ್ಲ" ಎಂದು
ಕೊಂಡನು.

ಈ ಎಲ್ಲ ಕ್ರಾಂತಿ ಕಳೆಮುಖವಾದಲ್ಲಿ ಇಬ್ಬರು
ಕೋರಗೂ ಹಾಗೆಲ್ಲಾ ತೆರಳು ಭರಂಡ
ಕೊಂಡು, ಮುಖಾರೋಗವನ್ನು ಅಮುಕಿ ಓಡಿದು.
ಕೊಂಡಿದ್ದ ಬಾಗಿಲಿನ ಮೂಲಕ ಎತ್ತಿ ಬೀಸಿ
ಹೋಗಿ ಬಿಡುತರು.

ಅಲ್ಲಿಂದ ನಾಲ್ಕೈದು ಮಂದಿ ಯುವಕರ ಮುಂದೆ
ಎಸೆಯಲ್ಪಟ್ಟು ಬೋರಲುದ್ದನು ಮುಖಾರೋಗ.
ಆ ಯುವಕರಲ್ಲಿ ಆ ದೇಶದ ಯುವರಾಜನೂ
ಇದ್ದನು. ಅವರು ಆ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಅಟವಾರಿ
ಕೊಂಡಿದ್ದರು. ಮುಖಾರೋಗ ಕಾಗೆಗೆ ರಿವುಟ ಕಲ್ಲು
ಕಿಟಕಿಯಿಂದ ಹೋಗಿ ಯುವರಾಜನ ಎದಗಿವಿಗೆ
ಹಾಗಿ ಗಾಯಮಾಡಿತು.

ಯುವರಾಜನು ಮುಖಾರೋಗವನ್ನು ನೋಡಿ ಹಾಸ್ಯ
ಕರಿಯುತ್ತ, "ಈ ಸೊಕ್ಕಿದ ನೀಚನನ್ನು ಎಳೆದು
ಕೊಂಡು ಹೋಗಿ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡಿದಿರಿ" ಎಂದು
ಭಟರಿಗೆ ಅಪ್ಪಾಪಿಸಿದನು.

ಭಟರು ಬಿದ್ದು ಕಳಚಿಕೊಂಡ ಮುಖಾರೋಗವನ್ನು
ಎತ್ತಿ ಎರಡುಕೊಂಡು ಹೋಗುವಾಗ, ಯುವರಾಜನು
"ನಿಲ್ಲಿರಿ !" ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳುತ್ತ
ಹತ್ತಾರಿ ತಪ್ಪಿದನು. ಭಟರು - "ಅಲ್ಲಿಗೆ ನಿಂತು
ಬಿಟ್ಟರು. ಯುವರಾಜನು ಮುಖಾರೋಗ ಸಮೀಪಕ್ಕೆ

ಬಂದೂ, ಅವನ ಏಷ್ಯಾವಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡುತ್ತ, "ಈ ಕಿವಿಗೆ ಮಾತ್ರ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ರಂಧ್ರವು ಯಾವ ಕಾರಣದಿಂದ ಆಯಿತು?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಮುಬಾರಕ್ ಯುವರಾಜನಿಗೆ ಬಾಗಿ ನಮಸ್ಕರಿಸುತ್ತ, "ಪ್ರಭೂ, ನಾನು ಈಗಲೇ ಮೇಲೆ ಬೀಸಿದ ಕಲ್ಲು, ಪ್ರಮಾದವಶಾತ್ ನಿಮ್ಮ ಕಿವಿಗೆ ತಾಗಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಒಬ್ಬ ಯುವಕನು ಜಂಕೆಗೆ ಬಿಟ್ಟುಬಾಣವು ಪ್ರಮಾದವಶದಿಂದ ನನ್ನ ಎಡಗಿವಿಗೆ ತಾಗಿತು" ಎಂದನು.

"ಹಾಗೆನು? ಆಗ ಆ ಯುವಕನಿಗೆ ಎಂಥ ಶಿಕ್ಷೆ ಕೊಟ್ಟಿರಿ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಯುವರಾಜ.

"ಅವನನ್ನು ನಾನು ಶಿಕ್ಷಿಸಲಿಲ್ಲ. ಕ್ಷಮಿಸಿ ಬಿಟ್ಟು ಬಿಟ್ಟೆನು" ಎಂದನು ಮುಬಾರಕ್.

"ನೀವು ಕೂಡಾ ಆ ಯುವಕನ ಹಾಗೆ ಕ್ಷಮಿಸಲ್ಪಡಬೇಕೆಂದು ಆ ಶಿಸುವು ದಿಲ್ಲವೇ? ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕ್?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು ಯುವರಾಜ.

ಯುವಕನು ತನ್ನ ಹೆಸರು ಹೇಳಿದುದನ್ನು ಕೇಳಿ, ಮುಬಾರಕ್ ಅತ್ಯಂತ ಅಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ, ಯುವರಾಜನನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅವನು ಬೇರೆ ಯಾರೂ ಅಲ್ಲ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ ನೌಕರನಾಗಿದ್ದ ಸಲೀಂ. ಆದರೆ ತನ್ನ ಹತ್ತಿರ

ಕೇವಲ ಸೇವಕನಾಗಿದ್ದವನನ್ನು ಆ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕರೆಯಲು ಮುಖ್ಯರಸನಿಗೆ ಭಕ್ತನೆ ಧೈರ್ಯ ಬರಲಿಲ್ಲ.

ಯುವರಾಜನು ಮುಬಾರಕನನ್ನು ಅಪ್ಪಾಯಿತೆ ಯಿಂದ ಅಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡು, "ನಿಮ್ಮ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡುವಾಗ ನಿನಗೆ ನನ್ನ ಗುರುತು ಹತ್ತಿತೆಂದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಆದ್ದು ನಿಮ್ಮ ನೌಕರನಾಗಿದ್ದ ಆ ಸಲೀಂ ಹುಡುಗ ನಾನೇ ಆಗ ನಾನು ನನ್ನ ತಂದೆ ಯೊಂದಿಗೆ ಜಗಳವಾಡಿ ದೇಶಬಿಟ್ಟು ಓಡಿ, ನಿಮ್ಮ ಹತ್ತಿರ ನೌಕರಿಗೆ ಸೇರಿದ್ದೆನು. ಆದರೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ನನ್ನನ್ನು ಹುಡುಕಿಸುತ್ತಾ ಇರುವುದು ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅವರು ಕಳುಹಿಸಿದ ಬಾರರು ನನ್ನ ಗುರುತು ಹಿಡಿದು ನಾನು ಓಡಿಹೋದುದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ತಂದೆ ಒಡಲ ಸಂಕಟ ಪಡುತ್ತಿರುವರೆಂದು ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ನಿರ್ದೋಷಿ ಹೇಳಿದೆ, ನನ್ನ ಈ ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರಟು ಒಂದು ಬಿಟ್ಟೆನು" ಎಂದನು.

ಸುಲ್ತಾನ್ ಮುಬಾರಕನಿಗಾದ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೇಳಿ ತೀರದು, ಯುವರಾಜನು ಅವನನ್ನು ತನ್ನ ತಂದೆಯ ಬಳಿಗೆ ಕರೆದುಕೊಂಡು ಹೋದನು. ಅವನು ಮುಬಾರಕನಿಗೆ ರಾಜೋಚಿತವಾದ ಮರ್ಯಾದೆ ಗಳನ್ನು ಮಾಡಿ, ಬೆಲೆಬಾಳುವ ಕಾಣಿಕೆಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು, ತನ್ನ ರಕ್ಷಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ನಾವಾನಗರಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸಿಕೊಟ್ಟನು.

ದಿಗಿಲಿಗೆ ಕಾರಣ

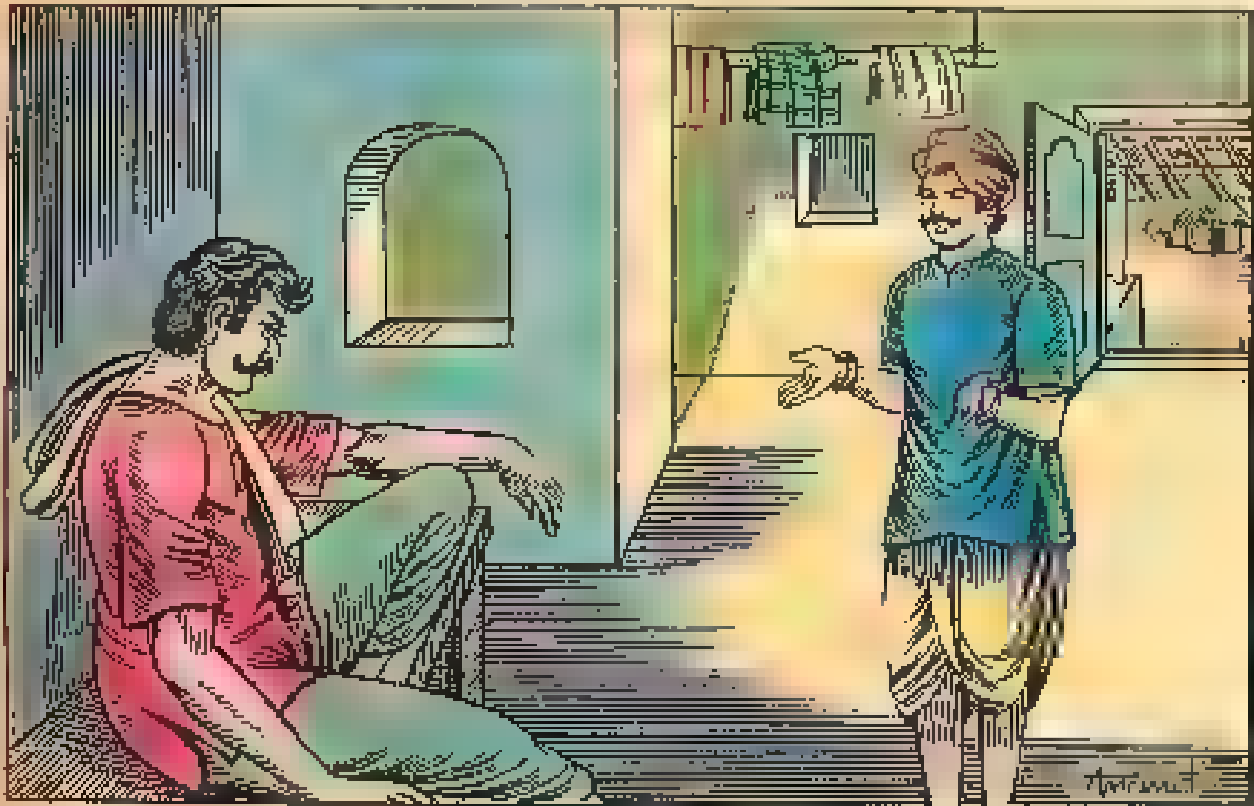
ಪ್ರೀತವಾದರೂ ಒಹಳ ಉತ್ಸಾಹದಿಂದ, ಆನಂದದಿಂದ ಮಗುತ್ವಾ ಇರುವವನಾದ ರಂಗಣ್ಣ, ಇತ್ತೀಚಿಗೆ ಕೆಲವು ದಿನಗಳಿಂದ ಏನೋ ದಿಗಿಲಿನಿಂದ ಮೋರೆ ಬಾರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಾಗೆಸುತ್ತಿದ್ದನು.

ರಂಗಣ್ಣನಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಬದಲಾವಣೆ ಏಕೆ ಬಂದಿತೋ ಎಂಬುದನ್ನು ತಿಳಿಯಬೇಕೆಂದು, ಅವನ ಮಿತ್ರ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಒಂದು ದಿನ, "ಯಾವಾಗಲೂ ಇಲ್ಲದ ಹಾಗೆ ಇಷ್ಟು ಬದಲಾಯಿಸಿಬಿಟ್ಟೆಯಲ್ಲಾ? ಏಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ರಂಗಣ್ಣ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ನೀಳುಸಿರು ಬಿಟ್ಟು, "ನನಗೆ ಹೇಳಬೇಕೆಂದುಕೊಂಡೇ ಮರೆತುಬಿಟ್ಟೆನು. ಎಷ್ಟು ಕಾಲ ಏನೂ ಇಲ್ಲದವನಾಗಿದ್ದೆನಷ್ಟೆ? ಯಾವ ದಿಗಿಲೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಮಧ್ಯೆ ನನ್ನ ದೊಡ್ಡ ಮಾವ ತೀರಿಹೋದರು. ಎರಡು ಲಕ್ಷದ ಆಸ್ತಿ ಒಂದು ಸೇರಿತು. ಅವರಿಗೆ ಮಕ್ಕಳು ಮರೀ ಇಲ್ಲ. ಹತ್ತು ದಿನಗಳ ಕೆಳಗೆ ನೆರೆಯ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿದ್ದ ಮುದುಕಿ ಸೋದರತ್ತೆಯೂ ತೀರಿಹೋದರು. ಅವರ ಗಂಡ ಎದೋ ತೀರಿದ್ದರು. ಅವರಿಗೂ ಮಕ್ಕಳು ಮದಗಳೂ ಇಲ್ಲ. ಒಂದು ಲಕ್ಷದಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಪೂರಾ ನನಗೇ ದಕ್ಕಿತು" ಎಂದನು.

ಆ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಸುಬ್ಬಣ್ಣ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಡುತ್ತ. "ಮತ್ತೆ ಹೀಗೆ ಆಸ್ತಿ ಕೊಡಿಯಾದರೆ, ಸಂದೋಷ ಪಡಬೇಕಲ್ಲದೆ ದಿಗಿಲುಪಡುವುದೇಕೆ?" ಎಂದು ಕೇಳಿದನು.

ಆಗ ರಂಗಣ್ಣ ಉದ್ವವಾದೊಂದು ಮೂಲುಗು ಹಸಿ ಹೇಮ, "ಇನ್ನು ನನ್ನ ಬಂಧುಗಳಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳು ಮರಿಗಳಿಲ್ಲದವರೂ ಅಂತ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ!" ಎಂದನು.

ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ : : ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦
ಗೆದ್ದ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ೧೯೮೪ ಜುಲೈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಗುತ್ತವೆ.

A. Lakshmana Rao

G. Srinivasa Murthy

★ ಮೇರಿನ ಫೋಟೋಗಳಿಗೆ ಸರಿಹೊಂದುವಂತೆ ಒಂದು ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಾಗಲಿ, ಸಂಬಂಧಿಸಿದಂತಿರುವ ಎರಡು ವಾಕ್ಯಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ಶಿರ್ಷಿಕೆ ಬರೆಯಬೇಕು. ★ ಮೇರಿ ೧೦ ರೂ.ಗಳಿಗೆ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪದವಿಗೆ ತಲಪುವವು. ಅದೇನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಒಂದೇ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳು ಪರಿಶೀಲಿಸಲ್ಪಡುವುದಿಲ್ಲ. ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಅಸ್ಪಷ್ಟವಾದವು ಗಾದೆ ನಿರ್ಧರಿಸುವ ಒಂದು ಬಗೆಗೆ ರೂ. ೫೦ ಬಹುಮಾನ. ★ ಶಿರ್ಷಿಕೆಗಳನ್ನು ಫೋಟೋ ಕಾರ್ಡಿನಲ್ಲಿ ಬರೆಯಬೇಕು. ಅವರಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ವಿಷಯ ಬರೆಯಬಾರದು.

ವಿಜಯ ಚಾವಮಾನು ಫೋಟೋ ಶಿರ್ಷಿಕೆಯ ಸ್ಪರ್ಧೆ, ಮದರಾಸು-೬೦೦ ೦೨೬

ಮಾರ್ಚ್ ಸ್ಪರ್ಧೆಯ ಫಲಿತಾಂಶ:

ಮೊದಲನೇ ಫೋಟೋ : ಅಕ್ಕರೆ ಅಲೆದ್ದುಸಿದ್ಧಿ

ಎರಡನೇ ಫೋಟೋ : ಅಭಿನಯಿಸಿದರೆ ಬಹುಮಾನಸಿದ್ಧಿ

||ಕಳೆದವರು: ಬಿ. ಎಚ್. ಕಾವ್ ಸಹೋದರ ಕಲಾವೃದ್ಧ, ಮಂಗಳೂರು

ಬಹುಮಾನ ರೂ. ೫೦/ ಈ ತಿಂಗಳ ಅಭ್ಯಾಸಿಗಳಿಗೆ ಕಳುಹಿಸುವಾಗುವುದು

ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತೇ? ಉತ್ತರಗಳು:

೧. ಫ್ರಾನ್ಸ್‌ಗೆ ಸೇರಿದ ರೆನೇ ಫ್ರಾಂಕಾಯಿನ್ ಅರ್ಮಾನ್ ಕ್ಲೋಪ್‌ಫೋಮ್ ೨. ಫ್ರಾನ್ಸ್ ದೇಶಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಹೋಪ್‌ವುರೇಟ್, ೩. ಮುಗೋ ದೇಶಕ್ಕೆ ಇದ್ದ ಒನ್ ಹೆನ್ರಿ ಲೋವಾಕ್ ರೋಬೆರ್ಟ್ ೪. ಪಾಲೆಂಡಿಗೆ ಸೇರಿದ ಮಾರ್ಕೋಬ್ ಹೆಂಡ್ರಿಕ್ ಎಂಬ ಹುಲಿ ೫. ಮೊಗ್ಗಿಗೆ ಸೇರಿದ ಎಮಿಲ್‌ವಾನ್ ಬೆಕ್ಟರ್

೧೨

[ಅಜ್ಜಂದಿರು ಕುಳಿತುಕೊಂಡಂತೆ ಒಂಗಳನು ಪಡಗಿನ ಸರಗಣಿಗೆ ಹನ್ನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಕೃತ್ತಿದಮಾರನಂತೆ ಬಿಡಾ ಮಾಡಿದನು. ಮೊದಲೇ ಮಹತಾಯಿಯಂತೆ ಸದಗನು ಹನ್ನ ಅನುಚರರ ಸಹಾಯದಿಂದ, ಒಂಗಳನನ್ನು ಬಂಧಿ ಹನ್ನ ಹದಗೆ ಒಂದು ಮಾಡಿದನು. ಅಜ್ಜಂದಿರಿಸ್ಕರೂ ಮನೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗಿ ತಾಯಿಯನ್ನು ಹೊದೆದು ಬೈದು ಎಲವನುಗೂ ಒಂಗಳನು ಹಿಂದೆ ಭೋಗವು ನಡೆಸಿದ ಬಾ ಮನ್ನ ವಶವಡಿಸಿ ಇಂದಲು]

ಜೀವದತ್ತನೂ, ಲಕ್ಷದತ್ತನೂ ಕೂಡಿ, ಸಂತೋಷ ತುರಗಲಿಂದ, ಒಂಗಳನು ಮನೆಯಲ್ಲಿಟ್ಟ ಧನದ ಬೇಲವನ್ನು, ಬೇಗಬೇಗನೆ ಬಿಚ್ಚಿದರು. ಅದರೊಳಗಿದ್ದ ಬಂಗಾರವನ್ನೂ, ಬೆಲೆಯಲ್ಲದ ಮನೆ ಮೂಲಕಗಳನ್ನೂ, ಮುತ್ತಗಳನ್ನೂ ನೋಡಿ ಬೆರಗಾಗಿ ಮರಗಟ್ಟಿ ಹೋದರು.

ಕೃಲ್ಪಹೊತ್ತಿಗೆ ಯಥಾಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಂದರು. ಒಂಗಳನು ಏನೋ ಸ್ವಲ್ಪ ಧನ ಸಂಪಾದಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರಬೇಕೆಂದು ಅವರು ಅಂದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಮೊತ್ತವನ್ನು ತಂದು ಹಾಕಿದ್ದಾ

ನಲ್ಲ! ಇದು ಸ್ವಪ್ನದಲ್ಲಿಯೂ ಅಂದುಕೊಳ್ಳದ ನಿಧಿ! ಅದೃಷ್ಟ ದೇವತೆಯೇ ತಮ್ಮ ಮುಂದ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ! ಇನ್ನ ತಮಗೆ ಈಡುಮೋಡಾದವರು ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

“ಅಹಾ! ಈ ಧನದಿಂದ ನಮ್ಮ ದರಿಶನವೆಷ್ಟೇ ಅಷ್ಟ, ಹೀವೆ ದೂವೆ ಏಳು ಕಲೆಮೂಲಿನ ದರಿಶನವೂ ತೀರಿಪೋಗುತ್ತದೆ!” ಎಂದು ಜೀವದತ್ತನು ಅವುಗಳನ್ನು ಆಲಿಂಗಿಸಿಕೊಂಡನು.

“ಹೌದಣ್ಣ, ಹೌದು. ನಾವು ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಧನಕರಾದೆನೆಂದು ತಿಳಿದುಬಿಟ್ಟರೆ ಈ ಅವಂತಿ

ರೇನು, ಬೀದಿಗೆ ಬಿದ್ದರೇನು? ನೀನೇ ಸಮ್ಮನ್ನು
ಹತ್ತಿರು ಅಂತ ನಾವೇನು ಕಂಡಿದ್ದೇವೋ?"
ಎಂದನು ಜೀವದತ್ತ ತಿರುಸ್ಕಾರದಿಂದ.

"ಹೌದಣ್ಣ, ನಿನ್ನ ಮಾತು ನಿಜ. ನಮ್ಮ ಅಪ್ಪನ
ಅಸ್ತಿ ಪೂರಾ ಅಡಗಿಸಿಟ್ಟು, ಎತ್ತಿಹಿಡಿದು ಚಿಕ್ಕ ಮಗ
ನಿಗೇ ಕೊಡಲು ನೋಡುವವಳು ನಮ್ಮ ತಾಯಿ
ಹೇಗಾಗುತ್ತಾರೆ? ಎಲ್ಲಿಂದ ಬಂದವಳೋ ಏನೋ!"
ಎಂದನು ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತ.

"ಇನ್ನು ಈ ಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ವಾಡಮಾಡಿ ಲಾಭ
ವಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾಯಿ ಪೂರ್ತಿ ನಿರಾಶವಾಗಿ ಗೋಡೆಗೆ
ಒರೆಗೆ ಸುಮ್ಮನೆ ಕುಸಿದು ಕುಳಿತಳು.

ಜೀವದತ್ತ ಲಕ್ಷ್ಮದತ್ತರು ಕೂಡಿ ಪಿಂಗಳೆನು ಹಂದ
ಧನವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಎರಡು ಭಾಗ ಮಾಡಿಕೊಂಡರು. ಆ
ಕೆಲಸ ಮುಗಿದ ಮೇಲೆ ಮಹತ್ವದ ಚೀಲವನ್ನು
ಕುರಿತು ಅವರೊಳಗೆ ವಾದ ಪ್ರತಿವಾದ ಶುರು
ವಾಯಿತು. ಮೊದಲು ನಾಣಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ,
ತಾನಿಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ಪ್ರಾರಂಭ
ವಾಯಿತು.

ತಾಯಿಯ ಬಾಯಿಯಿಂದಲೇ ಆ ಚೀಲದ
ಮಹತ್ವ ಗೊತ್ತಾಗಿತ್ತು. ಅಂತರೇ ಆಘಾತವು
ಇಬ್ಬರೂ ಅದು ನನಗೆ ತನಗೆ ಎಂದು ವಾದ
ಮಾಡಲು ಉಪಕ್ರಮಿಸಿದರು. ಅದು ಕ್ರಮವಾಗಿ
ಜೋರು ಜೋರಾಗುತ್ತ ಒಬ್ಬರ ಕುತ್ತಿಗೆ ಒಬ್ಬರು
ಕಡಿಯುವ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿತು.

ಆಗ ತಾಯಿ ಅವರಿಬ್ಬರ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು
ಅಂಗಳಾಚುತ್ತ, "ನೀವು ಹೀಗೆ ಜಗಳಾಡಿಕೊಂಡು
ಒಬ್ಬರೊಬ್ಬರಿಗೆ ಹಾನಿ ಮಾಡಬೇಡಿರಬ್ಬಾ ನೀವು
ನನ್ನನ್ನು ಎಷ್ಟೇ ಹೀನಾಯವಾಗಿ ನೋಡಿದರೂ
ನೀವು ನನ್ನ ಮಕ್ಕಳೆಂಬುದನ್ನು ನಾನು ಹೇಗೆ
ಮರೆತೇನು? ಇಬ್ಬರೂ ಶಾಂತವಾಗಿ ಆ ಚೀಲ
ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿ. ಆಗ ನಿಮ್ಮ ಜಗಳಕ್ಕೆ

ಕಾರಣವೇ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ನಾನು ನಿಮಗಿಬ್ಬರಿಗೂ
ಇದರ ಫಲ ಕೊಡುತ್ತಾ ಇರುತ್ತೇನೆ" ಎಂದಳು.

"ನಿಲ್ಲಿಸು ನಿನ್ನ ರಾಗ!" ಎಂದು ಜೀವದತ್ತನು
ತಾಯಿಗೆ ಗದರಿಸಿ, "ಈ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಪಾಲು
ನಾನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಸರಿ" ಎಂದು ಓಡಿ
ಹೋಗಿ ಮೆಟ್ಟುಗತ್ತಿಯನ್ನು ತಂದು ಚೀಲವನ್ನು
ಅಡ್ಡಕ್ಕೆ ಕೊಯ್ಯಲು ನೋಡಿದ್ದನು.

ಆಗ ತಾಯಿ ಅವನಿಗೆ ಅಡ್ಡ ಬಂದು.
"ಅಯ್ಯೋಯ್ಯೋ! ಜೀವದತ್ತಾ! ಹಾಗೆ ಮಾತ್ರ
ಮಾಡಬೇಡ. ಒಂದುಸಾರಿ ಆ ಚೀಲಕ್ಕೆ ಗಾಯ
ಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟರೆ ಅದರ ಮಹತ್ವವೆಲ್ಲಾ ಹೋಗಿ
ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮತ್ತೆ, ಅದು ಇಬ್ಬರೂ ಒಂದೇ
ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಒಂದೇ ಆದನ್ನು ಯಾರೋ ಒಬ್ಬರು
ಮಾತ್ರವೇ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಸುಖವಾಗಿ ಬದುಕ
ಬಹುದು. ಪರಿಧು ಎರಡು ಮಾಡಿದರೆ ಅದೃಷ್ಟ
ಹೋದ ಹಾಗೆಯೇ!" ಎಂದಳು.

“ಹಾಗಾದರೆ ಆ ಬೀಲ ನನಗೇ ಬೇಕು!” ಎಂದು
ಅತ್ತರತ್ತಾ, ಅವನು ಬೀಲ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಅ ಗಿಡ್ಡ
ಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿದನು. “ಛೀ, ಭಂಡ ! ನಾನು
ಈ ವಸತಿಗೆ ತುಂಬಾ ಹೆಚ್ಚಿನ ವಸತಿಗಳಲ್ಲಿ
ಜೈಷ್ಠ ಪುತ್ರನಿಗೆ ಸೇರಬೇಕೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರಗಳೂ
ಪುರಾಣಗಳೂ ಘೋಷಿಸುತ್ತವೆ ಗೊತ್ತೇನೋ ?
ಇನ್ನು ಉಸಿರುತ್ತೇನೆ!” ಎಂದನು ಜೀವದತ್ತ.

“ನಿನ್ನ ಶಾಸ್ತ್ರ ಪುರಾಣ ಮೂಲೆಗೆ ಹಾಕು-
ವಿಲ್ಲ! ನನ್ನ ಬುದ್ಧಿ ಬುದ್ಧಿ! ಬುದ್ಧಿ! ಇನ್ನ
ಬಿಡಬೇಕು.” ಎಂದು ಕೈ ಎತ್ತಿ ಅಣ್ಣನಿಗೆ ಗುಡ್ಡಲು
ಬೀದಿದ ಅತ್ತರತ್ತ, ಇನ್ನೂ ಬುದ್ಧಿ ಬುದ್ಧಿ
ಮಾಡಾಡಿಕೊಳ್ಳಿ ಕೊಡಗಿದರು.

ಹೀಗೆ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿರು ರಾತ್ರಿ
ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ, ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ
ಗಟ್ಟಿ ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೋಪಾಲ ಭಟನೊಬ್ಬ ಅಲ್ಲಿ
ನಿಂತು, ಕವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಭವದ

ಮಗತಿಯೂ, ಮಹತ್ತರ ಬೀದಿ ವಿವರಣೆ
ಗೊತ್ತಾಯಿತು. ಅದೇ ಕೆಳಗೆ ಇದು ಬೀದಿ
ವಿವರಣೆಯ ಕೊಡು ಬೇಗವಾದವನಲ್ಲದೆ ಅವನ
ಮಹಾ ರಾಜನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತಾನು ಕೇಳಿದ
ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಸಂತೋಷವಾಗಿ ನಿಂತಿರುವುದು.

ಮೊದಲೇ ಅವನಿಗೆ ನೋಡಿದ ರಾಜನು ಪರಮ
ಗೌರವದಿಂದಲೂ ಅವನು ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು
ಕೇಳಿದ ಕೂಡಲೇ, ಅವನಲ್ಲಿ ಕಿಟ್ಟಿ ಮರಾಠೆಯ
ತುರಿಗೆ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಕೂಡಲೇ ಅವನು
ದಂಡನಾಯಕನನ್ನು ಕರೆಯಿಸಿ, ಆ ಅಣ್ಣತಮ್ಮಂದಿ
ರನ್ನು ಆ ಮನೆಮೊಳಗಿಂದ ಎತ್ತಿ ಮತ್ತೆಗೊತ್ತ
ಒಂದು ಕೂಡಾ ಬಿಡದೆ ಹುಡುಕಿ ಹಿಡಿದು ತರ
ಬೇಕೆಂದು ಆಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದನು.

ದಂಡನಾಯಕನು ಭಟನನ್ನು ಕರೆದುಕೊಂಡು
ಒಂದು ಮಹತ್ತರವಾದ ಅತ್ತರತ್ತವನ್ನು ಮೇ
ಲಿಡಿಸಿದ ಕೂಡಲೂ ಮನೆಮೊಳಗಿಂದ ಹಾಡಿಸಿ
ಗಾಣಿಸಿ, ಭವವನ್ನೂ, ಪ್ರಾತ್ರ ಪರಡಿಗಳನ್ನೂ,
ಮತ್ತಾರು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಮಹತ್ತರವಾದ
ಪಾಕಿಸಿ ರಾಜಾಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ತಂದು ಹಾಕಿದನು. ಹೇರಳ
ಧಾನ್ಯ ಬೆಳೆದವನ್ನು ಕೊಂಡು ರಾಜನಿಗೆ
ಗಿರಿಗಿರಿ ತಿರುಗಿದುವು. ತಾನು ನೋಡುವುದೆಲ್ಲಾ
ಕೊಂಡು, ಅವರ ಕೆಳಗೆ ಕಟ್ಟಿಟ್ಟು, ಸ್ವಲ್ಪ
ವಾದವು ತೆರದು ನೋಡಿದನು.

ಜೀವದತ್ತ ಅತ್ತರತ್ತರೊಡನೆ ವಿಚಾರಿಸಿದಾಗ
ಅವರು ನಡೆದ ಸಂಗತಿ ಹೇಳಲು ನಿರಾಕರಿಸಿದರು.
ರಾಜನು ಭುಜಿಂದ ನಾಲ್ಕಾರು ಕೊರಡೆಗಳ ಬು
ವಿರಿಸಿದ ಕೂಡಲೇ, ಇಬ್ಬರೂ ಅಳುತ್ತಾ, ಮೊದಲಿ
ನಿಂದಲೇ ನಡೆದ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ರಾಜನ ಮುಂದೆ
ನಿವೇದನೆ ಮಾಡಿದರು.

“ಓಹೋ ! ಹಾಗಾದರೆ ಈ ಸೊತ್ತು ಯಾವತ್ತು
ನಮ್ಮದು ಅಲ್ಲವೆಂದು ಅದು.” ಎಂದು ರಾಜನು

ಸಂತೋಷದಿಂದ ನಕ್ಕು, “ರಾಜ್ಯದಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕು ದಾರರಾದೂ ಇಲ್ಲದಿರುವ ಸ್ಥಿತಿಯ ಸೂತ್ರಗಳೆಲ್ಲಾ ನ್ಯಾಯಶಾಸ್ತ್ರ ರೀತಿಯಂತೆ ರಾಜನಿಗೆ ಸೇರುತ್ತದೆ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ತಮ್ಮನೊಂದು ಹೇಳುವ ತಿಂಗಳನ್ನು ಗುಲಾಮನಾಗಿ ಮಾರಿಯೂ ಆಯಿತು. ಆದುದರಿಂದ ಅವನಿಗೆ ಇನ್ನು ಈ ಸೂತ್ರಗಳಲ್ಲಿಯೂ, ಪೌರ ಹಕ್ಕಿನಲ್ಲಿಯೂ ಯಾವುದೊಂದು ಹಕ್ಕೂ ಇಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮಿಬ್ಬರ ನೆಂಗೆತಿ. ನೀವು ನಿಮ್ಮ ದವ್ವದ ಅಸ್ತ್ರಿಯನ್ನು ರಹಸ್ಯವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ತಗಾದೆ ನಡೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದಕ್ಕಾಗಿ ನಿಮಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರುಷ ಕಾರಾಗಾರ ಶಿಕ್ಷೆ ವಿಧಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದನು.

“ಮಹಾಪ್ರಭುಗಳೇ! ನಮ್ಮನ್ನು ದಯಮಾಡಿ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರಿ! ಆ ಧನವಾಗಲೀ, ಮಹತ್ವದ ಜೀವವಾಗಲೀ ನಮಗೆ ಬೇಡ. ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಬದುಕು ಕೊಂಡಿರಲು ಆಪ್ತನೇ ಕೊಡಿರಿ. ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಯಾದರೂ ಬದುಕಿಕೊಂಡಿರುತ್ತೇವೆ.” ಎಂದು ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರು ಬೇಡಿಕೊಂಡರು.

ಆದರೆ ಅವರನ್ನು ಸ್ವೇಚ್ಛೆಯಾಗಿ ಬಿಡಲು ರಾಜನಿಗೆ ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇನೂ ಮಾಡಿದವರು ಸ್ವತಂತ್ರರಾಗಿದ್ದರೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟೆಲ್ಲ ಮಾಡುವರೋ, ಯಾವ ಭೂತ ಮಂತ್ರಗಾರ ಸ್ನೇಹಿತನಿಂದ ತನಗೇನು ಭಾತ ಮಾಡಿಸುವರೋ ಎಂದು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಶಂಕಿಸಿದನು. ಅಥವಾ ಜನರ ನಡುವೆ ಇವರು ರಾಜನು ತಮ್ಮ ಸೂತ್ರನೆಲ್ಲಾ ಅವಹರಿಸಿದನೆಂದು ಗೋಳಿಟ್ಟರೂ ಕಷ್ಟವೇ. ಆಗ ಪ್ರಜೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರಿಗಾದರೂ ರಾಜನ ಮೇಲೆ ದುರಭಿಪ್ರಾಯ ಉಂಟಾಗುವ ಸಂಭವವಿದೆ. ಅದು ಕ್ರಮೇಣ ಬಂತಾಯಕ್ಕೂ ತಿರುಗಿತು.

“ಎಲೈ ದುಷ್ಟ ಸಹೋದರರೇ! ನಿಮ್ಮಷ್ಟಕೆ ನೀವೇ ಮಾಡಿದ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿದ್ದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ, ಹಡೆದ ತಾಯಿಯನ್ನು ಹಿರಿಸಿರುವುದನ್ನೂ

ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದೀರಿ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಿಮಗೆ ಕಾರಾಗಾರದ ಶಿಕ್ಷೆ ತಪ್ಪಲಾರದು. ಇನ್ನು ನಿಮ್ಮ ತಾಯಿಗೆ ಜೀವ ತಾಂತದವರೆಗೂ ಬದುಕಲು ತಿಂಗಳಿಗೆ ಹತ್ತು ಮೊದಲಿಗಳನ್ನು ಅರ್ಕಾಫ್‌ವಾಗಿ ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಆದರೆ ಅದು ಯಥೇಷ್ಟವಾಯಿತು!” ಎಂದು ತೀರ್ಪು ಹೇಳಿ ರಾಜನು ಉದ್ಘಾಟನದ ಕಡೆಗೆ ಹೊರಟು ಹೋದನು.

ರಾಜಭಟರು ಜೀವದತ್ತ, ಲಕ್ಷದತ್ತರ ಕಾಲುಗಳಿಗೆ ಸಂಕಲಿ ಹಾಕಿ, ಅದಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಕಬ್ಬಿಣದ ಗುಂಡುಗಳನ್ನು ತಗಲಿಸಿ, ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗಿ, ಕಣ್ಣು ಗತ್ತವೆಯ ಜಾಗದಲ್ಲಿಟ್ಟ ಒಂದು ಕೋಣೆಯೊಳಗೆ ದೂಡಿ, ಬಾಗಿಲು ಹಾಕಿ ಶಾಳಭದ್ರ ಮಾಡಿ ಹೋದರು.

ಅಣ್ಣ ತಮ್ಮಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ತಮಗೆ ಬಂದ ದುರ್ಗತಿಗಾಗಿ ಮಲಮಲ ಮರುಗಿದರು. ಆ ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮನಿಗೂ, ತಾಯಿಗೂ ಭಾರಿ ದ್ರೋಹ

ಮಾಡಿದವೆಂದು ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪವಾಯಿತು. ಆದರೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಾರಿಹೋದ ಮೇಲೆ ಈಗ ಏನೂ ಮಾಡಲಾಗದ ಸ್ಥಿತಿಗೆ ಬಿದ್ದಾಗಿತ್ತು. ಕೆತ್ತಲೆಯೂ, ಜುಗಾಂಫವೂ, ಒದ್ದೆಯಾದ ನೆಲವೂ, ನೀರಿನಯುವ ಗೋಡೆಗಳೂ....ಯಾವುದೂ ನರಳಿಕೊಪವಾಗಿತ್ತು ಆದು. ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಅಳುತ್ತಾ ಇದ್ದು ಬವಳಿ ಬಂದು ನಿಧ್ರೆಗೆ ಬಿದ್ದರು.

ಅಣ್ಣಂದಿರಿಬ್ಬರೂ ಕೂಡಿ ಮಾಡಿದ ದೋಹದ ಫಲಿತವಾಗಿ ಒಂಗಳನು ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನಿಗೆ ಗುಲಾಮನಾಗಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದನಲ್ಲವೆ? ಆ ಸರಂಗ ಕೂರನು ಪಿಂಗಳೆ ನನ್ನು ತನ್ನ ಹಡಗಿನ ಉಳಿದ ಗುಲಾಮರ ಜತೆಯಲ್ಲಿ ಚುಕ್ಕಾಡೆ ತಿರುಗಿಸುವ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿದ್ದ ಕಬ್ಬಿಣದ ದಿಮ್ಮಿ ಗಂಬಕ್ಕೆ ಸಂಕಲೆಗಳಿಂದ ಬಂಧಿಸಿ ಇರಿಸಿದನು. ಬೆಳಗಾದ ಕೂಡಲೇ ಹಡಗು ಲಂಗರತ್ತಿ ಹೊರಟಿತು. ಸರಂಗನ ಆಜ್ಞೆಯಾದ ಕೂಡಲೇ ಗುಲಾಮರು ಹುಟ್ಟು ಗೋಲುಗಳನ್ನು ಕದಲಿಸಿ ತೊಳಸುತ್ತ ಹಡಗನ್ನು ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಸಾಗಿಸತೊಡಗಿದರು.

ಈ ಸರಂಗನು ಮೇಲು ನೋಟಕ್ಕೆ ದೊಡ್ಡ ಮನುಷ್ಯನ ಹಾಗೆ ಕಂಡರೂ ನಿಜಕ್ಕೂ ಅವನೊಬ್ಬ ದೊಡ್ಡ ಸಮುದ್ರ ಚೋರ. ರೇವಿನಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ರೇವಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ ಮಾಡುವ ಹಡಗಿನಂತೆ ಸಾಗುತ್ತ. ಯಾವ ರೇವಿನಲ್ಲಿ ಎಂತಹ ಸರಕುಗಳನ್ನು ಹಡಗು ಗಳಿಗೆ ಏರಿಸಲಾಗುವುದೆಂದು ಕಂಡುಹಿಡಿದು, ಆ ಹಡಗನ್ನು ಮಹಾ ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಯಿಸಿ ಪೂರ್ತಿ ದೋಚಿಕೊಳ್ಳುವನು. ಹಾಗೆ ದೋಚಿಕೊಂಡ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ದ್ವವರ ನೈಲ್ದಾ ಬಹು ಕ್ರೂರವಾಗಿ ಸಮುದ್ರದ ಪಾಲು ಮಾಡಿಬಿಡುವನು.

ಒಂದು ವೇಳೆ ಯಾರನ್ನಾದರೂ ಬೇವದೊಂದಿಗೆ ಉಳಿಯಲು ಬಿಟ್ಟರೆ, ಅವರು ತನ್ನ ನಿಜ ಸ್ವರೂಪ ವನ್ನು ಹಕ್ಕುಮಂದಿಗೆ ಹೇಳಿಬಿಡುವರೆಂದು ಅವನಿಗೆ ಭಯ. ಅಂತರೇ ರಾಕ್ಷಸರು ಅವನ ಮುಂದೆ ನಾಟಬೇಕು.

ಗುಲಾಮರೊಂದಿಗೆ ಚುಕ್ಕಾಡೆ ದಿಮ್ಮಿಗಂಬಕ್ಕೆ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದ ಒಂಗಳನು ಮರೆತುಹೋದ ಭಲ್ಲಾಕೆ

ಕೇತು ಮಂತ್ರವನ್ನು ಎಷ್ಟು ತಲೆ ಕೆರೆದುಕೊಂಡರೂ ನೆನಪಿಗೆ ತರಲಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅದು ಮರೆತು ಹೋದುದಕ್ಕೆ ಬಹಳವಾಗಿ ಪೇಚಾಡಿಕೊಂಡನು. ಅಣ್ಣಂದಿರು ತನ್ನ ಸೊತ್ತನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲಿಕ್ಕಾಗಿ ಇಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಕುಟಲ ತಂತ್ರದಿಂದ ತನ್ನನ್ನು ಹಡಗಿನ ಸರಂಗನಿಗೆ ಗುಲಾಮನಾಗುವಂತೆ ಮಾರಿದುದನ್ನು ನೆನೆದು ಮಿಂಗಳನು ಮಹಾ ಕೋಪದಿಂದ ಕುದಿಯ ತೊಡಗಿದನು. ಈಗ ಅವರಿಗೆ ತನ್ನ ತಡೆ ತೊಲಗಿ ಹೋದುದರಿಂದ, ತಾಯಿಯನ್ನು ನಾನಾ ಹಿಂಸೆಗೆ ಗುರಿಪಡಿಸುವರೆಂದೂ, ತಾನು ಸಂಪಾದಿಸಿಟ್ಟ ಧನ ವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬೇಡದ ಖರ್ಚುಗಳಿಗೆ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ ಹಾಳು ಮಾಡುವರೆಂದೂ ಅವನಿಗೆ ತಿಳಿದು ಒಳಗೊಳಗೇ ತಳಮಳಿಸಿದನು.

ಈ ಗುಲಾಮತನದಿಂದ ತಾನು ಹೊರಬೀಳುವುದು ಹೇಗೆ? ಇದೇ ಆಲೋಚನೆಯಾಯಿತು ಮಿಂಗಳನಿಗೆ. ಹೀಗಿರುವಾಗ, ಅವನು ಕ್ಷಲ್ಪವೂ ಉಂಟಿ ಸರದಂತೆ, ದೈವಸಂಕಲ್ಪವೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ ಒಂದಾ

ನೊಂದು ದಿನ ಸಮುದ್ರದ ಮೇಲೆ ಭಾರಿ ತುಫಾನು ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು. ಸಮುದ್ರದಲ್ಲಿ ಗುಡ್ಡದಷ್ಟೆತ್ತ ರಕ್ಕೆ ಎದ್ದ ಅಲೆಗಳಿಂದ ಬಿರುಗಾಳಿಯ ಹೊಡೆತ ಗಳಿಂದ ಹಡಗು ಸುಳಿಗಾಳಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿದ ತಡೆಲೆ ಯಾಯಿತು. ಸರಂಗನು ಅಪಾಯವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿ ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೂ, ಗುಲಾಮರಿಗೂ ಎಚ್ಚರಿಕೆಯ ಕೂಗು ಹಾಕುತ್ತ ಓಡಾಡತೊಡಗಿದನು. ಬದುಕುವನೆ ಆಜ್ಞೆಗಳನ್ನು ಮಾಡತೊಡಗಿದನು.

ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ, ಅವನ ಪಾಲಿಗೆ ವ್ಯುತ್ಕಳಂಹಿಸಿತೋ ಎಂಬ ಹಾಗೆ, ದೂರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತೊಂದು ಹಡಗು ತುಫಾನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಸಮುದ್ರದ ಅಲೆಗಳ ಮೇಲೆ ಅತ್ತಿತ್ತ ಹೊರಳಾಡುವ ದೃಶ್ಯ ಕಂಡಿತು.

ಸರಂಗನು ತನ್ನ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ದುರ್ಬೋಧಿಯ ಮೂಲಕ ಆ ಹಡಗನ್ನು ಪರೀಕ್ಷಿಸಿ ನೋಡಿದನು. ಅದು ಬಹು ದೊಡ್ಡ ಹಡಗು. ಖಂಡಾಂತರ ವ್ಯಾಪಾರಗಳಿಗಾಗಿ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ವರ್ತಕರು ಉಪಯೋಗಿಸುವ ಗುಂಬಿಗೆ ಸೇರಿದುದು. ಅಂತಹ

ಹಡಗಿನಲ್ಲಿ ಬೆಲೆ ಇಲ್ಲದಷ್ಟು ವ್ಯಾಪಾರದ ಸರಕುಗಳು ಇರುತ್ತವೆಂದೂ ಸರಂಗನಿಗೆ ಗೊತ್ತಿತ್ತು.

ಸಮುದ್ರ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಎರಡು ಹಡಗುಗಳು ತುಘಾನಿಗೆ ಸಿಕ್ಕಿ ಅಪಾಯದಲ್ಲಿವೆ. ಇಂತಹ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾಹಸ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ, ಆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿರುವ ಅಮೂಲ್ಯವಾದ ವ್ಯಾಪಾರದ ವಸ್ತುಗಳೆಲ್ಲಾ ತನ್ನದಾಗಿಬಿಡುತ್ತವೆಂದು ಆ ಕಳ್ಳ ಸರಂಗನಿಗೆ ತೋರಿತು. ತನ್ನ ಅನುಚರರು ಕೂಡಾ ಇಂತಹ ಇಕ್ಕಟ್ಟಿನ ಕೆಲಸದಲ್ಲಿ ಸಾಹಸ ಉಳ್ಳವರೇ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ನುರಿತವರೇ. ಆ ಹಡಗಿನಲ್ಲಿರುವವರು ಕೂಡಾ ನಾಮಿಕ ಪರಿಚ್ಛಾನವುಳ್ಳವರೇ ಹೊರತು ಸಮುದ್ರ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಅಭ್ಯಾಸ ಇದ್ದವರಾಗಿ ಇರಲಿಕ್ಕಿಲ್ಲ.

ಸರಂಗನು ಈ ವಿಧವಾಗಿ ಅಲೋಚನೆಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಅನುಚರರಿಗೆ ಎಚ್ಚರಿಕೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಅಂತಹ ತುಘಾನಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವನ ಅನುಚರರು, ಕತ್ತಿಗಳನ್ನೂ, ಬಿಲ್ಲುಬುಗಳನ್ನೂ ಧರಿಸಿ ಆ ವರ್ತಕ ಹಡಗನ್ನು ವಶಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸನ್ನದ್ಧರಾದರು.

ಕಾಲುಗಳನ್ನು ಬಂಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಒಂಗಳನು ಉಳಿದ ಗುಲಾಮರೊಂದಿಗೆ ತಾನೂ ಸೇರಿ ಕುಟ್ಟುಗೋಲನ್ನು ಆಡಿಸಬೇಕಾಗಿ ಬಂದಿತ್ತು. ಕ್ರಮವಾಗಿ ಹಡಗು ಆ ವರ್ತಕ ಹಡಗನ್ನು ಸವಿಸಾಟಿತು. ಸರಂಗನು ತನ್ನ ಮುಖ್ಯ ಅನುಚರರೊಂದಿಗೆ ದುಬಿಗಿನಿನಲ್ಲಿ ನೋಡುತ್ತ

ಕುಳಿತಿರುವನು. ಇದ್ದಕ್ಕಿದ್ದ ಹಾಗೆ ಅವನು ಭಯಕಂಪಿತನಾಗಿ ಕೆಟ್ಟ ಸ್ವರದಿಂದ ಕಿರುಕುತ್ತು ಕೊಗಿದನು :

“ ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಣ ಬಿಡಿರೋ! ಬಾಣಬಿಡಿ! ಬಿಲ್ಲುಬು ಬಿಡುಶ್ಚಾ ಹಡಗನ್ನು ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿಸಿರೋ! ಬೇಗ ಹಿಂದೆ ಓಡಬೇಕು. ಅದು ವರ್ತಕರ ಹಡಗಿನ ಹಾಗಿಲ್ಲ! ಅವರು ಉರಿಯುವ - ಒಟ್ಟಿಯನ್ನು ಬಾಣಕ್ಕೆ ಸುತ್ತಿ ನಮ್ಮ ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ಬಿಡಲಿದ್ದಾರೆ. ಓಡಿಹಿರಿ ಹಿಂದೆ!”

ಸರಂಗನ ಕೂಗು ನಿಲ್ಲುವುದಕ್ಕೆ ಮೊದಲೇ ಆ ಕಡೆಯ ಹಡಗಿನಿಂದ ಉರಿಯುತ್ತಿರುವ ಬಾಣಗಳು ಆಕಾಶ ಬಾಣದಂತೆ ಹಾರಿ ಬಂದು ಮಿಂಚಿನಿರುವ ಹಡಗಿನ ಮೇಲೆ ಬೀಳತೊಡಗಿದವು.

ಅದನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ದೊಡ್ಡ ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಭೀತಿಯುಂಟಾಯಿತು.

ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಕೆರೆಗೊಬ್ಬಕ್ಕೆ ಒರಗಿ ನಿಂತಿದ್ದ ಸರಂಗನ ಅನುಚರರ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದು, ಅವರ ದುಸ್ತುಗಳಿಗೆ ಬೆಂಕಿ ಹಿಡಿಯಿತು.

ಕೂಡಲೇ ಸರಂಗನು ಹುಚ್ಚಿನ ಹಾಗೆ ಕಿರೀಟುತ್ತ, “ ಗುಲಾಮರನ್ನೆಲ್ಲಾ ಬಿಟ್ಟುಬಿಡಿರೋ! ಈಗ ನಾವೆಲ್ಲಾ ಒಂದೇ! ಅವರು ಕತ್ತಿಗಳನ್ನು ಹಿಡಿದು ಹಡಗನ್ನು ರಕ್ಷಿಸುವ ಸಮಯ ಬಂತು!” ಎಂದು ಕೂಗಿ ಕೂಗಿ ಹೇಳಿದನು. —(ಇನ್ನೂ ಇದೆ)

